COLECȚIA

Jubiri de poveste

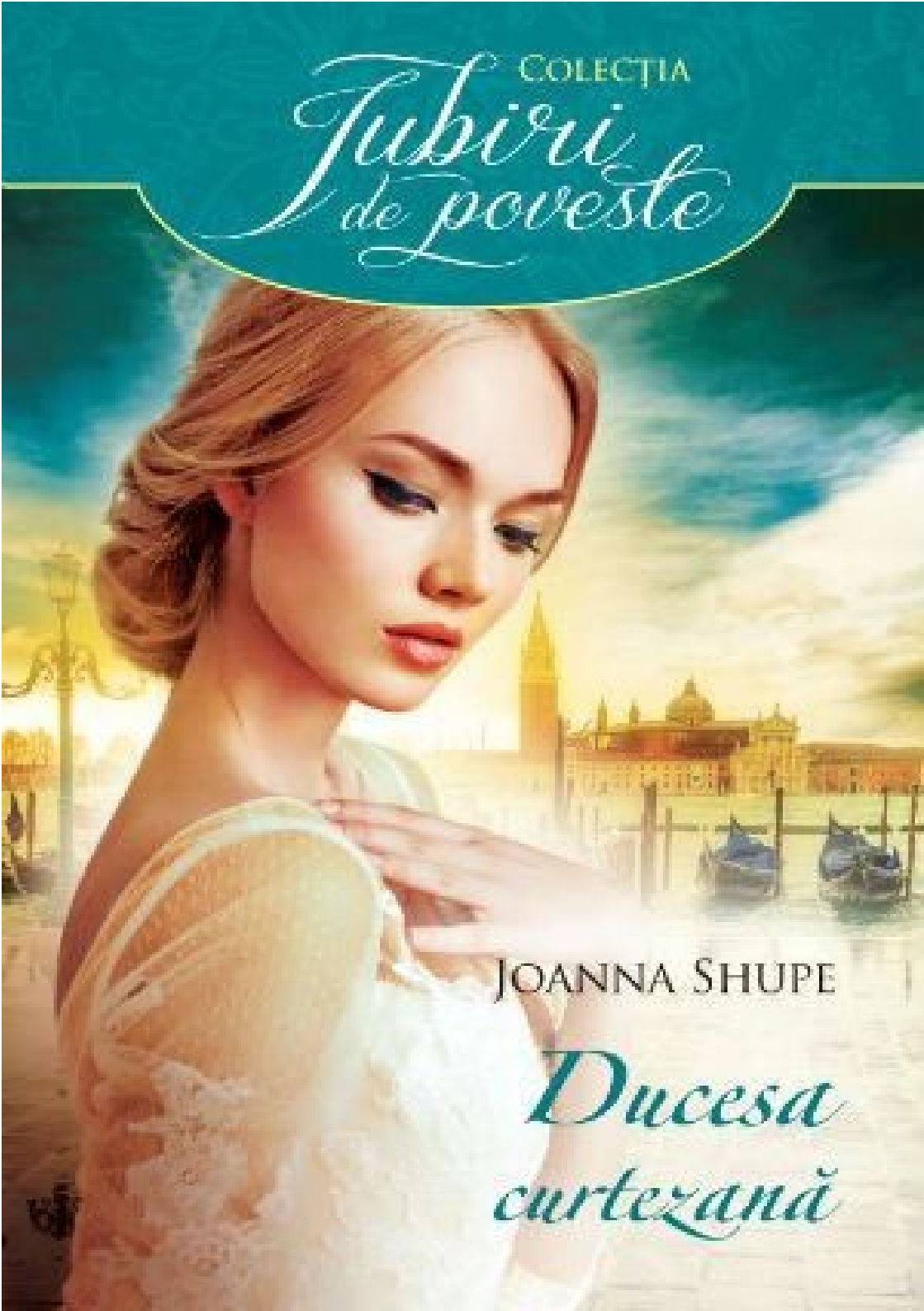

JOANNA SHUPE

Ducesa curtezană

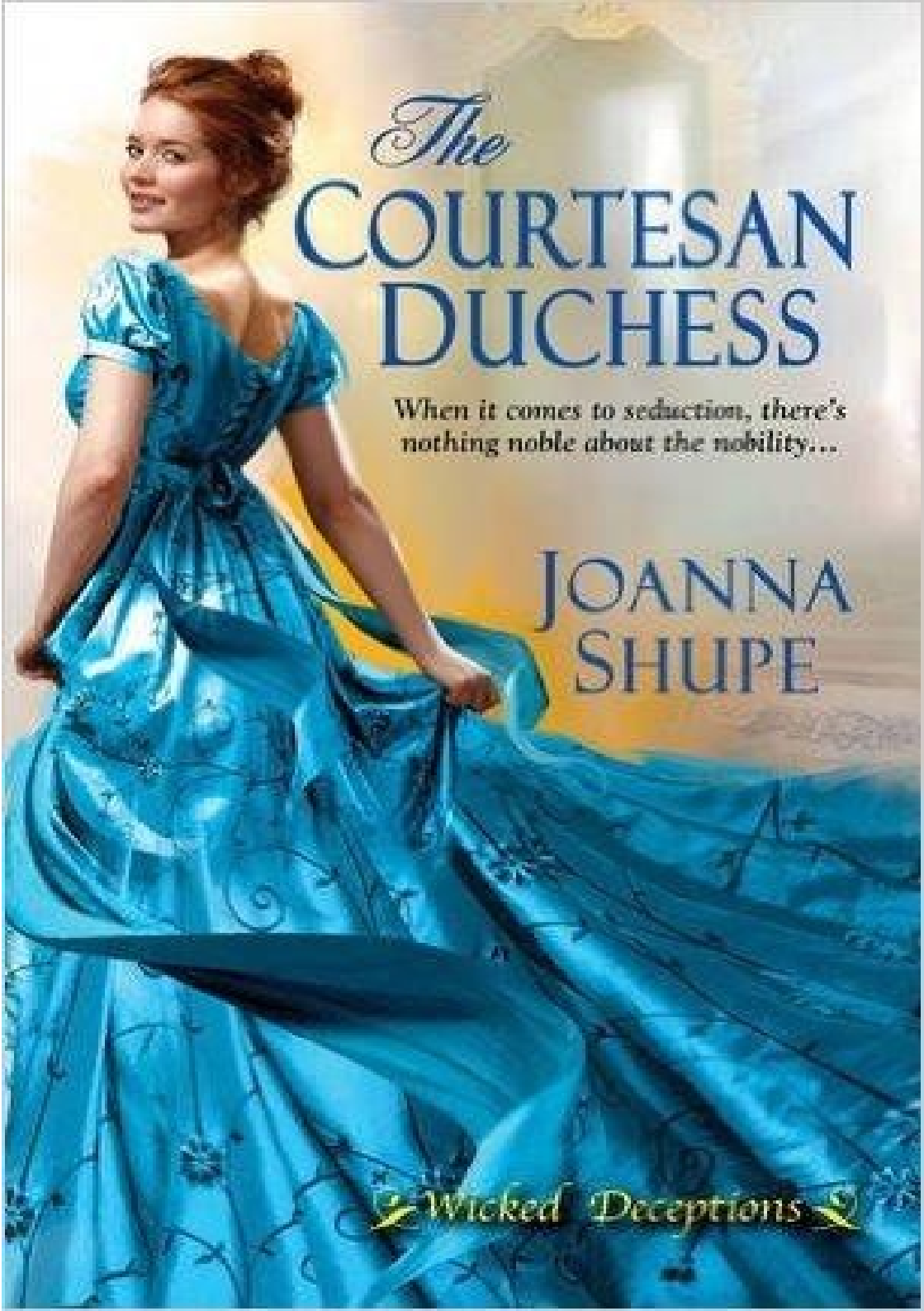
The
COURTESAN
DUCHESS
When it comes to seduction, there's nothing noble about the nobility...
JOANNA
SHUPE
Wicked Deceptions

Joanna Shupe

Ducesa curtezană

The Courtesan Duchess
Joanna Shupe
Copyright © 2015

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Ducesa curtezană
Joanna Shupe
Copyright © 2015 Grup Media
Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SHUPE, JOANNA
Ducesa curtezană / Joanna Shupe.
Trad.: Livia Olteanu.— Bucureşti: Litera, 2015
ISBN 978-606-33-0173-5

I. Olteanu, Livia (trad.)
821.111(73)-31 135.1

JOANNA SHUPE

Ducesa curtezană

Traducere din limba engleză
Livia Olteanu

Capitolul 1

O femeie inteligentă se poate transforma în orice îi cere situaţia.

Domnişoara Pearl Kelly către ducesa de Colton

Prima oară când ducesa de Colton îl văzu pe soţul ei după nunta lor pripită, era la o masă, jucând cărţi, cu o femeie voluptuoasă în poală, căreia îi atârnau picioarele peste mânerul scaunului lui. Julia îi vedea foarte bine pe amândoi din partea cealaltă a camerei. Femeia se… satisfăcea în timp ce ducele avea o mână în corsajul ei, degetele lui mişcându-se pe sub material şi mângâindu-i din când în când sânul. Cealaltă mână a lui ţinea cărţile, şi tot acolo îi era aţintită şi privirea.

Tabloul o şocă pe Julia. Spectacolul, scandalos şi totuşi ciudat de provocator, îi aminti că viaţa soţului ei era radical diferită de existenţa ei protejată din Londra. Dar la ce te-ai putea aştepta de la un bărbat supranumit Ducele Depravat? Îşi depăşi stânjeneala şi privi cum evoluează scena.

Îşi dădu seama că el era chipeş. Julia îl văzuse pentru foarte scurt timp pe parcursul ceremoniei nunţii, dar fuseseră amândoi mai tineri, iar ea era pe atunci o tânără de şaisprezece ani, timidă şi speriată. Acum el părea mai

matur şi… mult mai mare. Părul lui negru era puţin mai lung, atingea gulerul cămăşii şi îi evidenţia trăsăturile perfecte: nasul drept, pometii semeţi şi buzele cărnoase. Îţi tăia răsuflarea de-a dreptul.

Unele femei ar putea fi copleşite de gelozie să îşi vadă soţul astfel. Nu şi Julia. Bărbatul îi era un străin, şi nu simţea decât un amestec de furie şi iritare. Furie pentru că el o ignora de opt ani lungi, iar iritare pentru că fusese forţată să pună în scenă un asemenea şiretlic şi să cutreiere continentul pentru asta.

Julia privi cum dezmăţata din poala lui începu să respire greoi. Femeia închise ochii şi tremură toată, cu capul lăsat pe spate de extaz. Expresia lui Colton nu spuse nimic despre compania lui sau despre cărţi, iar ceilalţi jucători păreau neimpresionaţi în timp ce îşi studiau cărţile. În afară de Julia, nu îi mai băga nimeni în seamă. O femeie… avea orgasm în poala lui şi nici măcar nu se uita nimeni. Deci asta se întâmpla în mod curent?

După ce femeia îşi trase sufletul, se aplecă să îi şoptească lui Colton ceva la ureche. El zâmbi, o ajută politicos să se dea jos din poala lui şi o plesni uşor peste fund înainte să o gonească. Îşi îndreptă din nou atenţia spre jocul de cărţi.

Simon Barett, contele de Winchester, un bun prieten de-al Juliei, apăru lângă ea.

— Eşti sigură în această privinţă? Nu este prea târziu să te retragi, să ştii.

Ea clătină din cap.

— Nu. Am ajuns prea departe ca să renunţ acum.

Şi Simon era un bărbat destul de chipeş, chiar mai chipeş în această seară, cu părul lui blond şi ochii albaştri scoşi în evidenţă de hainele negre. Insistase să vină cu ea la Veneţia, să se dea drept iubitul ei, pentru a putea să o însoţească şi să o protejeze. În sinea ei, Julia îi era recunoscătoare pentru ajutor.

Ea îi zâmbi.

— Şi, după ceea ce tocmai am văzut, aş spune că planul meu este perfect.

— Mă temeam că vei spune asta.

Ea îşi reveni brusc. Aceasta nu era lupta lui Simon, şi era corect să îi ofere şi lui aceeaşi şansă de scăpare.

— Simon, am spus de multe ori: mă pot descurca singură. Prietenia ta cu Colton nu trebuie să fie afectată de participarea ta la acest plan.

Simon se uită la duce.

— Am motivele mele pentru care te ajut. Am să mă descurc cu supărarea lui Colt, dacă va fi cazul.

Ea se ridică pe vârfuri şi îl pupă pe obraz.

— Eşti un prieten bun. Călcâiele ei atinseră din nou podeaua în timp ce îi aminti: Acum sunt incomparabila domnişoară Juliet Leighton, cea mai notorie curtezană a Londrei. Lasă-mă câteva clipe cu el, dar nu mai mult.

— Bine. Sper doar să te pot recunoaşte.

Julia făcuse rost de vopsea pentru a-şi schimba temporar părul ei blond într-unul roşu aprins, după ce aflase de preferinţa soţului ei rătăcitor pentru femei roşcate.

— Important e să îi atrag atenţia.

— Ah, nu mi-aş face griji în această privinţă, spuse Simon întinzându-i braţul. Mergem?

Ea încuviinţă şi îi acceptă braţul. Peretele din spate era plin de mese de joc, aşa că ea şi Simon se văzură nevoiţi să se plimbe printre grupurile de oaspeţi şi lachei, trecând pe lângă pahare de şampanie pentru a ajunge la destinaţie. Deşi Simon o avertizase la ce să se aştepte de la o petrecere de moravuri uşoare, Juliei îi fu greu să nu se uite la ceea ce se petrecea în jur. Nu participa nicio soţie; femeile erau amante, actriţe şi prostituate. Iar bărbaţii, majoritatea foşti membri ai guvernului veneţian sau afacerişti bogaţi, păreau nerăbdători să profite de

conjunctură. Cuplurile se sărutau şi se atingeau îndrăzneţ, iar aerul era îngreunat de fum, dorinţă şi transpiraţie.

Încrederea ei crescu în timp ce traversară camera. Nimeni dintre cei cu care vorbiră nu o bănui drept impostoare şi o tratară cu toţii informai, ca pe o curtezană, nu ca pe o ducesă.

În ciuda emoţiilor ei, nu avu de ales. Planul trebuia să aibă succes. Dacă vărul odios al lui Colton, Lord Templeton, se ţinea de cuvânt în privinţa celor mai recente ameninţări de a-i micşora stipendiul, în câteva luni urmau să nu mai aibă fonduri să plătească servitorii sau chiria la casa lor micuţă din Mayfair. Mama lui Colton spusese clar că nu era bine-venită la niciuna dintre proprietăţile ducale. Iar asta însemna că ea şi mătuşa ei aveau să ajungă pe drumuri.

Julia avea nevoie de un copil de sex masculin, unul legitim, pentru a deveni moştenitorul averii Colton. Numai astfel putea să încurce planurile lui Templeton în privinţa titlului de duce.

Planul ei era infailibil. Cu şase luni în urmă, Julia îşi vânduse ultimele bijuterii pentru a o angaja în secret pe Pearl Kelly, adevărata curtezană a Londrei, pentru a-i cere sfatul. Pearl se dovedise un adevărat izvor de informaţii, spunându-i Juliei exact cum să se îmbrace, să se poarte, să vorbească şi să flirteze precum o uşuratică. Pearl ajutase chiar şi cu modelele rochiilor Juliei, împreună cu croitoreasa. Garderoba rezultată era luxoasă şi elegantă, cu materiale somptuoase şi decolteuri îndrăzneţe, precum rochia verde smarald pe care o purta în această seară. Desuurile fuseseră comandate de la Paris, şi o făceau *şi acum* pe Julia să roşească. Bijuteriile fuseseră o problemă, pentru că pe toate cele bune şi le vânduse în ultimii doi ani. Aşa că Pearl îi împrumutase cu generozitate Juliei câteva seturi uimitoare, ce includeau şi colierul scump cu diamante şi perle pe care îl avea acum la gât.

Julia învăţase şi să folosească creme şi farduri pentru a-şi sublinia trăsăturile. Mai devreme, aplicase un praf de pudră perlată pe faţă, ruj roz trandafiriu pe buze şi obraji şi un strat subţire de cărbune pe gene şi sprâncene. Îmbunătăţirile se combinau cu părul ei roşu şi o făceau complet de nerecunoscut pentru oricine o cunoştea pe ducesa de Colton cea blondă şi modestă.

Se apropiară de duce. După o clipă, Colton îşi ridică privirea şi pe chip i se citi surprinderea.

— Winchester! Îşi aruncă pe masă cărţile şi îşi ridică trupul uscăţiv de pe scaun, stând acum în picioare în faţa lor. Nici nu îmi vine să cred. De ce nu mi-ai scris să îmi spui că vii?

Simon reuşi să se arate surprins, apoi îl bătu pe Colton pe spate.

— Auzisem un zvon că încă ai mai fi aici, bătrâne.

— Nu am niciun motiv să plec. Colton se întoarse spre Julia, concentrându-şi atenţia asupra ei cu un interes ce nu depăşea graniţa politeţii. Văd că nu eşti singur. Te rog, fă-ne prezentările.

— Desigur. Colton, inimitabila doamnă Juliet Leighton. Juliet, acest pierde-vară este cel mai vechi prieten al meu, ducele de Colton.

Ea făcu o plecăciune adâncă şi privi pe sub gene cum soţul ei îi admiră decolteul şocant de adânc al rochiei, din care pieptul ei cărnos ameninţa să iasă cu totul, din clipă în clipă.

— Doamnă Leighton, reputaţia vă precedă, spuse ducele în timp ce ea se ridică. Am auzit doar laude la adresa frumuseţii şi a inteligenţei domniei voastre. Se spune că ţineţi întreaga Londră în mână.

Julia se bucură să audă că zvonurile pe care le răspândiseră ajunseseră la urechile soţului ei.

— Poate nu chiar întreaga Londră, Excelenţă. Dar câţiva norocoşi au simţit într-adevăr atingerea mâinii mele.

El ridică dintr-o sprânceană neagră şi zâmbi atât de provocator, încât o femeie mai slabă de înger s-ar fi topit.

— Winchester, încep să te invidiez, şopti Colton fără să îşi ia ochii fumurii de la ea.

— Ar fi şi cazul. Sunt complet căzut în mrejele doamnei Leighton.

Zâmbetul lui Simon făcu extrem de clară natura relaţiei lor.

— Mă flataţi, replică Julia pe cel mai cochet ton posibil. Simon, dragule, te rog să mă laşi singură cu Excelenţa Sa pentru câteva clipe. Fii amabil şi adu-mi nişte şampanie.

Simon îi lansă Juliei o privire de amorezat care în alte circumstanţe ar fi făcut-o să râdă.

— Aş face orice pentru tine, iubirea mea.

El plecă pentru a o lăsa pe Julia singură cu soţul ei, pe care nu îl mai văzuse de opt ani.

Privindu-l pe bărbatul care exercita o asemenea putere asupra ei chiar şi de la o distanţă atât de mare, se gândi că ar trebui să fie amuţită. Dar, ţinând cont de strălucirea înfierbântată din privirea lui Colton şi de felul atent în care o studia, Julia ştia că ea deţinea controlul acum.

— Excelenţă, spuse ea, apoi se apropie cu îndrăzneală şi îl luă de mână. Am senzaţia că ne-am cunoaşte deja.

Julia îl conduse către uşile terasei.

— Da?

El se strecură cu uşurinţă printre celelalte cupluri şi îşi aşeză palma mare pe talia ei când ajunseră în întunericul răcoros.

— Dacă ne-am fi cunoscut, sunt ferm convins că aş fi ţinut minte, doamnă Leighton.

— Oh, spuneţi-mi Juliet, vă rog. Toţi prietenii buni îmi spun aşa.

— Atunci, şi tu trebuie să îmi spui Nick. Nu mi-a plăcut niciodată titlul meu.

Înalt şi subţire, se sprijini de balustrada terasei. Peisajul era o porţiune de canal surprinzător de curată. Văzut de aproape, era şi mai chipeş. Avea umerii laţi, iar pe sub hainele lui bine croite i se putea ghici forţa. Brusc, ea se simţi… vie şi agitată în prezenţa lui ademenitoare. Nici nu era de mirare că soţul ei devenise un crai înrăit.

— Dacă insişti, Nick, spuse ea încet, observând cum el îi studia buzele. Aşadar, vom fi prieteni?

— În mod evident, sper că da. Expresia lui se îndulci când îi zâmbi cuceritor, iar ei i se înmuiară genunchii, puterea acestui mic gest al lui încălzindu-i tot corpul. Juliet, îţi place Veneţia?

— E un loc foarte frumos. Sunt pentru prima oară aici şi recunosc că nu este cum m-am aşteptat. Mâncarea este minunată şi oamenii simt prietenoşi şi pasionali. Dar tu? Eşti aici de mult timp?

— Cam de trei ani. Înainte am fost la Viena, Köln, Paris…

— Şi ai de gând să te întorci cândva în frumoasa noastră Anglie?

Chipul lui se tensionă puţin.

— Nu. N-am de gând să mă întorc. Nu mă aşteaptă nimic acolo.

Furia, fierbinte şi puternică, înflori în pieptul ei. Cum îndrăznea? Nu îl aştepta nimic acolo, nici măcar *soţia* lui? Deşi o mânca palma să îl plesnească, Julia se forţă să aibă o expresie curtenitoare şi îşi coborî tonul pentru a suna ca o şoaptă răguşită:

— Norocul meu că te-am întâlnit aici.

— Într-adevăr. Tocmai începusem să cred că Veneţia devine plictisitoare. Îl cunoşti de mult pe Winchester?

— Nu, nu de mult. Dar mi-a vorbit despre tine. Am înţeles că sunteţi prieteni de foarte mult timp.

— Aşa este. De când eram la Eton, de fapt. Am…

— Poftim, iubito.

Simon apăru cu un pahar de şampanie.

— Ia spune-mi, Winchester, ce ai mai făcut în ultimii doi ani? spuse ducele.

„Doi ani!” Juliei i se tăie răsuflarea şi aproape că se înecă bând şampanie. Simon îl văzuse pe soţul ei acum doi ani? Dacă nu ar fi fost Colton aici, i-ar fi dat lui Simon un şut sănătos în picior pentru că nu îi spusese asta.

— Sunt foarte bine. Dar tu?

— Mă simt bine aici, răspunse relaxat Colton. Veneţienii sunt destul de plăcuţi, în ciuda resentimentelor trezite de prezenţa austriacă. Mă gândeam totuşi să călătoresc la St. Petersburg anul viitor.

— Au trecut deja opt ani. Nu crezi că este destul timp…

— Nu o spune. Vocea lui Colton deveni tăioasă, şi expresia i se întunecă. După ultima noastră ceartă, credeam că ai renunţat să mă mai baţi la cap să mă întorc.

— Dar totuşi, Colt. Soţia ta merită să…

— Ah, vrei să spui pionul tatălui meu? Colton îşi îndreptă poziţia corpului. Încetează chiar acum, continuă el. Nu mă face să regret că te-am informat unde anume mă aflu în toţi aceşti ani.

„Pion? Ce Doamne iartă-mă?” Julia abia aştepta să fie singură cu Simon, pentru a-i cere nişte lămuriri. Simon ridică mâinile în semn de predare.

— Nu vreau să mă cert cu tine. Cu atât mai puţin în faţa unei femei atât de frumoase. O cuprinse pe Julia peste umeri şi o strânse pentru a o încuraja.

Purtând o mască de politeţe, ea se concentră asupra ducelui.

— Excelenţă, avem de gând să mergem la spectacolul *Tancredi* de la La Fenice, poimâine-seară. Aţi dori să ne însoţiţi?

— De fapt, aveam deja de gând să merg, răspunse Colton, postura lui fiind din nou relaxată. M-aş simţi onorat dacă v-aţi alătura grupului din loja mea.

Julia încercă să pară surprinsă, deşi îi cunoştea deja planul. Valetul lui Simon o convinsese pe una dintre servitoarele ducelui să le furnizeze informaţii despre activităţile sociale zilnice ale lui Colton. Avea să se mai întâlnească întâmplător de câteva ori cu doamna Leighton.

— Ar fi minunat, Excelenţă. Abia aştept.

*

Nicholas Francis Seaton, al şaptelea duce de Colton, privi discret de la locul său la masa de cărţi cum Winchester şi doamna Leighton se îndepărtau. De când se întorsese de pe terasă, nu reuşise să-şi ia ochii de la fermecătoarea companioană a prietenului său în timp ce aceasta îi vrăjise pe toţi ceilalţi bărbaţi din încăpere.

Era pricepută. Cea mai bună, dacă dădea crezare zvonurilor despre prezenţa de spirit, farmecul, inteligenţa şi pasiunea ei. Dar Nick nu avusese niciodată încredere în zvonuri. Mai ales după ce viaţa lui fusese distrusă de bârfe şi insinuări, ceea ce îl forţase să îşi părăsească ţara şi căminul.

Nu, Nick era mult mai interesat să descopere personal talentele femeii.

Dacă ar fi fost să îşi închipuie cum ar arăta femeia perfectă, aceea ar fi delicioasa doamnă Leighton. Pielea ei de alabastru şi ochii limpezi şi albaştri, părul ei roşcat, trăsăturile delicate şi formele apetisante erau aranjate şi puse în evidenţă pentru a o avantaja. La naiba, era de-a dreptul o zeiţă. Rochia cu decolteu adânc abia îi ţinea sânii generoşi în frâu, iar Nick putea să jure că reuşise să vadă o areolă oacheşă.

Iar zâmbetul ei… Gura ei tachina şi tenta, cu colţurile

buzelor uşor ridicate şi misterioase. Îl implorau pe un bărbat să le atingă cu limba, în speranţa că aveau un gust măcar pe jumătate la fel de delicios pe cât arătau. Văzuse o sută de zâmbete feminine îmbietoare, dar niciunul nu fusese atât de fermecător precum cel al doamnei Leighton. Aproape că păruse amuzată în timp ce flirta cu el.

Nici nu era de mirare că Winchester părea atât de ciudat de înnebunit după ea. Multe femei săriseră din patul lui Winchester în al lui, şi invers. Dar tandreţea cu care Simon o privise pe doamna Leighton în această seară fusese surprinzătoare. Aşa că Nick trebuia să îşi dea seama de sentimentele lui Winchester pentru această femeie înainte să facă vreo mişcare. Deşi ea flirtase cu el pe ascuns, nu avea de gând să îl jignească pe unul dintre puţinii bărbaţi care îi mai erau prieteni.

Trei sferturi de oră mai târziu, îşi aruncă pe masă cărţile. Fusese o seară profitabilă şi se simţea obosit. Pierduse prea multe nopţi în ultimul timp. Îşi luă câştigurile şi plecă.

Odată ajuns pe stradă, valetul lui Nick şi autointitulatul său paznic Fitzpatrick ieşi din umbre.

— Bună seara, Excelenţă.

— Dumnezeule, Fitz! Nu-mi mai spune aşa.

— Faptul că nu vreţi să auziţi asta nu înseamnă că nu sunteţi, răspunse Fitz cu vocea lui răguşită şi cu accent irlandez, în timp ce îl conduse către gondolă.

Nick bombăni o înjurătură, iar Fitz râse. Ştia că Fitz avea să folosească mereu titlul nobiliar, indiferent de câte ori îi spusese irlandezului să nu facă asta.

Cu şapte ani în urmă, Nick îl salvase pe bărbatul gigantic dintr-o bătaie urâtă de pe o alee dosnică din Dublin. Doi ticăloşi îl imobilizaseră pe Fitz în timp ce un al treilea îi tăia faţa. Nick îi recunoscuse pe toţi drept hoţi locali, aşa că intervenise pentru a echilibra balanţa. Pe atunci, Nick era nerăbdător să se implice în orice bătaie

găsea, iar el şi Fitz scăpaseră uşor de cei trei nelegiuiţi. Din păcate, Fitz fusese rănit grav în iureşul bătăliei, iar cicatricile acelea le purta şi acum.

Fitz era de părere că Nick îi salvase viaţa. De atunci, se ataşase de duce, iar Nick înţelesese că era mai simplu să îl angajeze decât să încerce să scape de el. Irlandezul fusese valetul lui Nick pentru început, dar se părea că era urmărit de probleme peste tot. Fitz îşi asumase rolul de a avea grijă de siguranţa lui Nick şi îi plătise datoria salvându-i de multe ori viaţa.

Trecură de un colţ şi ajunseră pe strada aproape goală şi puţin luminată. Doi bărbaţi se apropiară, iar Fitz îşi vârî mâna în haină, pregătit să scoată pistolul ascuns la talia pantalonilor. Însă bărbaţii continuară să discute aprins şi trecură pe lângă ei. Fitz se relaxă, şi îşi continuară drumul spre apă.

— Eşti prea îngrijorat, îi spuse Nick. Nu ne-am mai bătut cu nimeni de opt luni.

— Au fost trei atacuri separate în curs de doi ani. Ca să nu mai vorbim despre încurcătura din Viena. Poate ar trebui să fiţi *mai* îngrijorat, Excelenţă.

Această discuţie îi era foarte familiară, şi Nick ştia că nu avea cum să îl convingă pe Fitz că pericolul nu îl urmărea. Urcă în gondolă.

— De câte ori trebuie să îmi salvezi nefericita viaţă până ai să înţelegi că nu merită efortul?

„Odraslă ingrată şi lipsită de merite”, îi trânti în minte vocea tatălui său. Nick ignoră amintirea, aşa cum făcuse de atâtea ori.

— Ai putea avea o viaţă comodă în patria ta, Fitz. Este o prostie să trăieşti în exil din cauza mea.

Fitz se aşeză în spate, lângă gondolier.

— Mi-aţi salvat viaţa. Am să rămân lângă dumneavoastră până când îmi achit datoria sau până când nu mai aveţi nevoie de mine.

Era inutil să îl contrazică, aşa că Nick se lăsă pe spate şi privi cum pluteau în jur celelalte gondole.

— L-am văzut cumva pe prietenul dumneavoastră, Lord Winchester, ieşind cu câteva minute înainte?

— Da, răspunse Nick.

— Frumoasă femeie avea la braţ.

Nick aproape că zâmbi. Doamna Leighton era mult mai mult decât o uşuratică oarecare.

— Află unde stau, bine? Aş vrea să îi trimit un bilet mâine lui Winchester. „Poate şi o mică atenţie pentru doamna Leighton."

*

— Doi ani! L-ai văzut acum *doi ani* şi nu mi-ai spus nimic? Julia îşi dădu jos mănuşile şi le aruncă pe banca din *felze,* fiind deja în gondola lor. Jaluzelele erau trase, şi singura lampă din interiorul cabinei făcea o lumină gălbuie. Era prea nervoasă să stea jos, dar nu avu de ales în spaţiul limitat. Cum ai putut să ţii un asemenea secret faţă de mine, Simon?

Barca se îndepărtă de doc în vreme ce el se aşeză lângă ea.

— Nu aveam niciun motiv să îţi spun. Am venit la Veneţia şi am încercat să îl conving să se întoarcă împreună cu mine. I-am spus despre tine. Te-am lăudat chiar, dar nu l-am putut convinge. M-am temut că te-ai simţi jignită dacă ai afla. În timp ce Julia se gândea la asta, el continuă: Singurul motiv pentru care am adus vorba despre asta în această seară este pentru ca tu să ştii cu ce te confrunţi când vine vorba despre Colton.

— Ce a vrut să spună când m-a făcut pionul tatălui său? Un pion folosit cu ce scop, mai exact?

Simon oftă.

— În ochii lui, tu eşti femeia cu care l-a însurat tatăl

lui fără să ţină cont de dorinţele lui. După cum ţi-am mai spus, el a fost fiul dat uitării până când i-a murit fratele. Iar când a devenit moştenitorul, tatăl lui Colton era disperat să îl treacă în rândul lumii, să îl facă responsabil. În ochii lui Colt, tu nu eşti decât încă o încercare a tatălui său de a-l obliga să îi dea ascultare. Simon îşi întinse picioarele lungi şi continuă: Dar ştii şi tu cât de bine a mers acel plan. Nu a plecat la Paris imediat ce şi-a rostit jurămintele?

Ba da, şi asta o duruse. Deşi îşi putea imagina cât de manipulat se simţise Colton, Julia trebuia să rămână concentrată asupra planului: un plan despre care Simon nu ştia chiar tot.

— Ei bine, este interesat de doamna Leighton. După ce îl atrag, pot petrece timp cu el ca femeie, nu ca soţia lui. Atunci o să îmi pot satisface curiozităţile în privinţa soţului meu, minţi ea.

— Să-i apere Dumnezeu pe bărbaţi de femei inteligente, bombăni Simon căscând. Julia, nu sunt prea sigur că apropierea aceasta de Pearl Kelly ţi-a făcut prea mult bine. Înainte nu erai atât de… îndrăzneaţă.

— Nu am avut de ales. M-am săturat să aştept întrebându-mă dacă Nick se va întoarce sau nu. M-am săturat de milă, de batjocură şi de bârfe. Soţia cea inocentă a Ducelui Depravat: ar fi rizibil dacă ar fi vorba despre altcineva. Am discutat despre asta, Simon. Ar trebui să pot măcar să îl cunosc pe bărbatul cu care sunt măritată. Să văd dacă ne potrivim.

— Ah, acum este „Nick” deci?

Gondola se opri, iar Simon se ridică şi îi întinse mâna. Păşiră pe doc şi apoi spre scările de la *palazzo*-ul închiriat de ei.

— El a insistat, spuse ea. Ţi-am zis că era interesat de mine.

— Sigur că este interesat. Ar fi prost să nu fie, iar

Colton nu e prost. După cum ţi-am mai spus, sunt cu totul de acord cu acest plan. Colton şi-a ignorat responsabilităţile pentru mult prea mult timp.

Când ajunseseră aici, făcuseră rost de câţiva servitori, şi nimeni nu bănuia că ei nu ar fi fost cine pretindeau a fi. Din câte ştiau servitorii, cei trei erau bogatul lord englez care călătorea împreună cu amanta lui şi cu companioana acesteia. Julia, Simon şi Theodora, mătuşa ei, depuneau eforturi mari să menţină această impresie oricând nu aveau convingerea că erau singuri.

Odată intraţi, Simon îi dădu jos pelerina şi i-o înmână lacheului. Mătuşa Theo apăru în uşa salonului.

— Aţi dori vreunul un pahar de vin?

Ţinând cont de buclele rebele din coafura mătuşii ei, Julia bănui că ea era pe la al doilea sau al treilea pahar.

— Da, cred că am să beau unul. Tu, dragule?

Îi zâmbi seducător lui Simon, pentru a o vedea servitorii care se învârteau în jurul lor.

— Condu-mă, iubita mea, răspunse el uşor, arătând spre uşă.

— Şi cum a decurs seara? întrebă Theo în timp ce îşi aşează silueta rotundă pe divan. Mătuşii ei îi plăceau foarte mult vinul şi prăjiturile, şi nu trecea o zi să nu guste măcar una din ele.

— Productiv, răspunse Julia închizând uşa în urma ei. Simon, adu-mi şi mie un pahar de orice bei tu. Vinul de Xeres îmi face greaţă.

Se aşează pe scaun faţă în faţă cu mătuşa ei. Simon îi întinse un pahar, iar Julia sorbi o înghiţitură. Îşi dădu seama plină de recunoştinţă că era un vin de Bordeaux şi mai sorbi o dată.

— Of, mătuşă Theo, spuse Julia oftând. Nu ţi-ar fi venit să crezi cum era petrecerea aceasta. Dacă aş spune „şocantă”, ar fi mult prea puţin. Cât sunt de libertine aceste femei! Cu siguranţă este o cu totul altă lume decât

Almack.

— O astfel de libertate nu durează mult când frumuseţea păleşte sau sponsorul tău se plictiseşte de tine. Şi cât îţi rişti sănătatea! Theo o ameninţă pe Julia cu degetul. Să nu le invidiezi. Duc o viaţă grea, plină de nesiguranţă şi dezaprobare.

— Dar au totuşi destul de multă putere. Pearl a avut relaţii cu doi duci, un conte, un viconte şi un prinţ al Bavariei. A primit două rente pe viaţă, şi n-are decât treizeci şi unu de ani.

— Julia, nu fi naivă, spuse Simon. Nu orice femeie poate fi Pearl Kelly.

— Ai cunoscut-o? întrebă Julia.

— Da, am întâlnit-o o dată la grădinile Vauxhall. Am fost cu un grup într-o seară acolo la masă, iar ea îl însoţea pe Lord Oxley. Este inteligentă şi ageră, recunoscu el. Poate nu doar să poarte o conversaţie, ci şi să asculte. Iar Pearl poate face un bărbat să aibă impresia că orice spune el este important, ceea ce în cazul lui

Oxley nu ar fi fost nici mai mult, nici mai puţin decât un miracol. Dar este extrem de scumpă.

— Şi pun pariu că merită fiecare bancnotă şi bijuterie pe care le primeşte, dacă şi jumătate din ce mi-a spus ea este adevărat.

— Aproape că mi-e milă de bietul tău soţ, comentă Simon.

Julia se încruntă. Colton nu merita milă. Bărbatul era un nemernic. Şi o lăsase complet la mila vărului său trişor şi libidinos. Vru să îl contrazică, dar Simon ridică o mână.

— Am spus „aproape”. Nimeni nu cunoaşte mai bine ca mine nefericirea pe care ai îndurat-o în aceşti ultimi ani. Colt merită să plătească pentru ce a făcut, cu vârf şi îndesat. Dar se pare că eşti pe cale să îţi atingi scopul.

— Oh, slavă cerului! spuse Theo şi îşi lovi pulpa. Atunci cât timp crezi că mai trebuie să stăm în Veneţia?

— Nu prea mult. Pot pune pariu că nu prea mult, răspunse Julia zâmbind cu viclenie.

— Ei bine, eu am plecat. Mai ştiu despre câteva petreceri ce au loc în această seară şi la care vreau să ajung, desigur, fără supravegherea doamnei Leighton.

Julia ridică mâna.

— Nu este nevoie să spui mai multe. Îţi dorim succes, nu-i aşa, mătuşă Theo?

Theo, aşa trăsnită cum era, încuviinţă din cap, buclele ei brunete sărind cu entuziasm.

— Desigur. Închin în cinstea vinului, a femeilor şi a muzicii, milord.

Simon făcu o plecăciune elaborată şi plecă.

— Crezi că planul acesta va funcţiona? întrebă Theo când rămaseră singure.

— Trebuie. Încă am coşmaruri de la ultima vizită a lui Templeton.

După ce o informase, din nou, de următoarea reducere a stipendiului ei lunar, grotescul ăla de bărbat lăsase să se înţeleagă ce servicii ar putea Julia să îi ofere pentru diferenţă. Şi prin servicii nu se referise la cârpit haine. Gândul la un act intim cu Templeton, cu ochii lui negri şi mici, cu fruntea asudată şi cu atitudinea înjositoare îi întorcea stomacul pe dos. „Naiba să îl ia pe Colton că m-a pus în această situaţie.”

— Of, cât mi-aş dori să mai fi trăit tata!

— Fratele meu l-ar fi târât acasă de perciuni pe ducele tău până acum, asta e clar.

Julia râse.

— Poate. Oricum, Templeton nu ar mai fi reprezentat o problemă. Ştiu că tata considera că o căsătorie cu un duce este un lucru minunat pentru fiica lui, dar îmi place să cred că s-ar fi răzgândit dacă ar fi ştiut câte necazuri îmi aduce.

— Necazul este că ducele tău îşi ignoră

responsabilităţile acasă. Te-a lăsat să te descurci singură timp de opt ani. Şi nici măcar nu ţi-a transmis o dată o vorbă! Theo ridică nasul cu dispreţ. Şi s-a spălat pe mâini de grija averii. Crede că toţi administratorii sunt oneşti? Ştii bine că Templeton îl plăteşte pe omul lui Colton ca să îi urmeze lui ordinele.

— Lui Colton nu îi pasă. Chiar el mi-a spus că nu are de gând să se întoarcă vreodată în Anglia. Deci *ceva* trebuia să facem. După cum bine ştii, ultimele noastre bijuterii s-au dus pentru a o plăti pe Pearl şi pentru a achita garderoba doamnei Leighton. Abia ne mai ajung fondurile să trăim până la primăvară.

— Eu tot cred că puteam să îi cerem ajutorul lui Winchester. Sau poate lordului tău Wyndham.

Julia se zbârli.

— Ştii că nu îi putem cere unui alt bărbat să ne întreţină la infinit. Şi nu este lordul meu deloc. Ţi-am spus că am flirtat cu Wyndham doar în speranţa că îl va face pe Colton să se întoarcă la Londra. Dar fie soţul meu nu a auzit zvonurile, fie nu i-a păsat că ar fi încornorat, pentru că nu a funcţionat.

— Aşadar, dacă lui Colton nu îi pasă că ar fi încornorat…

— Tot nu aş putea să o fac. Colton ar şti că nu este copilul lui, şi nu pot risca să spună asta cuiva. Dacă s-ar afla, copilul meu ar fi un paria. Nu, Colton trebuie să fie tatăl copilului meu. Şi, când am să fiu gravidă, ne vom întoarce la Londra şi am să îi scriu soţului meu, explicându-i ce am făcut.

Tăcură amândouă, gândindu-se la reacţia ducelui la o asemenea scrisoare, iar ceasul bătu tare şi ritmic, umplând cu sunetul său camera.

— Oare va recunoaşte Colton copilul? întrebă mătuşa ei şi bău din vinul de Xeres.

Julia se încruntă.

— De ce să nu-l recunoască? Orice bărbat îşi doreşte un urmaş.

— Ei bine, şi dacă o să faci o fetiţă?

— Atunci am să o iubesc cu ferocitate – din închisoarea datornicilor.

Capitolul 2

Pentru a-i atrage atenţia, fii şi seducătoare, şi inocentă. Majoritatea bărbaţilor îşi doresc o prostituată inocentă până la urmă.

Domnişoara Pearl Kelly către ducesa de Colton

Ducele de Colton merse în pas alert către Piazza San Marco, sărind peste bălţile mari rămase în urma inundaţiei ce avusese loc mai devreme săptămâna aceasta. În această perioadă a anului, Veneţia avea parte de *aqua alta,* însemnând că părţile mai joase ale oraşului erau adesea sub apă din cauza ploilor copioase. Apa din oraş şi din jurul său era ceva natural aici.

Nick merse mai departe pe partea dreaptă prin Piazza şi intră la Florian. Îl văzu pe Winchester imediat, aşezat la o masă mai în spate în cafeneaua aglomerată. Winchester se ridică şi îl bătu pe umăr pe Nick.

— M-am bucurat al naiba să primesc biletul de la tine. A trecut prea mult timp.

— Chiar aşa, prietene. Bărbaţii se aşezară, iar Nick îşi puse o ceaşcă de cafea din cafetiera de pe masă. Recunosc că m-ai surprins aseară.

— Da? Pare într-adevăr remarcabil că sunt în Veneţia de două săptămâni şi nu ne întâlnirăm. Dar am fost totuşi destul de ocupat.

— Ah, cu doamna Leighton a ta, vrei să spui? Este drăguţă.

Nick ştia că „drăguţă” era un cuvânt departe de realitate. „Superbă” şi „încântătoare” erau descrieri mult mai potrivite.

— Este doar o situaţie de moment. Nimeni nu o poate păstra prea mult lângă el. Nici nu îţi poţi imagina câte i-am promis pentru a o convinge să călătorească alături de mine de data aceasta. Şi, chiar şi aşa, mă tem că am să fiu înlocuit imediat cum ajungem la Londra, dacă nu mai devreme.

— Este o femeie de afaceri foarte abilă, nu?

Winchester încuviinţă.

— Abilă şi nemiloasă. Nici nu mai are nevoie de atâtea eforturi. Are averea ei deja şi îşi poate alege iubiţii pentru orice motiv doreşte ea.

— Şi care au fost motivele ei când te-a ales pe tine?

— În afară de reputaţia mea ca amant, vrei să spui?

Nick pufni, şi Winchester râse.

— I-am promis că stăm în Veneţia oricât de mult vrea. Asta, plus o multitudine de bijuterii; suficient de multe încât să facă şi o prinţesă să se simtă timorată.

Nick spera ca Juliet să rămână în Veneţia suficient de mult cât să se cunoască mai bine. Se simţise atras de ea seara trecută, şi era sigur că şi ea de el, ţinând cont de cum flirtase. Dar nu avea de gând să îşi jignească unul dintre cei mai vechi prieteni pentru asta.

— Dar dacă îşi găseşte pe altcineva în Veneţia?

Winchester ridică din umeri şi luă o gură de cafea.

— Nu pot spune că m-ar surprinde, spuse privindu-l pe Nick cu subînţeles. Ei bine, cred că ai de gând să îmi strici manevrele. Colton, ce urât din partea ta!

În ciuda tonului glumeţ al lui Winchester, Nick ţinu să îl lămurească:

— Doar dacă îmi permiţi tu. Eşti unul dintre foarte

puţinii care mi-au rămas alături în aceşti ultimi ani. Doamna Leighton este interesantă, dar nu merită să stricăm o prietenie de douăzeci de ani pentru ea.

Winchester păru a nu se simţi în largul lui pentru o clipă, fapt care îl nedumeri pe Nick. Poate că toţi aceşti ani petrecuţi în străinătate îl făcuseră mai sentimental decât era cuvenit în bătrâna şi scorţoasa Anglie.

Vru să îşi ceară scuze, dar Winchester ridică mâna.

— Nu mă supăr dacă pui ochii pe ea, Colt. Nu ar fi prima femeie pe care aş pierde-o din cauza ta. Dar motivele pentru care îşi alege ea un iubit o privesc. Nu aş putea să o ţin lângă mine, cum nu poţi ţine nici vântul în loc.

— Ce poetic, spuse Nick răutăcios. Devii tot mai elocvent la bătrâneţe.

— Ţinând cont că tu eşti cu câteva luni mai mare decât mine, nu aş face asemenea comentarii despre vârstă. Oricum, dacă ai de gând să îi faci curte Julietei mele, îndrăznesc să spun că ar fi cazul să îi caut o înlocuitoare. Cum sunt femeile în Veneţia?

— Numeroase, răspunse Nick rânjind. Talentate. Frumoase. Îi fugi mintea la Francesca. Până acum câteva luni, îi fusese amantă pentru aproape un an. Avea tenul măsliniu, păr negru, picioare lungi, un temperament focos, pe măsura lui. Era o luptă aprigă pentru a deţine controlul când se culca cu ea. Pline de elan, continuă Nick. Nu au nimic în comun cu englezoaicele.

— Nu te grăbi să dai această sentinţă. Există o anume femeie din Anglia care este în toate acele feluri.

— Poate voi avea ocazia să fac comparaţia. Există un domn Leighton?

— Nu. A murit acum mulţi ani, lăsând biata femeie săracă lipită. Dar are ceva de spiţă nobilă. Tatăl ei era văr cu contele de Killbourne, cred. Apoi Winchester deveni serios, şi Nick se pregăti mental. Colt, mă simt nevoit prin

prisma prieteniei mele cu soţia ta ca măcar…

— Ajunge. Nu am vorbit deja despre asta aseară? Am…

— Lasă-mă să vorbesc! Winchester trânti ceaşca de cafea pe masă. O să vină o zi când poate ai să regreţi că te-ai purtat aşa urât cu acea femeie. Chiar şi acum, craii îi dau târcoale precum lupii la oi. Se va sătura să te aştepte, şi Dumnezeu să te ajute când se va întâmpla asta, Colt.

Nick ignoră vagul sentiment de vinovăţie stârnit de cuvintele lui Winchester. Îşi aminti că soţia lui nu era decât un instrument de control al tatălui său. „Mai bună ca ea nu o să găseşti niciodată, odraslă ingrată. Crezi că meriţi mai mult, băiete?” Nick nu avea de gând să facă nimic din ce dorise tatăl lui, chiar dacă nemernicul acela arogant murise de mult. Îşi reprimă mohorârea şi furia din piept cu ajutorul experienţei şi a capacităţii exersate de autocontrol şi luă o gură de cafea, calm.

— E şi mai bine dacă soţia mea îşi găseşte pe altcineva. Nu vreau niciun moştenitor, şi nu am să fac pe ducele şi soţul cuviincios. Excelenţa Sa poate să facă orice vrea. Ce naiba, femeia este o ducesă care nu are un soţ care să îi îngrădească libertatea. De ce s-ar plânge?

Winchester bătu cu degetele în masă, semn clar că răspunsul lui Nick îl enervă.

— O cheamă Julia, Colt. Este o persoană reală, vie, şi nu are nicio vină pentru ce s-a întâmplat. Ştiu că îl învinuieşti pe tatăl tău, dar o faci pe ea să sufere, şi nu ai niciun motiv. Dacă nu vrei să trăieşti în Anglia, cheam-o. Adu-o aici.

O parte din Nick acceptă logica din acele cuvinte, dar partea mai mare din el, cea furioasă, voia să îi pedepsească pe toţi cei care aveau legătură cu familia lui, inclusiv pe femeia care îl luase de bărbat. Oricum, de ce l-ar vrea o femeie delicată şi bine-crescută pe el, un bărbat mai familiarizat cu bordelurile decât cu sălile de bal?

Doamne, fusese atât de tânără şi de frumoasă, de inocentă, în ziua nunţii lor… Cum ar putea pângări o fată atât de pură, când el îşi împinsese propriul frate să…

Nick opri brusc acel gând. Nu, era mai bine pentru soţia lui să îşi găsească un tânăr cu titlu care să ştie să fie grijuliu, un iubit respectuos.

— Nu am să o chem şi nu am să-mi cer scuze pentru asta. Dacă chiar îi eşti prieten, am încredere că îi vei spune ce ţi-am zis. Să îşi găsească fericirea în altă parte, pentru că lângă mine nu are cum.

Winchester se sprijini de spătar şi îşi încrucişă braţele peste piept.

— Bine. Dar faci o greşeală.

Nick îşi privi prietenul cu atenţie.

— Ai cumva sentimente pentru soţia mea? Eşti ciudat de preocupat de fericirea ei. Cum Winchester se făcu roşu la faţă, Nick adăugă: Nu simt nimic pentru acea femeie. Dar, dacă tu simţi ceva, te asigur că asta nu ne-ar afecta prietenia. De fapt, ar explica de ce eşti atât de hotărât să mă trimiţi înapoi în Anglia.

— Nu tânjesc după Julia. Ăla e rolul lui Wyndham.

Nick ridică din sprâncene la această informaţie, dar nu spuse nimic. Winchester continuă:

— Dar nu crezi că a trecut destul timp? De la scandal, vreau să spun. Ce naiba, au trecut opt ani, Colton. Şi să-l văd pe Templeton dându-se drept duce… Iisuse Hristoase, ce dezgustător!

Nick clătină din cap.

— Toată Londra crede că mi-am sedus cumnata, ceea ce l-a făcut pe fratele meu să se înfurie atât de rău încât să cadă de pe cal şi să-şi rupă gâtul. Asta, peste toate prostiile cu Ducele Depravat, asigură faptul că înalta societate nu mă va ierta niciodată.

— Porecla este dreaptă, doar am văzut chiar eu mare parte din depravările tinereţii tale. Eticheta a devenit

amuzantă pentru ziare când ai căpătat titlul. Apoi adăugă mai încet: Dar, Colt, ştim amândoi ce s-a întâmplat de fapt când a murit fratele tău.

„Şi port crucea acelor evenimente în fiecare zi."

— Asta nu schimbă nimic. Şi, până la urmă, atâta timp cât respiră mama mea, tu îţi pierzi timpul cu acest subiect.

Ducesa văduvă merita la fel de mult, dacă nu mai mult, din furia lui Nick. Până la urmă, ea avusese grijă ca doar fratele lui să fie dus în salon pentru a fi inspectat de părinţii lor. „Nicholas nu are maniere şi nu merită numele de Seaton. Doar Harry poate să coboare la ora solicitată. Nimeni altcineva."

Din acel moment, Nick se hotărâse că nu avea nevoie de familia lui. Iar faptul că moştenise titlul nu schimba cu nimic situaţia.

— Animalele care îşi mănâncă puii au mai multe instincte materne decât femeia aceea, bombăni Winchester. Am văzut-o de curând. S-a uitat urât la mine din partea cealaltă a camerei.

— Nemulţumirea ei este cauzată de vechea noastră prietenie, cu certitudine, când aproape toţi ceilalţi au avut bunul-simţ să mă ignore. Te rog să inventezi cele mai teribil de senzaţionale poveşti despre mine şi ai grijă să i le spui ducesei văduve data viitoare când o vezi. Mă tem că locaţia mea curentă este prea departe de Londra ca să audă altfel despre depravarea mea.

— În legătură cu această depravare, interveni Winchester. Dacă lucrurile avansează cu Juliet, ai să fii… atent cu ea, da?

— Atent?

Nick se încruntă. Ce anume îl îngrijora pe Winchester? Dacă doamna Leighton era atât de talentată pe cât o sugerau zvonurile, bănuia că se putea descurca cu orice bărbat.

Winchester flutură din mână.

— Ştii ce vreau să spun.

— Nu, nu ştiu. Nu am nici cea mai vagă idee ce vrei să spui.

— Chiar dacă pare… umblată, este o bună actriţă. Toate femeile în situaţia ei sunt, de fapt, preciză el. Nu aş vrea să o văd rănită.

Ceva era ciudat. Nick simţi asta până în străfundurile fiinţei lui. Poate că Winchester chiar avea sentimente pentru Juliet, sentimente pe care doamna Leighton nu le avea pentru el. Până la urmă, prietenul lui nu ar fi fost primul bărbat care se îndrăgostea de o curtezană. Spre exemplu, Fox şi doamna Armistead a lui.

— Dacă ai prefera să nu…

— Nu, îl întrerupse Winchester. Vreau doar ca viitorul ei protector să fie la fel de… generos cu ea cum am fost eu.

— Atunci nu ai de ce să te temi. Am să fiu extrem de amabil şi de generos, dacă mă va dori.

— Încă nu am cunoscut o femeie care să îţi reziste, Colt, chiar şi înainte de a deveni duce. Dar doamna Leighton se va hotărî singură.

*

În seara următoare, Julia şi Simon intrară în loja ducelui din La Fenice. Interiorul teatrului de operă era luxos, cu arhitectura lui nobilă, dar simplă. Interiorul aurit era înconjurat de loji private pentru spectatorii cei mai înstăriţi, iar stalul oferea multe locuri pentru cei mai puţin avuţi.

Loja lui Colton, deşi mare, era aglomerată: erau cel puţin şase bărbaţi şi tot atâtea femei. Nevoia de a-l căuta pe soţul ei fu inutilă, căci apăru el imediat lângă ea.

— Doamnă Leighton, o salută ducele, iar ea făcu o

reverenţă. El îi admiră rochia albă de satin brodată, cu *bandeau* argintiu şi mantia verde smarald. Cât de încântătoare sunteţi în această seară!

Putea să spună şi ea acelaşi lucru despre el. Ducele purta frac şi pantaloni negri, vestă albă cu un singur rând de nasturi, care îi scotea în evidenţă trunchiul subţire. Lavaliera lui ca omătul, împăturită într-o serie de noduri complicate sub faţa lui proaspăt bărbierită, contrasta puternic cu trăsăturile lui întunecate. Când o văzu privindu-l, îi zâmbi intim şi jucăuş, ca şi cum ei doi aveau o glumă numai a lor. Respiraţia ei deveni mai rapidă în ciuda dorinţei sale de a rămâne neafectată.

— Bună seara, Excelenţă.

Nick îl salută pe Simon şi apoi făcu prezentările cu restul celor prezenţi. Erau doi ambasadori, imul fost şi altul curent, un conte rus, un pictor veneţian şi un actor francez. Deşi femeile erau foarte frumoase, îţi puteai da seama după rochii şi atitudine că niciuna nu era o soţie. Ei bine, niciuna în afara ei, se gândi ea.

Nick îi conduse către scaune. Julia profită de ocazie pentru a încerca să aşeze o şuviţă de păr ce îi căzuse pe frunte. Fiorella, tânăra pe care o luase drept cameristă, nu era la fel de pricepută la aranjarea părului cum era Meg în Londra. În seara aceasta, Fiorella ridicase părul roşcat şi des al Juliei într-o serie de bucle artistice şi îl prinsese cu o bandă argintie. Dar o şuviţă încăpăţânată nu voise să se supună, iar acum atârna atât de jos, încât aproape că îi acoperea ochiul drept. Neavând nicio speranţă să îşi aranjeze coafura singură, Juliei nu îi rămase decât să ignore problema.

Când se aşezară, nu o miră deloc să vadă că stătea între Nick şi Simon. De cealaltă parte a lui Simon era un scaun gol, dar curând fu ocupat de o actriţă veneţiană foarte frumoasă. Nick se relaxă în scaunul lui şi îşi lipi exteriorul piciorului de genunchiul Juliei. Ea ridică binoclul

să privească publicul şi îi porunci inimii să încetinească ritmul alert al bătăilor.

— V-au plăcut florile, doamnă Leighton?

În ziua precedentă, Nick îi trimisese un buchet mare de trandafiri albi, aranjaţi cu grijă într-o vază colorată făcută din sticlă de Murano. Era un aranjament uimitor. Biletul lui fusese concis şi inteligent: „Pentru prietenie”.

O parte din ea era atât de supărată din pricina acelui gest, încât îi venea să urle la el ca o apucată. Nu se obosise să îi trimită soţiei pe care o avea de opt ani nici măcar un bileţel, dar se grăbise să facă un gest de apreciere pentru o femeie pe care o cunoştea de mai puţin de douăzeci şi patru de ore. Julia îşi înăbuşi indignarea şi amărăciunea pentru a-şi aminti ce rol juca şi din ce motiv apelase la aşa ceva. În seara aceasta, scopul era să flirteze, asigurându-se astfel de interesul ducelui faţă de farmecele ei.

— Au fost minunate, Excelenţă. Sunteţi foarte generos, răspunse ea, privindu-l provocator pe sub gene.

— Mă tem că aveţi standarde înalte, doamnă Leighton. Până la urmă, am înţeles că o dată i-aţi trimis înapoi un colier lui Wellington pentru că avea un număr impar de diamante, nu unul par.

Julia se muşcă de interiorul obrazului ca să nu izbucnească în râs. Acea poveste era contribuţia mătuşii Theo la legenda doamnei Leighton.

— Of, povestea aceea este obositoare. Nu am făcut aşa ceva. Julia ridică binoclul din nou pentru a privi publicul cu seninătate. L-am trimis înapoi pentru că era urât, adăugă ea.

Nick izbucni în râs pentru o clipă.

— Ei bine, am să depun eforturi să fiu mai exigent cu cadourile mele.

— Vor mai fi cadouri, Excelenţă?

Intenţionase ca replica ei să sune jucăuş şi ca un flirt,

dar vocea ei o trădă, şi vorbi pe ton răguşit şi intim. Pleoapele lui deveniră grele şi se apropie.

— Orice doriţi va fi al dumneavoastră, doamnă Leighton.

Julia nu putu împiedica fiorul ce îi străbătu întregul corp. Graţie instrucţiunilor oferite de către Pearl, promisiunea senzuală din cuvintele lui nu trecu neobservată. Deşi ştia exact ce anume voia el de la ea, nu putea decât să se bucure că Nick nici nu bănuia ce anume voia *ea* de la *el.*

Muzica începu, şi astfel nu mai fu nevoită să răspundă.

Cu piciorul soţului ei atât de aproape de al ei, orice efort de a se concentra asupra operei eroice a lui Rossini se dovedi inutil.

Profită de *ocazie* pentru a se mai gândi la planul ei. Pentru început, trebuia să îi stârnească interesul lui Colton. Apoi, să însceneze o despărţire de Simon în public. Colton urma să o curteze şi, după câteva zile, ea avea să îi dea voie să o cucerească. Tot ce mai rămânea era să se angajeze în activităţi vechi precum lumea – şi cât de des posibil.

Julia avea emoţii, dar nu era speriată. Pearl îi povestise ce anume avea să se întâmple, plus metode pentru a spori plăcerea unui bărbat. Învăţase şi despre plăcerea ei, în ciuda jenei iniţiale, pentru că Pearl susţinuse că o curtezană atât de renumită precum doamna Leighton ar avea grijă ca ambii parteneri să se bucure de experienţă. Dar Julia nu fusese pregătită pentru ce putea simţi stând lângă acest bărbat seducător şi arătos, soţul ei, în timp ce căldura radiată de coapsa lui musculoasă îi încălzea piciorul prin straturile de haine. Corpul lui bine proporţionat era atât de aproape, umerii lor se atingeau uşor şi totul în corpul ei pulsa în ritmul bătăilor inimii. Nu se aşteptase să fie atât de atrasă de el. O ignorase atât de

mult timp, încât acumulase o cantitate impresionantă de resentimente la adresa lui. Dar acele sentimente dispăreau rapid sub efectul prezenţei lui atât de puternice.

Luptându-se cu ideea că îl *plăcea,* Julia se întrebă dacă asta i-ar face scopul mai uşor sau mai greu de atins.

Până la urmă, nici nu conta. Templeton trebuia să fie oprit, şi nu putea face asta decât dând naştere moştenitorului lui Colton. Se hotărî să îl tenteze puţin. Trebuia totuşi să îl seducă pe acest bărbat. Julia lăsă binoclul să îi scape printre degete, ajungând pe covorul de pe podea, între ei, aterizând acolo cu zgomot.

— Of, şopti ea.

Ducele se întoarse către ea, ridicând întrebător dintr-o sprânceană neagră.

— Excelenţă, se pare că mi-a scăpat binoclul. Sunteţi amabil…?

Nick îşi înclină politicos capul înainte de a se apleca şi a căută cu degetele în semiîntuneric binoclul ei de operă. Julia aşteptă o clipă, apoi ridică poalele rochiei şi ale jupei până la jumătatea pulpei. Îşi mişcă uşor piciorul spre el, fiind răsplătită pentru eforturile ei când vârfurile degetelor lui atinseră glezna ei acoperită de ciorapi.

Lui i se tensionară umerii, ca şi cum ar fi fost surprins, dar apoi ea îi simţi mâna alunecând extrem de încet înspre spatele genunchiul ei, atingerea lui simţindu-se fierbinte prin ciorapul de mătase. Nu se putu abţine şi trase brusc aer în piept. Când ajunse la spatele genunchiului ei, degetele lui rămaseră acolo o clipă, desenând modele delicate pe pielea sensibilă. Julia închise ochii şi se muşcă de buză, încercând să se stăpânească. Ceva fierbinte şi plin de dorinţă se descătuşă în partea de jos a pântecului ei, o senzaţie despre care ea bănuia că era dorinţă pură pentru soţul ei.

El nu păru deloc grăbit să îşi retragă mâna, şi Julia nu era prea sigură că mai putea rezista prea mult fără să

geamă de pură încântare.

— Îl vedeţi, Excelenţă? şopti.

El îşi luă mâna şi o secundă mai târziu se ridică.

— Binoclul dumneavoastră, doamnă Leighton.

— Vă mulţumesc, murmură ea şi acceptă binoclul din mâna lui.

— Oricând, răspunse el, vocea lui răguşită dând foarte clar de înţeles ce voia să spună.

Obrajii ei se îmbujorară dintr-odată, şi se bucură că erau luminile atât de slabe încât să îi ascundă culoarea. Încercă să se calmeze pe restul parcursului primului act.

Chiar înainte să înceapă actul al doilea, Nick se aplecă înspre ea din nou, şi mirosul lui deja familiar de lămâie şi mosc îi gâdilă nasul.

— Aş putea să vă conduc acasă mai târziu, doamnă Leighton?

— Simon mă va conduce acasă. Şi, oricât de *săritor* aţi fost în această seară, nu îmi caut alt partener de pat, Excelenţă.

— Oh, nu. Este mult prea devreme să devenim amanţi. Se apropie de urechea ei, respiraţia lui caldă gâdilându-i pielea. Când ai să fii a mea în sfârşit, Juliet, când te voi avea în sfârşit dezbrăcată sub mine, amintirea oricărui alt bărbat cu care ai mai fost va fi dată uitării. Te vei gândi doar la mine… şi mă vei implora să te fac a mea.

Tot aerul îi părăsi pieptul dintr-odată. Un fior de dorinţă o traversă, atât de puternic, încât genunchii ei s-ar fi înmuiat dacă ar fi stat în picioare. Acest bărbat era dracul împielițat, tot ce era întunecos şi interzis şi tot ce lipsea din viaţa ei.

Iar ea era complet depăşită de situaţie.

Încercă să găsească vreo replică inteligentă, dar nu reuşi. Asta până când îi veniră în minte nişte cuvinte pe care le auzise de la Pearl cu câteva luni în urmă:

— Mă întreb dacă într-adevăr aveţi priceperea

necesară pentru a vă susţine aroganţa.

Ochii lui se încinseră precum argintul topit.

— Dacă am găsi vreun colţişor ferit, v-aş demonstra cu mare bucurie ce abilităţi am, până să se termine spectacolul. Până la urmă, este corect să ştiţi cu ce v-aţi alege.

Menţionarea acelui colţişor ferit veni pentru ea ca un duş rece. Câte colţişoare şi câte femei erau în trecutul lui? Cu siguranţă avusese aventuri în tot felul de clădiri, de la Paris până în Pisa. Dar îşi jucă în continuare rolul.

— Un colţişor ferit? Nu vă credeam atât de neoriginal.

Intenţionase să îl jignească, dar el îi făcu cu ochiul.

— Atunci abia aştept să vă arăt cât pot să fiu de creativ.

După spectacol, întregul grup merse către o cafenea din apropiere. Simon o însoţi între locaţii, dar, odată ajunşi, Nick manevră cu dibăcie locurile pe scaune astfel încât ei doi să stea împreună. Simon ajunse în celălalt capăt al mesei, lângă Veronica, companioana lui de la operă.

Mulţimea de după operă era animată şi vorbăreaţă, iar parfumul cafelei umplea spaţiul. Julia comandă cafea simplă, iar Nick ceru un *caffe corretto,* cafea cu un pic de grappa.

Simţi privirea lui Nick, intensă şi întunecoasă, aţintită asupra ei de parcă urma să o mănânce, în timp ce ea discuta cu amanta unui pictor local. Pielea ei se înfioră, cuprinsă de o senzaţie de mâncărime şi de fiori pentru că se ştia privită. Pearl Kelly o instruise pe Julia să nu piardă nicio şansă de a-şi scoate în evidenţă atuurile, şi de vreme ce Nick o privea… îşi lăsă degetele să alunece sub şiragul lung şi dublu de perle de la gâtul ei şi îl frământă în mână, în timp ce vorbea trăgând uşor sferele fine înainte şi înapoi pe sânii ei expuşi de decolteu.

Îl simţi pe Nick apropiindu-se de ea, cu gura lângă urechea ei.

— Oh, ce n-aş da să fiu o perlă în clipa aceasta.

Julia se uită la el pe sub gene.

— Chiar aşa? Nu aş fi crezut că v-aţi dori să fiţi ceva atât de… mic, Excelenţă.

El îi zâmbi ştrengăreşte, vocea lui fiind un murmur răguşit:

— Nu am spus nimic despre dimensiune.

Din fericire, le veniră băuturile chiar atunci. Julia se prefăcu ocupată adăugând frişcă şi zahăr la cafeaua ei, bucuroasă că se putea concentra la altceva în afară de soţul ei.

După ce grupul îşi primi băuturile, Nick se întoarse către Julia.

— Ei bine, doamnă Leighton, ce părere aveţi despre opera lui Rossini din această seară?

— Extraordinară, răspunse ea, şi toate privirile se aţintiră asupra ei. Mult mai matură decât operele sale mai timpurii, şi esenţa perfectă a belcantoului. Este o încercare solicitantă a abilităţilor mezzosopranei, care trebuie să aibă agilitate vocală şi rezistenţă pentru a menţine rolul. Mi-a plăcut mai ales *Di tanti palpiţi,* deşi cred că finalul poveştii mai trebuie lucrat puţin.

Nimeni nu spuse nimic. O linguriţă se lovi de o farfurioară pe undeva. Julia sorbi uşor din cafea, bucurându-se de uimirea generată de răspunsul ei. Nu ar recunoaşte asta niciodată, dar îşi pusese în ordine gândurile de când căzuse cortina, sperând să îl impresioneze pe duce.

— Mai trebuie lucrat puţin? întrebă cineva de mai departe de la masă.

Julia încuviinţă.

— Este prea trist. Ar fi mai bine pentru Rossini dacă Tancredi ar afla de inocenţa iubitei şi s-ar întoarce acasă

încununat de victorie. Nu sunteţi de acord, Excelenţă?

Se uită în fugă spre Simon, care îi făcu cu ochiul în semn de încurajare.

— Ba da. Nick se lăsă pe spate pe scaun. Deşi o astfel de variantă nu s-ar potrivi cu povestea lui Voltaire, de la care porneşte.

— Ţinând cont că Voltaire este mort, nu cred că ar trebui să ne facem griji în privinţa nemulţumirii lui cu privire la anumite libertăţi.

Julia zâmbi, neputând să îşi ascundă încântarea provocată de schimbul de replici.

— Ei bine, libertăţile îi sunt foarte familiare lui Colton, spuse ambasadorul Angliei în Austria, Lord Lanceford, din celălalt capăt al mesei.

Tot grupul râse.

— Chiar aşa. Până la urmă, cum altfel să câştigi porecla de Ducele Depravat? se întrebă Julia cu voce tare.

— Nu mi-am permis niciodată libertăţi, şopti Nick doar pentru ea. Mi s-au acordat întotdeauna de bunăvoie.

— Vă cred, răspunse ea. Nu vă văd corupând tinere domniţe.

— Tinerele domniţe mă plictisesc de moarte. Prefer să corup femei roşcate şi obraznice, cu ochi albaştri şi limpezi precum Mediterana.

— Ce gusturi… precise aveţi, Excelenţă.

— Ştiu ce vreau, doamnă Leighton. Şi vă vreau pe *dumneavoastră.* Dezbrăcată. Tremurând sub mine, strigându-mi numele.

Julia încercă să nu roşească, dar, având pielea atât de albă şi limbajul lui fiind atât de colorat, simţi cum căldura urcă dinspre gât în sus. Bău cafea şi se rugă ca soţul ei să nu observe.

— Draga mea doamnă Leighton, începu Lanceford. Ce încântător este să vedem că o femeie cu o asemenea experienţă precum dumneavoastră mai poate încă să

roşească.

— Ah, mă tem că este doar combinaţia dintre cafeaua fierbinte şi aerul cald, minţi ea. Am să îmi revin în câteva clipe.

Riscă să arunce o privire către Colton şi observă că o studia cu atenţie, cu colţurile buzelor ridicate uşor, formând un zâmbet foarte subtil. Jenată, îşi mută privirea şi încercă să fie atentă la ce spuneau ceilalţi. Conversaţia se îndreptă spre politică, şi Julia îşi pierdu concentrarea. Încercând să se gândească la orice altceva în afară de Nick, îşi imagină al treilea dormitor din căsuţa ei din Mayfair. Ar fi o cameră minunată pentru fiul ei. Cum să o decoreze? Poate va picta pe pereţi imagini cu cavaleri şi prinţese…

Julia simţi brusc că i se mişcă poalele rochiei. Un picior mare îşi făcu loc sub material şi se frecă de piciorul ei. Reţinându-şi un ţipăt, Julia încercă să se îndepărteze, dar piciorul o urmă. Îl bănui imediat pe Nick, dar, când privi repede în jos, văzu că picioarele lui nu se mişcau. Când se uită din nou în sus, Lanceford îi prinse privirea şi îi zâmbi şiret.

Julia îşi miji ochii pentru a-l face să înţeleagă ce părere avea despre avansurile lui. În loc să se retragă însă, Lanceford îndrăzni să vâre şi mai mult piciorul şi sub rochia ei. Aşa că Julia făcu primul lucru care îi trecu prin minte: îl lovi în celălalt picior cât de tare putu.

— Ufff! mormăi Lanceford şi îşi trase picioarele în partea lui de masă.

Toată lumea tăcu.

— Îmi cer scuze, spuse ambasadorul. O rană mai veche îmi face probleme.

Chipul lui Nick se întunecă, atenţia lui fiind acum aţintită asupra lui Lanceford. Normal că soţul ei ştia ce făcuse Lanceford. Probabil jucase şi el acelaşi joc flirtând de nenumărate ori, ticălosul. Deşi, în această clipă, Nick

părea atât de nervos, încât nu puteai şti ce ar fi capabil să facă. Julia îl luă de mână şi clătină uşor din cap pentru a-i da de înţeles că se descurcase ea cu Lanceford.

— Doamnă Leighton, aţi făcut prietenie cu Sarah Siddons? întrebă Veronica, cu un accent puternic veneţian. Aud multe poveşti despre talentul ei pe scenă.

Julia tuşi pentru a-şi acoperi suspinul. Dacă ea, o ducesă, s-ar asocia cu o actriţă, chiar şi una atât de faimoasă şi de talentată precum doamna Siddons, ar ieşi un mare scandal. Dar îşi aminti că Juliet Leighton nu era ducesă. Sorbi din cafea şi se hotărî să răspundă diplomatic:

— Deşi nu suntem prietene, am văzut-o jucând de multe ori. Este foarte talentată.

— Am auzit că s-a retras, comentă altă femeie de la masă.

— Da, aşa este, deşi s-a retras de multe ori, răspunse Julia şi împinse şuviţa neascultătoare din dreptul ochiului. Am fost la ultimul ei spectacol de adio, şi nici măcar de pe locul meu în lojă nu am putut vedea vreun ochi uscat în sală.

— Aveţi lojă la Covent Garden? întrebă Nick.

„Da, pe a ta”, vru ea să răspundă.

— Desigur, Excelenţă. Cum altfel poţi vedea şi cum poţi fi văzută în Londra?

— Doamna Leighton este o actriţă destul de bună ea însăşi. Îndrăznesc să spun că nu am văzut una mai bună, afirmă Simon.

Deşi aflată în cealaltă parte a mesei, ea putu să vadă intenţia necurată din ochii albaştri ai prietenului ei.

— Adevărat? Veronica se arătă interesată. Trebuie să îmi spuneţi ce roluri jucaţi.

Julia fu surprinsă pentru un moment, şi, înainte să poată glumi pe seama cuvintelor lui Simon, răspunse el în locul ei:

— Mi-ai plăcut mai ales în *Şcoala nevestelor,* a lui Moliere.

Ea fu cât pe ce să scape ceaşca din mână. Sigur că Simon profita de şansă pentru a glumi pe seama lecţiilor ei cu Pearl. Dacă ar fi fost mai aproape de ea, i-ar fi tras una.

— Da? Ce drăguţ din partea ta, milord. Deşi mie mi-a plăcut mai mult rolul din piesa lui mai nouă, *Femeile savante.*

Simon izbucni în râs. Toţi ceilalţi din grup părură nedumeriţi, aşa că Julia trecu uşor peste moment, revenind la Veronica.

— Dumneavoastră ce roluri v-au plăcut, domnişoară DiSano?

Veronica începu o explicaţie lungă despre cariera ei actoricească scurtă, iar Julia profită de ocazie pentru a se încrunta în direcţia lui Simon şi pentru a-şi înclina uşor capul către uşă. Era de-ajuns pentru o seară. Între coafura ei încăpăţânată, împunsăturile lui Simon, piciorul lui Lanceford şi prezenţa impunătoare a lui Nick, era istovită. Simon încuviinţă uşor, şi se ridicară amândoi.

Ceilalţi bărbaţi se ridicară şi ei, iar ea spuse grupului:

— Mi-a făcut plăcere compania dumneavoastră, dar mă tem că sunt prea obosită pentru a mai continua. Vă rog să vă distraţi în continuare. Lord Winchester mă va conduce acasă.

*

Nick îi urmări pe cei doi plecând din cafenea. Nu-l invidiase niciodată pe Winchester mai mult decât în clipa aceasta. Fir-ar să fie, ce captivantă era doamna Leighton! Inteligentă, frumoasă, spirituală… Ce îşi mai poate dori un bărbat de la o femeie?

După plecarea ei, seara îşi pierdu farmecul. Chiar şi

când Veronica se aşează lângă el şi îi şopti la ureche nişte sugestii teribil de înflăcărate, mintea lui rămase concentrată asupra lui Juliet.

— Nu în seara aceasta, *cara,* îi răspunse Veronicăi.

În scurt timp, plecă şi Nick. Fitz apăru lângă el aproape imediat.

— Cam devreme să mergeţi acasă, remarcă prietenul lui când plecară.

— Oarecum. Nu era nici măcar ora unu, iar el de obicei ajungea acasă mai târziu de trei. Seara a devenit plictisitoare, adăugă.

— Când a plecat doamna, prietena dumneavoastră, vreţi să spuneţi.

— Da, deşi nu este a mea. Încă.

În seara aceasta străzile Veneţiei erau animate. Soldaţi, femei îmbrăcate cu gust, prostituate şi domni se plimbau în seara răcoroasă şi ceţoasă. Fitz arătă spre o stradă lăturalnică.

— Barca este acolo, Excelenţă.

— Dacă îţi dublez salariul, te pot face să nu îmi mai spui aşa?

Fitz râse.

— Nu.

— Ce pacoste! bombăni Nick, nefiind sigur dacă se referea la titlul lui sau chiar la Fitz.

Probabil la ambele.

Ajunseră în sfârşit la barcă şi se aşezară amândoi cu uşurinţă. Tăcură preţ de câteva clipe, în timp ce gondola se depărtă de chei. Gondolierul navigă pe canalul îngust şi manevră gondola pe lângă altele în noaptea veneţiană întunecoasă. Nick privi către apele negre şi lucioase şi se gândi cum să o cucerească pe doamna Leighton. Îi plăcea vânătoarea. Şi cucerise nenumărate femei de-a lungul anilor, deci trebuia să fie destul de uşor. Dar doamna Leighton nu era precum celelalte femei, asta era clar.

— Doamna vă place, zise Fitz.

Nick îl privi.

— Ce te face să spui asta?

El ridică dintr-un umăr masiv.

— I se citeşte în priviri. M-am uitat pe geam. Trăgea cu ochiul la dumneavoastră când nu eraţi atent.

Această veste era interesantă.

— Trebuie să fiu atent. După cum ştii, a venit la Veneţia cu Winchester.

— I-am văzut împreună. Nu sunt amanţi – sau nu mai sunt acum.

Nick ridică din sprâncene.

— Cum poţi fi atât de sigur?

Dacă această informaţie ar fi reală, nu ar avea nicio ezitare să încerce să o seducă.

— A stat departe de el, abia dacă l-a ţinut de braţ. Când au mers împreună, nu şi-au zâmbit şi nu şi-au şoptit nimic. Se uita la el prieteneşte, nu cum vă priveşte pe dumneavoastră.

Nick avea să afle singur, dar de obicei Fitz avea dreptate în astfel de chestiuni.

Doamna Leighton nu mai avea nicio şansă să scape.

Capitolul 3

Să nu faci niciodată ceea ce se aşteaptă să faci. Trebuie să îl surprinzi, ca să îi menţii interesul.

Domnişoara Pearl Kelly către ducesa de Colton

În dimineaţa următoare, Julia şi mătuşa Theo erau deja în camera pentru micul dejun când coborî Simon.

Îi făcu cu ochiul Juliei, apoi fluieră mergând spre

bufet pentru a-şi lua pe farfurie ouă şi o felie din prăjitura cu migdale pe care o făcea zilnic bucătarul lor. Înainte de a se aşeza la masă, îi făcu servitorului din apropiere semn să plece.

— Simon, eşti agasant de binedispus în această dimineaţă, comentă Julia când cei trei rămaseră singuri. Are cumva legătură cu frumoasa Veronica? Am observat că ai ieşit din nou aseară, după ce m-ai condus pe mine acasă.

— Ar fi urât din partea mea, ca gentleman, să discut despre asta în prezenţa unor doamne, răspunse evaziv Simon în timp ce îşi puse cafea. Dar trebuie să îmi amintesc să îi mulţumesc lui Colton că ne-a făcut cunoştinţă. Femeile din Veneţia sunt exact cum le-a descris el – ba chiar mai mult.

Julia miji ochii şi lovi masa cu vârful unghiilor. Îşi putea imagina ce ar avea Nick de spus despre veneţience, ţinând cont că probabil se destrăbălase cu orice femeie care se arătase dispusă. Probabil chiar de două ori cu fiecare.

Îşi spuse că nu îi păsa. Avea nevoie de un singur lucru de la soţul ei, şi, odată ce obţinea asta, el putea să se întoarcă la uşuraticele lui şi la destrăbălări.

— Frumos din partea lui că a aranjat locurile de aşa manieră încât să fiţi unul lângă celălalt, spuse Simon.

— Unul lângă celălalt? întrebă Theo.

— Şi la teatru, şi după aceea, la cafenea, explică Julia. Planul meu progresează frumos.

— Excelent! zise Theo bătând din palme.

Lacheul lor, Sergio, bătu la uşă, intră, apoi îi întinse Juliei un bilet.

— *Signora* Leighton, aţi primit flori.

— Flori, din nou! Ducele tău este îndrăgostit, declară Theo. Spune-ne şi nouă, te rog, ce scrie în bilet.

Julia se uită peste bilet şi suspină.

— Mulţumesc, Sergio. Le voi lua imediat.

Lacheul plecă, şi Julia aruncă biletul.

— Florile sunt de la ambasador, Lord Lanceford.

Simon râse.

— Ah, doamna Leighton are încă un admirator.

— Nu mai râde, nătângule. Nu este amuzant. Omul a încercat aseară la cafenea să-şi vâre piciorul sub fusta mea – sau, mă rog, sub fusta doamnei Leighton.

Theo oftă.

— Sper că i-ai tras una!

Julia încuviinţă.

— Aşa am făcut. Tare. Colton aproape că a sărit peste masă să îl stranguleze.

— Am bănuit eu când Lanceford a ţipat brusc de durere, observă Simon. Dar, înainte de a arunca florile acestea la gunoi, te-ai putea folosi de ele pentru a face o anume persoană geloasă.

Julia se relaxă pe scaun şi îşi sorbi ceaiul. Oare avea Simon dreptate? Ar fi Nick gelos?

— Ce năstruşnic! Bună idee. Am să pun florile de la Lanceford lângă uşa de la intrare.

— Ei bine, abia aştept să văd ce va trimite Colton astăzi, spuse Theo punând unt pe o felie de prăjitură cu migdale. Florile şi vaza de ieri au fost uimitoare, dar bănuiesc că va trimite bijuterii. Rubine, poate?

— Smaralde, îşi dădu Simon cu presupusul.

Julia îşi dădu ochii peste cap.

— De unde ştiţi voi că va trimite ceva?

— După ce v-am văzut aseară, îndrăznesc să spun că nu ţi-ar refuza nimic din ce ai putea să îi ceri în această clipă. Deci dacă vrei o bijuterie care să îţi amintească de Colton în timpul lungilor nopţi reci din Londra, doamna Leighton nu trebuie decât să arunce un indiciu sau două, spuse Simon ridicând din umeri.

Ideea nu era rea. Doamne, dacă nu reuşea să rămână gravidă, un colier cu diamante ar fi putut să le întreţină,

deşi modest, pe ea şi pe mătuşa Theo pentru o perioadă. Dar după aceea? Amanetarea bijuteriilor era un ajutor limitat. Nu, avea nevoie de garanţii mai solide în privinţa viitorului ei. Un fiu ar însemna libertate financiară şi încheierea amestecului lui Templeton.

Plus că o parte din ea era încântată de ideea de a avea un copil. O viaţă micuţă adusă pe lume pentru a fi îngrijită şi iubită. Ar urma picnicuri, poveşti şi jocuri… Şi cum Colton probabil că nu intenţiona să se poarte ca un tată adevărat, Julia avea de gând să iubească ea copilul lor atât de mult încât să nici nu simtă lipsa lui.

După-amiaza, mai târziu, Julia şi mătuşa ei citeau lângă foc în sufrageria de la etajul doi. Era un spaţiu vesel, cu ferestre mari cu vedere la canal. Cu geamurile deschise, puteai auzi cum bat clopotele de la Campanile di San Marco.

Sergio ciocăni la uşă şi intră.

— *Signora* Leighton, aveţi un oaspete.

Îi întinse o carte de vizită. Julia presupuse că era Nick, dar fu surprinsă când citi numele.

— Condu-l sus, *per favore,* Sergio. Când lacheul plecă, Julia se întoarse către Theo. *Signore* Marcellino, de la bijuteria Marcellino şi Fiii.

Theo făcu ochii mari.

— Eram sigură că vor fi bijuterii. Şi de la Marcellino! Te vor invidia toate femeile din Londra.

— Şşşt, şopti Julia. Poate intra din clipă în clipă.

Fu condus înăuntru un bărbat scund, mai în vârstă, cu părul cenuşiu. Era îmbrăcat impecabil şi avea o valiză neagră, pe care o aşeză pe podea pentru a se apleca asupra mâinii Juliei.

— *Signora* Leighton. Sunt încântat să vă cunosc. Sper că nu vă deranjez, nu?

— Nu, *signore.* Eu şi mătuşa mea petreceam o după-amiază liniştită cu cărţile noastre. Să cer nişte ceai?

Julia se întoarse să îl cheme pe Sergio, dar Marcellino o opri.

— *Signora,* dacă sunteţi de acord, aş prefera să trecem direct la treabă.

Ridică valiza şi o aşează pe masă, apoi îi făcu semn să se aşeze pe canapea. Marcellino deschise valiza şi dezvălui atât de multe pietre strălucitoare, încât aproape că simţi că o ustură ochii privindu-le. Julia abia mai putu să respire. Erau diamante, rubine, camee sculptate fin şi fixate în aur, toate aranjate în coliere orbitoare, brăţări şi cercei.

— *Signore!* exclamă, punând o mână în dreptul inimii. Ce lucruri magnifice aţi adus!

Marcellino îşi umflă pieptul de mândrie.

— Am venit în numele Excelenţei Sale, ducele de Colton. Excelenţa Sa a ales trei seturi de bijuterii superbe şi m-a rugat să vi le aduc, ca să vă hotărâţi. Cred că s-a temut să nu facă vreo… gafă, cum spuneţi voi englezii.

Mătuşa ei se aşează pe canapea şi o înghionti pe Julia să se mute mai încolo.

— Cerule! exclamă şi o strânse de mână pe Julia. Cum vei putea să alegi? Sunt toate splendide.

— Dacă îmi permiteţi, zise Marcellino. Luă o oglindă mică din valiza lui. *Signora* le poate proba pe toate şi să se hotărască apoi care îi plac.

— Ah, nu, răspunse Theo clătinând din cap. Vei avea nevoie de o oglindă mult mai mare. Îi spun lui Sergio să aducă una.

Se ridică şi se grăbi către şnurul clopoţelului. Julia nu reuşi decât să privească, fascinată de bijuteriile din faţa ei. Nick nu era prost că îi oferea alternative. Era un gest flatant şi extravagant. „Da, un gest pentru o curtezană”, îi aminti soţia din ea. Dar femeia din ea era oricum uimită.

— Mai întâi diamantele, cred, zise Theo, care revenise acum pe canapea.

Julia încuviinţă către *signore* Marcellino.

— Da, să începem cu diamantele. Bijutierul zâmbi. Luă un colier plin de diamante. Era o piatră mare, galbenă, în formă de lacrimă în mijloc, cu pietricele mai mici şi albe de jur împrejur. Acest colier conţine mai mult de treizeci de diamante, spuse el închizând colierul la gâtul ei. Piatra din mijloc este diamant galben, care este destul de rar.

Greutatea bijuteriei era scandalos de plăcută în jurul gâtului ei, cu diamantul cel mai mare situat exact deasupra decolteului. Julia îşi puse repede brăţara şi cerceii, pentru a vedea rezultatul. Se ridică şi merse către locul în care pusese Sergio oglinda cea mare, adusă din camera ei.

I se tăie răsuflarea când se văzu. Nu purtase niciodată ceva atât de extravagant. Nici măcar bijuteriile pe care le împrumutase de la Pearl nu puteau concura cu acest set. Se roti puţin şi studie pietrele. Cine era această femeie, împodobită într-un mod atât de luxos? Era prea mult. Nu putea accepta aceste bijuterii. Un cadou în semn de apreciere era una, dar să accepte un dar atât de generos o făcea să se simtă prea stridentă.

Şi totuşi, erau atât de frumoase. Atinse pietrele cu adoraţie şi oftă pentru că avea o conştiinţă atât de vocală astăzi.

— Nu, îmi pare rău, *signore.* Nu mi se potrivesc.

Merse înapoi spre canapea, unde Theo rămăsese cu gura căscată.

— Nu ţi se potrivesc? Draga mea, acele bijuterii i s-ar potrivi şi unei femei moarte. Nu ar trebui decât să aibă gât şi două urechi.

— Nu, mătuşă Theo. Bijuteriile sunt mai frumoase decât pot fi descrise în cuvinte, dar nu mi se potrivesc. Îi zâmbi lui Marcellino. Acum poate probez rubinele?

Aproape la fel de îndrăzneţ precum cel cu diamante, colierul cu rubine avea câteva pietre sângerii, înconjurate de mici diamante care atârnau delicat în jurul gâtului ei. Dar văzându-şi imaginea în oglindă, se simţi la fel de

stânjenită. Nu le putea accepta.

— Sunt minunate, *signore* Marcellino. Dar mă tem că nici rubinele nu mi potrivesc.

Julia nu se obosi să se uite spre Theo de vreme ce uimirea ei era aproape palpabilă.

Odată ce puse rubinele înapoi în valiză, Julia studie minunatele camee.

— Încercăm cu ultimul set?

Marcellino scoase colierul, ca ea să poată vedea detaliile cameei. Onixul alb fusese sculptat cu delicateţe pentru e reprezenta capul unei femei romane. Deasupra avea o ghirlandă de flori, făcută din onix negru, ce se împletea cu părul femeii. Cameea era fixată într-o ramă de diamante micuţe şi era pusă pe un lanţ subţire de aur. Marcellino spuse că realizase bijuteria un bărbat foarte talentat pe nume Pistrucci, care lucra la Roma.

— Este unicat, spuse Marcellino, pentru că Pistrucci nu făcea niciodată de două ori aceeaşi bijuterie.

Julia ştiu că şi le doreşte imediat ce îşi puse colierul şi cerceii, chiar înainte de a se uita în oglindă. Acestea nu erau nici cele mai scumpe, nici cele mai îndrăzneţe, dar i se potriveau. Simple, clasice şi unice. Şi totuşi… ce însemna dacă le accepta?

Atinse cameea cu o strângere de inimă. Of, dacă darul ar fi fost din partea unui soţ pentru soţia lui! Înainte să se poată răzgândi, se ridică şi dădu înapoi colierul.

— Vă mulţumesc pentru timpul şi răbdarea acordate în această după-amiază. Orice femeie ar fi onorată să accepte oricare dintre aceste bijuterii, dar trebuie să refuz oferta generoasă a Excelenţei Sale, *signore* Marcellino.

Theo suspină, dar Julia o ignoră. Marcellino ridică din sprâncene, şi fruntea lui se acoperi cu brobonele fine de transpiraţie.

— *Signora*, sunteţi sigură? Excelenţa Sa a fost foarte insistent…

Juliei îi păru rău de el.

— Înţeleg, *signore,* şi îmi cer scuze pentru orice neplăcere ar putea provoca asta clientului dumneavoastră. Dar mă tem că trebuie să insist şi eu.

El făcu o plecăciune.

— Desigur, *signora.*

Îşi luă valiza şi plecă. Mătuşa Theo se ridică brusc de pe canapea, cu o mână la piept, de parcă o luase un junghi.

— Cerule, am nevoie de un pahar de vin de Xeres!

După ce îşi turnă, clătină din cap.

— Pearl ar fi foarte dezamăgită de tine.

Julia oftă.

— Ştiu. Dar trebuie să trăiesc cu alegerile pe care le fac.

— Asta contează, atunci. Theo îşi sorbi băutura şi se aşeză înapoi pe canapea. Cum o să îi explici refuzul tău lui Colton? Nicio dezmăţată întreagă la minte nu ar refuza bijuterii.

Strâmbă din nas.

— Nu ştiu ce îi voi spune. Nu mi se părea corect să le accept. Ştiu că este greu de înţeles, dar… Nu le-aş putea purta cu mândrie. Iar Colton va trebui să accepte asta. Sinceră să fiu, ar trebui să îmi şi mulţumească, tocmai l-am scutit de o mare cheltuială.

— Bărbaţii sunt foarte mândri, o avertiză mătuşa ei.

— Ei bine, am şi eu mândria mea. O să afle şi Colton cât de curând.

*

O oră mai târziu, bătu cineva la uşă exact când Theo şi Julia îşi puneau ceai. Sergio intră şi îi întinse Juliei o carte de vizită.

— O vizită, *signora.*

Juliei i se ridică stomacul în piept. Putea oare să fie

Colton? Se uită la cartea de vizită şi se încruntă.

— Condu-l sus, Sergio, *per favore.*

Lacheul încuviinţă, şi Julia se întoarse către mătuşa ei.

— Este Lanceford. Şi, dacă îndrăzneşti să mă laşi singură cu el, am să tom toată băutura din *palazzo* în canal, până la ultima picătură, şopti.

Theo făcu ochii mari, oripilată de ameninţare. Se aşeză mai comod în fotoliu, şi cele două femei aşteptară în linişte până când apăru Lanceford în uşă. Julia se ridică şi făcu o reverenţă.

— Milord ambasador, ce surpriză. Beţi un ceai cu noi?

Lanceford, un bărbat greoi cu puţin păr brunet pieptănat peste ţeasta în plin proces de chelire, se uită neliniştit înspre Theo. Era evident că sperase să o prindă pe Julia singură.

— Bună ziua, doamnă Leighton. Mulţumesc, mi-ar plăcea un ceai.

Julia îi făcu cunoştinţă cu Theo, apoi Lanceford se aşeză pe scaun, faţă în faţă cu Julia. Ea îi puse ceai, apoi adăugă lapte şi zahăr, cum ceru el. Când se aşezară comod, el spuse:

— Am văzut violetele de la mine puse la intrare. Mă simt flatat că le-aţi acordat o asemenea importanţă.

Julia înghiţi cu noduri.

— Sunt foarte frumoase, şi a fost un gest amabil. V-a plăcut spectacolul de aseară?

El încuviinţă.

— Da. Deşi nu mi-aş fi putu exprima gândurile atât de elocvent pe cât aţi făcut-o dumneavoastră, doamnă Leighton. Astăzi afirmaţia dumneavoastră a circulat în toată Veneţia. Lanceford se uită din nou către Theo şi îşi drese vocea. Doamnă Leighton, aş dori să discutăm despre posibilitatea de a petrece mai mult împreună… singuri.

Ar fi trebuit să fie pregătită pentru ceva atât de îndrăzneţ, dar fu luată complet pe nepregătite. Gândurile îi fugiră prin minte în vreme ce încerca să se decidă ce era de făcut.

— Milord ambasador, deşi ideea este flatantă…

Sergio intră pe uşă, întrerupând discuţia.

— *Signora,* ducele de…

Colton trecu pe lângă lacheu, cu faţa lui chipeşă încordată şi mohorâtă. Cu părul negru bătut de vânt şi cu hainele răvăşite, Nick părea că fugise prin toată Veneţia pentru a ajunge la ea. Se opri brusc şi miji ochii când îl văzu pe Lanceford întins confortabil în fotoliu.

Lacheul rămase înmărmurit şi îşi frământă mâinile lângă uşă, nesigur ce să facă în privinţa ducelui care nu aşteptase să fie anunţat.

Juliei i se făcu milă de el. Se ridică şi spuse:

— *Grazie,* Sergio. Te poţi retrage.

Julia fu surprinsă când şi mătuşa Theo se ridică.

— Cred că am să plec şi eu, spuse mătuşa ei zâmbind ca un îngeraş în timp ce se grăbi spre uşă.

Nick se apropie, şi Julia făcu o reverenţă graţioasă.

— Excelenţă. Ce minunat că ne acompaniaţi în această după-amiază.

Nick încercă să zâmbească, deşi zâmbetul nu ajunse şi în privire.

— Doamnă Leighton. Făcu o plecăciune înspre mâna ei, apoi se întoarse spre ambasador. Lanceford.

Ducele acceptă locul lui Theo, şi toţi se aşezară.

— Doriţi ceai, Excelentă?

Încuviinţă, şi, odată ce îl servi, se aşternu o linişte incomodă. Julia nu prea ştia ce să spună. Nick părea gata să se repeadă asupra lui Lanceford, iar acesta din urmă se tot foia sub privirea furioasă a ducelui.

— Sunteţi de mult timp în Veneţia, Lord Lanceford? întrebă ea, neinteresată de răspuns, dar disperată să

spună totuşi *ceva.*

— De trei luni. Mai stau doar şase săptămâni, apoi trebuie să mă întorc în Austria.

— Ţinând cont că mai staţi atât de puţin timp în Veneţia, nu am vrea să vă reţinem de la treburile cu certitudine importante pe care le mai aveţi.

Nick sorbi din ceai şi se uită voios la Lanceford.

— Da, ei bine, bombăni Lanceford şi îşi aşează ceaşca de ceai pe masă. Doamnă Leighton, faptul că v-am văzut mi-a luminat ziua.

Julia ignoră zgomotul înfundat ce veni dinspre Nick şi îl chemă pe Sergio.

— Vă mulţumesc pentru flori, domnule.

El deschise gura pentru a mai spune ceva, însă văzu expresia ameninţătoare a lui Nick şi tăcu. Sergio veni pentru a-l conduce pe Lanceford şi închise uşa în urma lor.

Nu dură mult până când Nick îşi începu discursul.

— Ce fior al nebuniei te-a cuprins de ai refuzat o avere regească în bijuterii? începu el în timp ce ea se aşeză la loc. Ţi-am oferit opţiuni, ce Dumnezeu! Ţi-am trimis cele mai frumoase bijuterii din Veneţia. Te rog să îmi explici cum anume ţi-am jignit firea sensibilă cu un astfel de cadou generos pentru a-ţi arăta cât te stimez.

Julia oftă în sinea ei. Cum putea să îi explice? Orice femeie ar fi fost nebună să refuze un asemenea cadou, darămite una care făcea afaceri cu plăcerea şi lăcomia.

— Bijuteriile erau minunate, Colton…

— Nick, o corectă.

— Foarte bine, Nick. Opţiunile oferite nu m-au jignit – şi nici gestul. Dar abia dacă ne cunoaştem, şi o astfel de generozitate ar schimba cu certitudine echilibrul delicat al relaţiei noastre.

El clipi.

— Am auzit fiecare cuvinţel, şi totuşi nu pricep. În caz că nu ţi-ai dat seama, chiar asta încerc: să schimb

echilibrul delicat al relaţiei noastre. Pufni şi îşi încrucişă braţele peste piept, ca un băieţel bosumflat că nu obţinuse ce voia. Jur că mă debusolezi de fiecare dată. Acum mă chemi mai aproape, în clipa următoare mă îndepărtezi. Eşti mai rea decât o virgină căutătoare de averi.

Fusese, desigur, o glumă, aşa că ea se forţă să râdă, deşi observaţia lui o duru. Nu era chiar departe de adevăr.

— Nick, vorbeşti prostii. Julia îşi mai puse nişte ceai. Cu certitudine nu sunt virgină şi nici nu îţi vânez averea. Nu trebuie să mă impresionezi cu cadouri luxoase. Gusturile mele sunt… simple.

— Încă nu am întâlnit o femeie căreia să nu îi placă lucrurile scumpe.

Înclinându-se pentru a-i umple încet ceaşca, îi oferi o vedere îndelungă către sânii ei, care mai că se revărsau peste marginea decolteului. Când duse înapoi ceainicul spre tavă, observă cu satisfacţie că ochii lui se închiseseră la culoare.

— Poate că v-aţi găsit un adversar pe măsură, Excelenţă.

Îşi luă ceaşca şi se aşeză comod pe canapea. El îi zâmbi seducător, făcând-o să rămână pentru o clipă fără suflare.

— Poate că da, doamnă Leighton.

Nick se relaxă şi îşi întinse picioarele lungi în faţă, încrucişând în dreptul gleznelor cizmele pe care le avea în picioare.

— M-am mirat să îl găsesc pe Lanceford în vizită. Urmează să îţi fie şi el prieten, să înţeleg?

Ea abia îşi reţinu un fior.

— Nu. Lord Lanceford este un bărbat bine, dar nu pentru mine.

— Mai aştepţi alţi oaspeţi în această după-amiază?

Ea se încruntă, nedumerită, şi puse ceaşca pe farfuriuţă.

— Nu. De ce?

— Pentru că mă gândesc să încui uşa, să vin pe canapea şi să te sărut până nu mai ştii de tine. Sincer să fiu, numai la asta mă gândesc de când am intrat în cameră.

Îl privi parcă hipnotizată cum aşează cu grijă ceaşca pe masă. Cu o graţie naturală, se ridică de pe scaun şi se mută pe canapea, corpul lui mare şi subţire apropiindu-se tot mai mult. Ridică o mână pentru a o mângâia uşor cu dosul palmei pe obraz, apoi înfăşură o buclă roşcată în jurul unui deget.

Simpla atingere îi trimise un fior de-a lungul şirei spinării. Respiraţia îi deveni rapidă şi precipitată, şi se temu că Nick avea să-i simtă emoţiile. Dar nu se putea abţine. Erau singuri într-un spaţiu închis, căldura trupului lui învăluind-o şi ameţind-o. Deşi se dădea drept o femeie experimentată, de fapt era fecioară.

Dar ăsta era un lucru pe care Nick nu trebuia să îl bănuiască. Trebuia să rămână stăpână pe ea, să continue cu păcăleala… şi să mai flirteze cu el puţin. Îşi umezi buza de jos, vârful limbii ei alunecând dintr-un colţ în celălalt al gurii.

— Trebuie să vă previn, sunt extrem de greu de cucerit.

Privirea lui rămase aţintită asupra gurii ei timp îndelung.

— Prefer provocările. Şi, din moment ce ai o situaţie financiară stabilă, atunci am de gând să te tentez în alte feluri.

Îşi plimbă încet degetul pe braţul ei, iar ea simţi furnicături pe unde o atinse. Când ajunse la palma ei, o ridică şi o întoarse, apoi se aplecă pentru a-şi lipi buzele calde de ea. Continuă prin a o săruta uşor pe podul palmei, fără pic de grabă. Inima Juliei îi bătea puternic în piept, şi totul în corpul ei părea să fi devenit lichid.

Aşa avea de gând să o seducă? Dacă da, îi ieşea de

minune, înghiţi în sec şi încercă să rămână concentrată.

— Ai de gând să îmi dai câteva lecţii în ceea ce priveşte depravarea, nu-i aşa?

— Trebuie să mă ridic la înălţimea poreclei mele, şopti el, privind-o în ochi în timp ce buzele lui alunecară pe pielea ei sensibilă de la încheietura mâinii.

Se îndepărtă, dar o ţinu de mână în continuare şi-şi întrepătrunse degetele cu ale ei.

— Mă faci curios, Juliet. Nu l-am mai văzut pe Winchester atât de căzut în mrejele unei femei, cel puţin cât timp am stat în Londra. Iar poveştile care circulă despre tine sunt extrem de picante, aproape ca şi cum ar fi fost inventate. Dar apoi te-am întâlnit, şi ai un aer de inocenţă atât de incredibil de seducător.

Julia făcu ochii mari, dar, înainte de a răspunde, el continuă:

— Simt faţă de tine o… atracţie pe care nu am mai simţit-o pentru nicio altă femeie. Sunt intrigat.

Cerule, ce şarmant putea să fie soţul ei! Încercă să păstreze atitudinea relaxată, deşi limba ei părea uscată de dorinţă.

— Intrigat? Şi eu care speram să fii interesat. Sau, şi mai bine, nebun după mine.

— Ah, dar sunt şi în toate aceste moduri. O mângâie pe obraz cu tandreţe. Prietenia noastră nu te va pune într-o situaţie dificilă cu Winchester, nu? o întrebă.

— Nu sunt proprietatea nimănui. Am luxul de a-mi controla destinul. Eu şi Lord Winchester nu ne refuzăm şansa de a avea mai mulţi… prieteni.

— Atunci este mai înţelegător decât mine. Nick se aplecă, iar gura lui ajunse periculos de aproape de a ei. Pentru că eu te vreau toată doar pentru mine.

Se mută pentru a-şi apropia buzele de ale ei, tandru, dulce, de parcă o testa. Când ea se relaxă şi îi răspunse la sărut, zâmbi. Mâinile lui se strecurară în părul ei, ţinând-o

captivă în timp ce o sărută mai cu foc. Deşi tremura toată pe dinăuntru – Doamne, primul ei sărut adevărat! —, trebuia să fie îndrăzneaţă, pentru a-l convinge pe Nick că era o curtezană experimentată. Dacă se arăta ezitantă sau timidă, planul ei avea să dea greş. Îşi sprijini mâinile pe umerii lui şi se apropie, presându-şi sânii de pieptul lui. Îşi deschise buzele uşor, iar el profită imediat, îmbrăţişând-o, şi limba lui alunecă uşor în gura ei.

Era fantastic. Sălbatic şi totuşi controlat cu iscusinţă, sărutul fu mai mult decât îşi imaginase ea vreodată. Sânii i se umflară, cu sfârcurile acum întărite pe sub haine, furnicând-o când se frecară de pieptul lui puternic. Respiraţiile lor se amestecară în timp ce limbile continuară să se dueleze, iar gustul lui, de ceai şi mirodenii, ameninţă să o copleşească. Era atât de mult, şi totuşi nu de-ajuns. Julia gemu în gura lui fără să se poată abţine.

— Doamne! Ai un gust mult mai bun decât mi-aş fi putut imagina, şopti el, şi gura lui coborî din nou spre a ei, buzele lui cucerind-o posesiv şi cu nevoie pură. Limba lui alunecă înăuntru, masând şi mângâind, provocând-o. Sărutul continuă la nesfârşit, până ce amândoi respirau rapid şi aspru în liniştea camerei.

Pearl îi explicase în detaliu ce se întâmplă între un bărbat şi o femeie. Totuşi, era o diferenţă enormă între cunoaştere şi experimentare. Julia nu îşi dăduse seama că inima ei avea să bată cu o intensitate ameţitoare; că zona dintre picioarele ei avea să pulseze dureroasă, cu o disperare diferită de orice mai simţise ea vreodată. Corpul ei se împinse înspre al lui, nerăbdător, căutând mai mult, sperând să aline dorinţa intensă.

Nick îi atinse sânul umflat, mângâind şi masând, împingându-l în sus pentru a dezgoli şi mai mult din trupul ei prin decolteul adânc. Ea nu protestă când el trase în jos de rochie, eliberând sfârcurile dureros de tari. Apoi gura lui ajunse acolo, limba lui mângâind sfârcul întărit înainte

de a trage de el cu buzele. Senzaţia intensă îi traversă trupul, şi gemu. Asta îl făcu să sugă şi mai tare, şi unghiile ei se afundară în umerii lui în timp ce se agăţă de el.

Dădu drumul sânului ei şi îşi ridică privirea.

— Dacă nu ne oprim, am să te iau chiar aici, pe canapeaua asta nenorocită.

Nick părea la fel de înfierbântat ca ea, cu respiraţia îngreunată şi cu ochii plini de dorinţă. Deşi îl voia, înnebunită de dorinţă, acum nu era nici momentul, nici locul.

— Ceea ce ar şoca pe oricine ar intra pe uşă.

Se forţă să se îndepărteze de el şi cu mâinile tremurânde îşi rearanjă hainele.

El îşi sprijini capul de spătarul canapelei.

— Dă-mi voie să te distrez în această seară. Trebuie să te văd.

Uşa se deschise larg, şi apăru Simon.

— Colton! Am auzit că eşti aici.

Zâmbind amical, Simon veni şi îi sărută mâna Juliei.

— Draga mea, spuse el privind-o tandru înainte de a se aşeza pe unul dintre scaunele libere.

Nu dădu niciun semn cum că înţelesese ce anume tocmai întrerupsese. Nick încuviinţă sec.

— Winchester.

Simon o studie, cu chipul marcat de îngrijorare.

— Draga mea, ai fost ocupată cu mulţi oaspeţi în după-amiaza aceasta? Pari obosită. Nu aş vrea să fii prea obosită pentru cină.

— Cină? întrebă Nick.

— Da. Aici, diseară. Nu te-a invitat Juliet?

Julia se strădui să îşi ascundă şocul. Nu plănuiseră nicio cină pentru acea seară, lucru pe care Simon îl ştia foarte bine. Ce punea la cale?

O priviră amândoi întrebător.

— Da, Excelenţă, reuşi ea să spună. Am fi onoraţi

dacă aţi participa.

Capitolul 4

Toţi bărbaţii se cred irezistibili. Copleşeşte-l cu entuziasmul tău şi te va crede cea mai abilă amantă.

Domnişoara Pearl Kelly către ducesa de Colton

— Cină cu invitaţi, Simon? întrebă Julia imediat ce rămaseră singuri. Ce plan nebunesc pui la cale?

— Mătuşa ta mi-a spus cum ţi-ai petrecut după-amiaza. După ce mi-am revenit din şocul provocat de vestea că ai refuzat bijuteriile, m-am gândit că ar trebui să punem în scenă despărţirea noastră şi să-l scutim pe Colton de chinuri. Îşi atinse barba, căzut pe gânduri. Deşi trebuie să recunosc că îmi place să îl văd pe Colt chinuindu-se.

— Şi cum să aranjez eu detaliile unei cine cu invitaţi în – se uită la ceas – trei ore?

El flutură din mână.

— Totul este pus la punct, Jules. Am invitat câţiva oameni, şi Theo a vorbit cu servitorii. Tot ce trebuie să faci tu este să joci în continuare rolul frumoasei şi fermecătoarei doamne Leighton.

— Îmi vine să te omor uneori, bombăni ea. Să mă pui aşa în faţa faptului împlinit în prezenţa lui Colton!

— Ţine nervii pentru mai târziu. Poţi să strigi la mine diseară, în faţa oaspeţilor noştri.

Zâmbi şi se ridică, întorcându-se să plece.

— Aşteaptă, Simon. Trebuie să te întreb ceva. De unde are Nick atâţia bani cât să îi ofere doamnei Leighton bijuteriile scumpe pe care le-am văzut astăzi? Nu aş fi

crezut că a ţinut legătura cu bancherii moştenirii Colton.

— Nu a ţinut. Colt nu vrea nimic de la familia lui. Nu a luat bani din moştenire de când a plecat din Anglia. Nu ai observat cât a câştigat seara trecută la jocurile de cărţi? Colton se întreţine din ce câştigă. Şi se descurcă destul de bine.

— Are sens, ţinând cont de ceea ce ştiu despre situaţia averii familiei lui, spuse ea, întorcându-se pentru a se uita pe fereastră.

Înrăit al jocurilor de noroc şi destrăbălat. Chiar că avea noroc în ceea ce îl privea pe soţul ei.

Simon se uită la ea nedumerit.

— Stai puţin, ce înseamnă asta? Ce anume este în neregulă cu finanţele familiei Colton?

— Nu ştiu sigur. Nu ştiu decât ce îmi spune Templeton – şi că mi-a scăzut stipendiul până la aproape nimic.

Ochii albaştri ai lui Simon licăriră cu o lumină sinistră.

— Moşia face aproape şaizeci de mii de lire pe an. Şi el îţi micşorează stipendiul? Îşi strânse pumnii. Doamne, o să-l omor! adăugă.

Şaizeci de mii de lire? Habar nu avea… Totuşi, banii nu însemnau nimic dacă ea nu putea ajunge la ei.

— Simon, ce poţi face tu? Am fost să vorbesc cu ducesa văduvă, care m-a privit de parcă eram ceva ce i s-a lipit de talpă când a mers în spatele unui cal. Cred că Templeton îl mituieşte pe administratorul averii ducale, dar nu am dovezi. Singurul care poate face ceva este Nick, care a spus în repetate rânduri că nu îl interesează ce se întâmplă cu mine şi cu averea.

— Îl omor, bombăni Simon din nou.

— Nu îl poţi omorî pe Templeton, deşi ar merita-o.

— Nu pe Templeton, deşi am eu grijă şi de el. Mă refer la Colton, nemernicul egoist.

— Nu, te rog. Rezolv eu situaţia, Simon.

El îşi trecu mâna peste faţă.

— De ce nu mi-ai cerut ajutorul? Ştii că ţi-aş fi dat bani.

— Nu pot lua banii tăi. Ştii că, dacă ar fi fost vorba despre un împrumut pe termen scurt, i-aş fi cerut. Dar nu poţi să ne întreţii pe mine şi pe Theo pentru restul vieţilor noastre. Ce ar însemna asta?

— De cât timp stau lucrurile aşa?

Ea ridică din umeri, mimând o nonşalanţă pe care nu o simţea.

— De puţin mai mult de trei ani.

Simon se împletici către un scaun.

— Abia acum mi-am dat seama. Jocul, păcăleala aceasta a ta. Mi-ai spus că scopul este să îl găseşti pe Colton, să îţi satisfaci curiozitatea în privinţa soţului tău. Dar nu are nicio legătură cu asta. Este vorba despre bani. Vrei să îi forţezi mâna lui Templeton. Dar cum? Se încruntă. Dacă sperai să obţii îndeajuns de multe nimicuri de la Nick însuşi, de ce ai refuzat bijuteriile?

— Nu este vorba despre nimicuri.

Nu voise să îi spună în acest mod, dar se gândi că era mai bine să fie sinceră.

— Am de gând să rămân gravidă. Cu Nick. Singurul mod de a obţine un strop de putere este să dau naştere moştenitorului lui Colton.

Simon se făcu palid şi se lăsă pe spate pe scaun.

— Doamne sfinte!

Julia nu se aşteptase la o reacţie atât de extremă.

— Simon…

El ridică o mână pentru a o face să tacă, aşa că nu mai spuse ce avea de gând. El închise ochii şi îşi masă fruntea timp îndelung.

— Nu voi spune nimic pentru a-ţi încurca planul. De aceea nu mi-ai mărturisit, nu? Când Julia nu răspunse, el

se ridică şi strigă: Colton are noroc dacă nu şi-o ia de la mine până la finalul serii. Şi poţi fi sigură că o să mă interesez ce face Templeton când ajungem înapoi în Anglia.

El oftă şi îşi trecu mâinile peste faţă. Simon nu se enerva prea uşor, dar ţinea supărarea când era provocat. Julia nu avea idee cum avea să afecteze această informaţie prietenia lui cu Colton.

— Simon, o să meargă planul. Sunt sigură.

El nu părea convins.

— Îmi pare rău că nu ai avut suficientă încredere în mine cât să îmi spui despre asta, Jules.

Stomacul ei se strânse. Simon îi fusese un prieten de nădejde, şi nu dorise să îl rănească.

— Am încredere în tine. Dar nu ne putem descurca noi doi cu asta. Nick a creat mare parte din această încurcătură, deci ar fi cazul să îndrepte lucrurile – chiar şi fără ştirea lui.

*

Din punctul lui Nick de vedere, cina din seara asta era un adevărat iad. Din clipa în care ajunsese acolo, nimic nu decurse aşa cum ar fi trebuit. Winchester era în mod vizibil supărat pe el, privirea prietenului său fiind dură precum sticla de câte ori dădea cu ochii de Nick. Dar Nick nu avea idee de ce. Mai mult decât atât, Winchester se răstise la el toată seara, şi, sincer să fie, Nick se cam săturase de atâta duşmănie la adresa lui, fără vreun motiv evident.

Doamna Leighton cea vivace şi fermecătoare de la operă încă nu îşi făcuse apariţia. Juliet era închistată, vioiciunea ei părea forţată, de parcă simţea animozitatea dintre el şi Winchester, îi privea pe amândoi cu nelinişte, făcând eforturi să menţină o conversaţie plăcută pe durata

cinei. O văzu în repetate rânduri privindu-l cu reproş pe Winchester când prietenul lui spunea câte ceva.

Veronica stătea lângă Winchester, şi cei doi flirtară fără nicio jenă toată seara. Nick se întrebă pentru o clipă dacă nu cumva prezenţa celeilalte femei era cauza stării ciudate a lui Juliet. Dar îşi aminti că ea spusese că relaţia ei cu Winchester nu îi împiedica să aibă alţi… prieteni. Aşadar, ce se petrecea?

Deşi ceilalţi invitaţi îi erau cunoscuţi, niciunul nu îi era prieten. Bancherul renumit, care deţinea o mare flotă de comerţ cu mărfuri, şi avocatul bogat făceau parte dintr-o clasă mult mai respectabilă a societăţii veneţiene decât degeneraţii cu care socializa Nick de obicei. Măcar doamnele prezente erau mai pe gustul lui Nick: o curtezană, o actriţă, o balerină şi o văduvă. Ah, Dumnezeu să apere femeile plăcerilor neruşinate.

Furculiţa lui Juliet se lovi de farfurie, surprinzând tot grupul.

— Simon, m-ai auzit? M-am cam săturat să mă tot repet în seara asta.

Nick îl privi pe Winchester dezlipindu-şi ochii de decolteul Veronicăi pentru a o privi plictisit pe doamna Leighton.

— Îmi cer scuze, draga mea. Ce spuneai?

— Nu contează.

Juliet se întoarse către Nick, care stătea la dreapta ei.

— Excelenţă, v-aţi plimbat prin împrejurimile Veneţiei de când sunteţi aici?

— Puţin, şopti el, fascinat de lumina lumânărilor care dansa pe buzele ei roz.

Îşi aminti că o sărutase în acea după-amiază şi abia se abţinu să nu o atingă chiar acum, în toiul cinei.

— Am auzit că insula Torcello este minunată, zise ea, prinzându-şi buza de jos între dinţi şi muşcând-o uşor, de

parcă ştia exact la ce se gândea el.

Bărbăţia lui începu să se întărească, şi Nick se forţă să privească altceva decât gura ei, ca să nu se facă de râs la masă.

— Este. Catedrala are nişte mozaicuri fabuloase. Aş fi onorat dacă mi-aţi permite să vă însoţesc acolo oricât de curând doriţi. Poate mâine?

— Poate, răspunse ea evaziv.

— Draga mea, interveni Winchester, ţi-am promis că te duc la cumpărături, dacă îţi aduci aminte.

— Nu va fi nevoie, Simon.

Juliet puse cuţitul şi furculiţa pe farfurie, semn că terminase de mâncat.

Puţin mai târziu, domnii se realăturară doamnelor în sufragerie. De pe locul lui de pe canapea, Nick se bucură de un pahar de grappa şi îl privi pe Winchester cum o trase pe Juliet deoparte, lângă fereastră, pentru o conversaţie privată.

Veronica se aşeză lângă el pe canapea.

— Cred că sunt probleme în *paradiso,* şopti ea, arătând către cuplu, care acum purta o discuţie aprinsă, dar pe tonuri joase.

Winchester părea să o roage pe Juliet, care clătina din cap. Nick îi văzu buzele formând cuvintele „S-a terminat, Simon” şi îşi ţinu răsuflarea. Putea fi adevărat?

Juliet se întoarse să plece, dar Winchester o prinse de braţ pentru a o ţine pe loc. Juliet se uită urât la el, îndeajuns de urât cât să facă până şi o bărbăţie să se ofilească. Era o căutătură superioară, plină de încredere, demnă de o ducesă. Nick fu impresionat şi al naibii de bucuros că nu lui îi era adresată o astfel de privire. Winchester îi dădu drumul imediat, iar Juliet traversă cu graţie camera şi începu o conversaţie cu alţi oaspeţi.

Winchester se grăbi către canapea. Ignorându-l pe Nick, îi întinse braţul Veronicăi.

— Domnişoară DiSano, aţi vrea să mă însoţiţi? Se pare că nu mai este nevoie de mine ca gazdă în această seară.

Cei doi plecară, fără să mai spună niciun cuvânt. Uimit, Nick se minună de impoliteţea lui Winchester şi de faptul că Juliet nu mai părea legată de vechiul lui prieten. Deşi îl asigurase de contrariu, poate că pe Winchester îl deranjase că Nick îi făcea curte doamnei Leighton. Oare avansurile lui îi îndepărtaseră pe Winchester şi pe Juliet? Nick voia să îl caute pe Winchester a doua zi şi să lămurească totul.

Dar deocamdată… deocamdată voia să petreacă puţin timp cu femeia la care se gândea de câteva zile. Simţind o fierbinţeală la ceafă, îşi ridică privirea şi o văzu pe Juliet păşind către el, legănând uşor din şolduri, cu un zâmbet secretos pe chip. Decolteul adânc al rochiei ei de culoarea safirului scotea în evidenţă globii sânilor ei mari, carnea moale săltând la fiecare pas. Dorinţa îi trecu prin stomac şi apoi coborî direct în bărbăţie. Fir-ar să fie, ce captivantă era! Abia aştepta să o aibă.

Se ridică.

— Se pare că ţi-ai pierdut gazda în această seară.

Ea oftă, părând prea puţin deranjată de acest fapt.

— Sărmanul Simon. Este greu pentru unii bărbaţi să accepte inevitabilul, nu credeţi, Excelenţă?

Nick se aplecă spre urechea ei. Mirosea delicios, a gardenii şi a raze de soare.

— Aş putea spune acelaşi lucru şi despre unele femei, doamnă Leighton.

Auzi cum ea îşi ţinu răsuflarea şi simţi o mare satisfacţie. Nu mai avea mult de aşteptat până când picioarele ei aveau să se strângă în jurul şoldurilor lui, în timp ce el se afunda în căldura ei dulce. O conduse mai departe de grup, unde nu puteau fi auziţi. Lângă fereastră, se aşeză între ea şi ceilalţi invitaţi.

— Încheiem cu joaca asta dintre noi în seara asta? Să vedem câtă plăcere putem simţi împreună? Ce îţi pot oferi ca să te ademenesc? Nu bijuterii, asta e clar. Bani, poate? Sau o partidă de sex cum nu ai mai experimentat până acum?

Ea se înroşi de la gât în sus, pielea ei căpătând un roz frumos.

— Ah, oare mă înşală privirea? Cât îmi place să te văd roşind, Juliet. Mă întreb dacă sfârcurile tale au aceeaşi culoare. Ce gust vor avea când le voi trage în gura mea şi le voi dezmierda cu vârful limbii?

La baza gâtului ei, pulsul bătea puternic şi rapid, dovadă clară a dorinţei ei. El nu se putu abţine şi spori chinul pentru amândoi.

— Ai vrea să simţi cum mă întăresc doar pentru că stau atât de aproape de tine? Să auzi suferinţa bărbăţiei mele la gândul de a se afunda în adâncul tău umed şi strâmt?

Privirea ei deveni înceţoşată, şi un gemăt şoptit îi scăpă printre buze. Nick zâmbi.

— Hai cu mine, la *palazzo*-ul meu, *tesorina.* Hai să ardem împreună.

Ea încuviinţă scurt şi apoi îşi drese vocea.

— Imediat ce pleacă invitaţii.

Fără a-i mai aştepta replica, ea trecu pe lângă el şi se întoarse la oaspeţii săi. În mod incredibil, bărbăţia lui deveni şi mai tare. Trebuia să rămână aici, cu faţa la fereastră, până când avea să fie în stare să se întoarcă din nou cu faţa.

*

Julia se simţi uşor buimacă în timp ce gondola ei se apropia de *palazzo-ul* ducelui. În seara aceasta, avea să îşi seducă soţul dându-se drept altcineva. Dacă îi descoperea

minciuna? În cazul ăsta, planul ei avea să dea greş, viitorul ei avea să devină cel puţin periculos, iar Nick avea probabil să o azvârle în cel mai apropiat canal, îi apăru în minte imaginea lui Templeton şi respiră adânc. Julia nu avea să devină niciodată, nici în ruptul capului, amanta acelui bărbat. Mai bine ar muri de foame.

Nu avea altă variantă decât să continue cu planul ei.

O strategie pe care o pusese la punct în mai mult de cinci luni, timp în care se documentase, plănuise şi ascultase. Găsise un răspuns pentru aproape toate îndoielile pe care i le prezentase mătuşa Theo.

Prima preocupare a mătuşii theo fusese concepţia, pentru că Nick ar fi putut aduce în discuţie acest lucru. Pearl spusese că multe curtezane nu puteau avea copii, rezultat al prea multor avorturi, iar Julia plănuia să îi spună ceva de genul acesta lui Nick, în speranţa că el nu avea să insiste cu întrebările. Dar, dacă nu o credea sau se temea de boli, Julia avea în poşetă câteva prezervative, fiecare dintre ele găurite cu atenţie la vârf, pentru a crea o găurică prin care să iasă sămânţa lui.

Theo adusese apoi vorba despre fecioria ei. Cum putea Julia să explice sângele? Pearl credea că erau şanse ca fecioria Juliei să fi dispărut ca urmare a vârstei, dar Julia nu putea şti cu certitudine. Pearl spusese să folosească un falus de lemn pentru a se asigura că nu mai era fecioară, dar Julia nu îndrăznise.

Când vasul ei se apropie de cheiul reşedinţei lui Nick, se rugă în minte ca Nick să nu observe dacă avea să sângereze. Păcat că nu puteau face dragoste în canal, unde sângele s-ar spăla.

Măcar dorinţa nu avea să fie o problemă. Nu încăpea îndoială că Julia îl dorea. Felul în care o săruta… mirosul lui… chiar şi felul în care mergea o făceau să uite motivele pentru care ar trebui să îl urască. Soţul ei era ademenitor şi o făcea să tânjească după lucruri despre care ştia că nu

aveau să fie niciodată ale ei.

Iar ce spusese mai devreme în cursul serii… Doamne, abia reuşise să nu se topească toată la picioarele lui. Păşind pe chei, văzu un bărbat masiv ieşind din umbre.

— Bună seara, doamnă Leighton. Eu sunt Fitzpatrick, valetul Excelenţei Sale. Ducele m-a rugat să vă conduc înăuntru.

Valetul lui? Julia îşi mască uimirea şi spuse:

— Mă bucur să vă cunosc, domnule Fitzpatrick. Conduceţi-mă, vă rog.

— Fitz e de-ajuns, zise el înainte de a se întoarce.

Îl studie pe valetul lui Colton în timp ce continuă să meargă. Masiv şi corpolent, Fitz era cu siguranţă un bărbat pe care ai fi dorit să îl eviţi pe o stradă lăturalnică. Avea cumva o cicatrice de-a lungul feţei? Prezenţa lui Fitz nu era de ajutor pentru nervii ei şi-aşa zdruncinaţi. De ce ar avea ducele nevoie de un servitor atât de corpolent şi de impunător?

Julia se îmbărbătă. O adevărată dezmăţată s-ar pregăti să îl cucerească pe duce, numărând în linişte câte şiraguri de perle avea de gând să cumpere cu banii lui, nu s-ar gândi la valetul lui. Doamna Leighton trebuia să fie fermecătoare, să flirteze şi să fie haioasă. „Concentrează-te”, îşi făcu observaţie în sinea ei.

Fitz deschise uşa şi se dădu la o parte pentru a-i da ei voie să intre. Ea trecu pragul şi îl văzu pe Nick coborând scările. Era atât de chipeş, încât Julia aproape că împietri. Părul lui brunet era umed şi pieptănat pe spate, scoţând în evidenţă liniile rafinate ale pometţilor. Nu purta vestă, lavalieră sau sacou. Trunchiul lui subţire era acoperit de o cămaşă de olandă albă, fină, care lăsa să se vadă un petic din părul de pe piept. Pantalonii şi pantofii lui erau negri, făcându-l să pară ireal de înalt şi puternic.

Iar zâmbetul triumfător şi intim era plin de promisiuni carnale. Julia tremură uşor când îi întinse

mantaua ei lui Fitz.

— Draga mea doamnă Leighton, spuse Nick când ajunse la ultima treaptă. Se apropia să îi sărute obrazul. Frumuseţea ta îmi taie răsuflarea, şopti el, cu voce răguşită şi joasă. O luă de mână. Vino cu mine!

Nick o ţinu aproape în timp ce urcară scările. Ei i se înmuiară puţin genunchii şi abia se abţinu să nu se întoarcă şi să o ia la fugă. Dar ajunsese prea departe şi avea prea multe de pierdut pentru a da bir cu fugiţii acum.

Urcară scările în linişte şi în sfârşit ajunseră la etajul de sus, unde Nick deschise larg o uşă ce ducea în dormitorul lui. „Pot face asta. Şi nu îmi va afla secretul.” îşi repetă asta din nou şi din nou, pentru a-şi face curaj. Dincolo de o masă micuţă cu două scaune, era patul lui. Patul lui enorm. Se împletici puţin, şi el o prinse de braţ, ajutând-o să-şi recapete echilibrul.

— M-am gândit că poate vrei să bem ceva înainte, zise el. Îţi plac migdalele? Undeva nu departe de aici fac un lichior delicios, foarte aromat.

Julia încuviinţă şi se aşeză. Nick umplu câte un pahar micuţ cu lichior pentru fiecare şi îi întinse unul. I se aşeză în faţa, fără a-şi dezlipi privirea de la chipul ei. Picioarele lui lungi erau acum întinse în faţă.

— Ei bine?

Ea luă o înghiţitură şi fu surprinsă de aroma dulce.

— Este bun, răspunse, înclinând paharul, să mai ia o gură.

Deşi postura lui era relaxată, îi simţea nerăbdarea în încleştarea maxilarului, în linia încordată a umerilor. Era o felină sălbatică şi mare care aştepta cu răbdare să o atace. Gândul o îngrozea şi o încânta.

Ochii cenuşii, cu pleoapele pe jumătate căzute, îi studiară chipul.

— Ai emoţii?

Julia clătină din cap, deşi inima îi bătea foarte

repede.

— Nu, minţi ea. Sunt doar curioasă.

Goli restul paharului, şi fierbinţeala i se răspândi în tot corpul. Emoţiile începură să se risipească, şi căldură blândă a băuturii îi dădu curaj.

— Ei bine, în acest caz, trebuie să îţi satisfacem curiozitatea.

El îi întinse mâna. Ea se ridică şi se duse în faţa scaunului lui, îi luă paharul din mână şi îl puse pe masă.

Înainte să mai apuce să facă vreun gest, el o prinse de mijloc şi o trase în poala lui. Îşi înfăşură un braţ strâns în jurul taliei ei, imobilizând-o, în timp ce mâna cealaltă se furişă în părul ei. Feţele lor erau aproape, atât de aproape, încât ea îi simţea respiraţia, devenită acum la fel de precipitată ca a ei. Simţea erecţia lui sub ea, tare şi nerăbdătoare chiar şi prin straturile de haine dintre ei. Dovada dorinţei lui o încântă. O încurajă. Îl privi cutezătoare, fremătând toată, şi aşteptă.

Privirea lui înceţoşată se aţinti asupra gurii ei. Fără să îşi dea seama, scoase vârful limbii să îşi umezească buzele, iar ei o strânse mai tare.

— Vrăjitoareo, şopti şi se aplecă să îi acopere gura cu a lui.

Din clipa în care buzele lui le capturară pe ale ei, dorinţa clocotindă dintre ei explodă cu sălbăticie. Apoi el o sărută mai adânc, întorcându-i uşor capul pentru a schimba unghiul, permiţându-i limbii lui să alunece înăuntru, şi camera începu să se învârtă cu ea. Îşi înfipse unghiile în umerii lui Nick, încercând să reziste în faţa asaltului de senzaţii.

O cuceri şi o mângâie, limba lui fierbinte şi udă precum catifeaua atingând-o pe a ei, iar ea nu se putu concentra decât asupra sărutului lui. Nu mai exista nimic în afara acestui bărbat al naibii de şarmant şi a gurii lui pricepute. Îşi frecă sânii umflaţi de dorinţă de pieptul lui

puternic, încercând cu disperare să-şi aline durerea.

Mâna lui Nick trecu peste genunchiul ei, sub rochie, în susul ciorapilor, până când ajunse la pielea coapselor ei. Îşi trecu degetele pe acolo, direct pe pielea ei, dansând şi provocând, în timp ce gura lui continuă să îi îmbete simţurile. Se încinsese toată şi ştia că, dacă o atingea acolo, avea să o descopere fierbinte şi udă. Când încercase ea să îşi exploreze corpul nu simţise aşa ceva. Nu, ce simţea acum era mult mai mult, mai mult decât ar fi crezut posibil. Şi totuşi, nu era de-ajuns.

Şoldurile ei se unduiră înspre degetele lui exploratoare, căutând, implorându-l. Nick îşi mută buzele pe gâtul ei, muşcând uşor şi sărutând pielea sensibilă.

— Mă gândisem să te fac să mă implori, îi şopti la ureche în timp ce mâna lui se mută mai sus. Dar adevărul este că mai am puţin şi mă aşez în genunchi şi îţi promit orice numai să mă laşi să te ating.

— Atinge-mă, te rog, răspunse ea, strângându-l şi mai tare.

Degetele lui ajunseră între picioarele ei şi alunecară între pliurile ei ude, pentru a-i găsi căldura, iar ea gemu. Atingerea lui fu blândă, exact acolo unde avea ea cea mai mare nevoie.

— Eşti atât de udă pentru mine, şopti el. Spune-mi numele. Spune cine te-a făcut să fii atât de fierbinte şi de udă, Juliet.

Vârful degetului său desenă cercuri pe nodul ei sensibil, mângâindu-l şi făcând dorinţa ei să capete proporţii alarmante. Stând în poala lui cu fusta ridicată în jurul taliei, Julia deschise larg picioarele acoperite de ciorapi, incapabilă să îi reziste. Nu îi mai păsa de cât de destrăbălată părea.

— Spune, draga mea, îi ceru el.

— Nick, gemu ea, apoi trase brusc aer în piept când un deget al lui alunecă înăuntrul ei.

O sărută, apăsat şi adânc, şi limba lui o găsi pe a ei. Julia abia mai putea să gândească, aproape că nu mai respira în timp ce el o aţâţa, degetul lui intrând şi ieşind din ea pentru a-i intensifica plăcerea. Îşi dezlipi gura de a lui şi îşi lăsă capul pe spate în timp ce plăcerea sporea.

— Doamne, cât eşti de strâmtă, murmură el aproape de gâtul ei. Adăugă încă un deget, lărgind-o, pregătind-o. Nu mai pot aştepta nici măcar o clipă.

O apucă de mijloc şi o ridică făcând-o să îl încalece, fierbinţeala ei ajungând exact deasupra erecţiei lui. Julia îl apucă de umeri şi se pregăti, prea pierdută pentru a face altceva decât să încerce să respire în timp ce Nick întinse mâna între ei pentru a-şi desface nasturii de la pantaloni.

Înainte să mai apuce să se gândească la ceva, bărbăţia lui fu eliberată şi îi atinse intrarea. Ţinu baza cu o mână şi coborî şoldurile ei cu cealaltă, plăcerea amestecându-se cu durerea în timp ce îşi făcu loc în corpul ei.

Înjură strângând din dinţi, cu fruntea acoperită de transpiraţie.

— Atât de strâmtă. Atât de bine. E atât de al naibii de bine.

Pe măsură ce el se afunda, Julia încercă să se relaxeze. Ştia că, dacă se încorda, el nu avea să poată intra prea uşor. Şi ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca el să îşi dea seama că era prima oară pentru ea. Inspirând cu calm, îşi coborî mâinile pe pieptul lui, simţind muşchii puternici sub cămaşa subţire, pentru a-şi distrage atenţia de la durerea tot mai mare dintre picioarele ei.

Pearl o sfătuise să o facă rapid, ca bărbăţia lui să o străpungă cât mai repede posibil. În acest fel, poate că Nick nu avea să-şi dea seama de realitate. Aşa că îl apucă de umeri şi trase aer în piept pentru a-şi face curaj, şi Julia îşi coborî şoldurile cât de tare putu, aşezându-se cu totul pe el. Durerea o săgeta când intră cu totul în ea, dar

încercă să mascheze asta cu un geamăt ce spera să pară de plăcere.

Nick nu păru a băga de seamă. Gemu şi el, îşi lăsă capul pe spate şi o strânse de şolduri.

— Oh, la naiba, Juliet. Ce încerci să faci din mine?

Doamne, ce *duruse!* Dar trecuse, iar el nu observase. Julia simţi un val de triumf, un răcnet de putere feminină stârnit de această reuşită. Acum durerea dispărea, aşa cum spusese Pearl că avea să se întâmple, şi începu să simtă ceva nou şi ciudat, senzaţia de a fi delicios de plină. Îşi mişcă şoldurile, şi plăcerea reverberă în interiorul ei când bărbăţia lui Nick se retrase şi apoi se afundă la loc înăuntrul ei.

— Oh, da, gemu el, ţinând ochii închişi şi radiind plăcere. Călăreşte-mă, *tesorina.*

Julia se ridică şi coborî iar, dorind cu disperare să simtă din nou plăcerea ameţitoare. Şoldurile ei se mişcară pentru ca mădularul lui să intre adânc. La început, el îi ghidă mişcările, ajutând-o să se mişte înainte şi înapoi, şi plăcerea crescu imediat ce înteţi ritmul. Mâinile lui alunecară în sus pe spatele ei, până la chingile rochiei, şi curând desfăcu partea de sus, astfel încât doar cămăşuţa să îi acopere sânii.

Mereu o deranjase pieptul ei generos. Croitorii se plânseseră mereu că erau nevoiţi să schimbe modelul rochiilor în partea de sus pentru a i-l acoperi. Iar Julia invidiase mereu siluetele femeilor subţiri, cu pieptul plat, care aveau un aer atât de regal în rochiile lor cu talie înaltă. În comparaţie cu ele, ea se simţea greoaie şi şleampătă, purtând mereu un şal pentru a-şi face decolteul decent.

Dar Julia nu ar fi schimbat nimic la corpul ei în clipa aceasta, când Nick părea că o soarbe din priviri după ce îi scoase cămăşuţa pentru a-i vedea sânii dezgoliţi. Privirea lui fierbinte şi adoratoare o înfierbântă, şi sfârcurile îi

deveniră dureros de întărite. Îşi arcui spatele şi şoldurile ei se mişcară din nou deasupra mădularului său, ceea ce îi stârni valuri de extaz prin tot corpul. Mâinile lui îi acoperiră sânii.

— Eşti ca o zeiţă ieşită din adâncurile visurilor mele, şopti el înainte să ia un sfârc în gură.

Buzele lui traseră de un sfârc, şi senzaţia îi explodă în stomac şi îi coborî în pântece. Şoldurile ei se mişcară mai repede din proprie iniţiativă, iar trupul ei fu încântat de plăcerea oferită de gura şi de mădularul lui. Nick îşi folosi limba pentru a dezmierda sfârcul, apoi se mută la celălalt pentru a-i acorda aceeaşi atenţie. Julia simţi cum i se contractă muşchii, nervii ei devenind tot mai încordaţi pe măsură ce plăcerea se intensifica. El continua să o tragă de sfârc cu buzele, iar ea îşi afundă degetele în părul lui pentru a-l ţine acolo. De fiecare dată când gura lui sugea, plăcerea ei creştea, şoldurile ei mişcându-se tot mai rapid, până când simţi că avea să moară. Era prea minunat.

Nick strecură mâna între ei şi se folosi de degetul mare pentru a-i atinge zona sensibilă. O dată, de două ori, şi apoi explodă, o explozie fierbinte ce se extinse în interiorul ei.

— Nick! gemu, numele lui lungit în timp ce corpul ei zvâcni în jurul lui.

Abia sesiză când el o apucă de şolduri şi preluă controlul, coborând-o înspre el cu o forţă aproape violentă. Deveni ţeapăn, un geamăt ieşind parcă din adâncul pieptului său, iar el tremură şi îşi vărsă sămânţa înăuntrul ei.

Ea îşi coborî capul pe umărul lui, fără suflare şi transpirată. Doamne, fusese mai bine decât orice descriere a lui Pearl. Nici nu era de mirare că bărbaţii făceau asta oricând aveau ocazia.

— Dumnezeule, gâfâi Nick. Nu mi-am imaginat că te

voi avea prima oară pe un scaun. Îi îndepărtă părul de pe chip cu o mângâiere tandră. Nu ştiu ce m-a apucat. Probabil mă crezi un nemernic.

Ea aproape că zâmbi. Da, ştia că era un mare nemernic – dar nu pentru motivele la care se gândea el.

— Cred că ai fost luat de val în aceeaşi măsură ca mine, şopti ea.

Trebuia să se ridice, să se spele şi să verifice dacă îi cursese sânge, dar deocamdată nu se putea mişca. Nick era încă în ea, iar Julia voia să prelungească momentul cât mai mult.

Mâinile lui mari o mângâiară pe spate, iar ea se relaxă în braţele lui. Tocmai făcuse dragoste cu propriul soţ. Ideea părea atât de ridicolă, încât Julia îşi înăbuşi un râset. Şi fusese magnific. De fapt, abia aştepta să repete isprava.

El se foi, încercând să se mişte de sub ea.

— Stai, *cara.* Dă-mi voie să iau o cârpă să te şterg.

Julia încremeni. Nu putea face asta, pentru că ar fi putut vedea sânge pe oricare dintre ei.

— Nu, nu. Te rog, Excelenţă, gânguri către el şi îl împinse înapoi pe scaun. Închide ochii şi relaxează-te. Dă-mi voie să te curăţ eu.

Îl sărută uşor, sperând să îl convingă.

— Ştii că îmi urăsc titlul, şopti el, iar genele îi coborâră uşor. Dar slavă cerului că nu vrei să mă ridic, pentru că nu sunt sigur că mă pot ţine pe picioare pentru moment.

Ea îl sărută din nou, incapabilă să se abţină, apoi se ridică şi îşi trase rochia să îşi acopere sânii. Vasul cu apă de spălat era în partea cealaltă a camerei, unde găsi şi o cârpă şi apă proaspătă. Asigurându-se că el ţinea ochii închişi, se întoarse şi verifică interiorul coapselor ei. Desigur, avea un firicel de sânge pe piele, îl şterse repede pentru a scăpa de dovada virginităţii ei. Apoi spălă cârpa şi

se întoarse la Nick.

Stătea lăţit pe scaun, îmbrăcat aproape complet, cu excepţia bărbăţiei lui încă pe jumătate tari, şi era cel mai frumos lucru pe care îl văzuse ea vreodată. Trăsăturile lui erau relaxate, expresia – mai puţin controlată. Părul lui negru era ciufulit, şi avea un aer mai destrăbălat, mai aproape de felul în care îl ştia ea.

Îl curăţă cu delicateţe, fascinată de schimbările bărbăţiei lui. Pearl îi arătase desene şi insistase chiar ca Julia să ţină în mână un falus de lemn. Dar asta era cu totul altceva. Acum, că nu mai era atât de tare ca înainte, pielea fină şi roz era catifelată, dar surprinzător de fermă. În timp ce o şterse cu cârpa, se mişcă, întărindu-se din nou.

— Dacă te mai uiţi la mine în acest fel, nu mai durează mult şi vom ajunge din nou la ceea ce tocmai am făcut pe acest scaun.

Ea zâmbi şi se ridică, apoi merse spre vasul cu apă pentru a pune cârpa înapoi. Pearl spusese că Julia ar putea avea dureri după prima experienţă. Deocamdată nu simţea niciun efect neplăcut. Dar nu avea motive să se grăbească, se gândi Julia şi se hotărî să îl facă să vorbească.

— *Vino* cu mine în pat, spuse, întinzându-i mâna.

Nick îşi vârî mădularul în pantaloni şi închise câţiva nasturi. Îl privi cum se ridică şi umplu din nou paharele. Îi întinse ei unul şi o ajută să se suie în patul imens cu baldachin. Ea se aşeză comod, iar el se aplecă, îi dădu jos încălţările şi le aşeză pe podea.

— Acum ştiu de ce părea Winchester atât de al naibii de îndrăgostit de câte ori vă vedeam împreună. Bău nişte lichior şi se întinse pe pat. Eşti o femeie capabilă să fure sufletul unui bărbat.

Ea îşi mască zâmbetul cu paharul, luând o gură din el.

— Doar că se ştie foarte bine că tu nu ai un suflet pe

care să ţi-l fur.

— Deci asta se spune despre mine?

— Printre altele. Încă mai eşti subiect de discuţie prin Londra, uneori. Am tot auzit despre tine de ceva timp.

El îşi puse paharul pe noptieră şi se sprijini în cot.

— S-au spus foarte multe despre ducele de Colton cel depravat de-a lungul anilor. Spune-mi tu ce ai auzit, iar eu o să îţi zic dacă este sau nu adevărat.

Nick îşi plimbă degetul lung şi elegant pe clavicula ei, iar ea tresări.

— Că le-ai avut pe Lady Sherbourne şi pe sora ei în pat, în acelaşi timp.

El zâmbi, dezgolindu-şi dinţii drepţi şi albi.

— Adevărat.

— Şi împreună cu fratele lor.

Îi pieri zâmbetul.

— Fals.

— Ai avut două amante în acelaşi timp şi le-ai ţinut în case una lângă alta.

— Pentru a ţine minte o singură adresă. Destul de convenabil, în opinia mea.

Nick se întinse şi răsuci o şuviţă din părul ei roşcat pe degetul său.

— Se zvonea că erai client fidel la bordelul Theresei Berkley, unde îşi practica asupra ta arta flagelării.

— Nu un client fidel, dar am fost de câteva ori, da. E o chestie care stârneşte curiozitatea, înţelegi.

Încerca să o şocheze, dar Julia nu se lăsă.

— Soţia fratelui tău. Şi asta a fost adevărat?

Chipul frumos al lui Nick se întunecă pentru o clipă, înainte ca expresia lui obişnuită de nonşalanţă să revină.

— Of, draga mea. Asta vor să ştie toţi, nu? Fratele mai mic şi imoral a sedus-o pe soţia fratelui său mai mare, provocând atâta disperare, încât moştenitorul să aibă un accident fatal?

Îşi agăţă un deget de mâneca rochiei ei şi trase, dezgolind o parte din sânul ei drept. Materialul atârnă periculos – doar o respiraţie, şi sânul ei devenea liber.

— Informaţia aceasta costă, *tesorina.*

Capitolul 5

Îţi vor promite orice, la început.

Domnişoara Pearl Kelly către ducesa de Colton

— La ce fel de preţ te-ai gândit? întrebă Juliet.

De parcă i-ar fi spus Nick vreodată. Ei sau oricui altcuiva. Fitz şi Winchester bănuiau amândoi adevărul, dar Nick nici nu confirmase, nici nu negase supoziţiile lor. Îşi trecu uşor mâna peste rotunjimea şoldului ei.

— Unul mai mare decât orice ai putea tu plăti.

Ea zâmbi, şi ochii îi licăriră, iar pieptul lui se încordă brusc. Nick readuse discuţia la ce îl preocupa, hotărât să ignore orice simţământ.

— Ne-am grăbit, şi nu am apucat să discutăm despre contracepţie. Aproape că ezit să întreb…

— Nu pot avea copii, răspunse ea repede.

— Îmi pare rău, replică el.

Deşi nu îşi dorise niciodată copii, ştia că multe femei îşi doreau. Juliet flutură din mână.

— Probabil este mai bine aşa.

Nick nu ştiu ce să spună, aşa că arătă spre părul ei.

— Pot să-l desfac?

Ea încuviinţă, întorcându-se astfel încât el să ajungă la agrafele ce îi ţineau prins bogatul şi minunatul păr roşcat. Scoase fiecare agrafă încet, torturându-se parcă înadins, apoi o aşeză pe noptieră şi trecu la următoarea. Când dădu jos ultima agrafă, îşi trecu mâinile prin şuviţele mătăsoase, urmărind cum focul strălucitor îi alunecă pe

piele. Voia să simtă toată căldura aceea mătăsoasă pe coapse, în timp ce ea îl lua în gură adânc. Simpla idee făcu dorinţa să ardă în el, iar bărbăţia lui se trezi la viaţă.

O dorea dezbrăcată. Acum. Se aplecă să mângâie sânul ei cărnos care se vedea din decolteul adânc. La naiba, ce sâni avea… erau de-ajuns să facă un bărbat în toată firea să plângă de fericire. Nick ar fi putut să îi privească şi să îi atingă ore întregi.

— Dezbracă-te pentru mine.

Ea păru iniţial nedumerită, apoi îşi coborî genele. Reacţia ei era curioasă. Sigur i se mai ceruse asta până acum. Cu un corp atât de tentant, sigur era fantezia oricărui bărbat să o privească în timp ce se dezbrăca încet. Juliet era o combinaţie ciudată de îndrăzneală şi inocenţă, iar el găsi ambele aspecte foarte atractive.

Îşi umezi buzele cu vârful limbii ei roz.

— Vrei să priveşti în timp ce mă dezbrac?

El permise dorinţei fierbinţi să devină evidentă în privirea lui în timp ce îi sorbea din ochi trupul.

— Vreau asta mai mult decât am vrut ceva vreodată în viaţa mea.

Juliet deschise uşor gura şi expiră. El văzu cum se zbătea vena de la baza gâtului ei, semn că pulsul i se accelera, şi zâmbi. Măcar nu era doar el afectat.

Ea se ridică şi se mută la marginea patului, unde îşi puse paharul pe masă, ţinând de rochia desfăcută ca de un scut. Părul ei se revărsa până la jumătatea spatelui, o cascadă de un roşu strălucitor. El era deja tare, bărbăţia lui aproape explodându-i în pantaloni, iar ea nici măcar nu dăduse jos ceva.

Juliet se întoarse şi îşi feri privirea, de parcă s ar fi ruşinat. Doamne, o femeie capabilă să pară atât de novice, deşi era atât de experimentată, pur şi simplu îl termina. Îşi ridică braţele într-o mişcare lină, şi rochia îi căzu pe podea. Lui Nick i se uscă gura. Iisuse Hristoase, era de vis.

Stătea acolo în picioare, cu jupa străvezie pe ea, o cămăşuţă de dantelă sumară, ciorapi şi corsetul scurt, iar el îi putea vedea formele aproape în întregime prin materialele transparente. Picioare lungi şi frumoase, talie îngustă, între coapsele ei un triunghi de păr deschis la culoare, stomacul plat… iar sânii ei cărnoşi scoşi atât de frumos în evidenţă. Abia aştepta să o guste.

Brusc, îi fu prea cald cu hainele pe el. Se ridică uşor şi îşi trase cămaşa peste cap, aruncând-o la picioarele ei, pe podea. Juliet ridică dintr-o sprânceană, privirea ei aţintindu-se acum asupra pieptului lui dezbrăcat.

— Aşa mai merge, zise ea.

El zâmbi larg şi se aşeză din nou pe perne.

— Îţi arăt mai mult când îmi arăţi şi *tu* mai mult.

Ea se muşcă de buză şi desfăcu chingile din faţă ale juponului. Piesa de îmbrăcăminte alunecă de pe ea şi căzu la pământ.

— Voi avea nevoie de ajutor cu şireturile corsetului, spuse ea, întorcându-se cu spatele la el.

Nick se mişcă dintr-odată cu o viteză de care nu se ştiuse capabil. Ridică perdeaua de păr roşcat, o apropie de nas şi inspiră adânc. Gardenii, se gândi, inhalând mirosul dulce. Înţelese că avea să asocieze pentru totdeauna mirosul acela cu ea.

Aranjându-i părul peste umăr, desfăcu rapid şi restul şi reveni la locul lui în pat.

Juliet lăsă corsetul să cadă pe podea, şi Nick se încordă din tot corpul pentru a se abţine să se repeadă la ea. Era minunată. Cupele de dantelă ale cămăşuţei ei nu ascundeau areolele oacheşe sau sfârcurile rozalii ale sânilor ei cărnoşi, abia cuprinşi de materialul delicat. „Ce chestii se născoceau pentru lenjeria de damă în timpurile astea…”

— Las-o pe tine, hârâi el, cu gâtul uscat. Vino încoace!

Neruşinata dădu din cap, arătând spre pantalonii lui.

— Pantalonii, Nicholas.

El oftă. Aşa merita dacă se culca cu o femeie atât de experimentată. Îşi deschise repede nasturii şi ridică şoldurile de pe pat pentru a-şi scoate şi restul hainelor. Dezbrăcat şi vizibil excitat, se întinse din nou pe pat, încrucişându-şi braţele sub cap.

Culoarea ochilor ei deveni mai intensă când se uită la bărbăţia lui, ce se mărise şi îl apăsa în abdomen. Îşi depărtă uşor coapsele şi îşi luă mădularul în mână, frecând uşor în timp ce ea îl urmărea cu privirea. În doar câteva secunde, deveni mai lung şi mai gros. Pielea îi era sensibilă, nervii răspunzând la cea mai delicată atingere în timp ce se atingea.

Nick se strădui să menţină un ritm alene al mişcării mâinii, încordându-şi muşchii. Putea ajunge la orgasm foarte uşor. Putea termina doar privindu-i corpul atât de frumos.

— Urcă-te aici, Juliet. Abia aştept să te gust şi să mă guşti şi tu pe mine.

Ea se târî încet în pat, cămăşuţa ridicându-i-se şi dezgolindu-i coapsele albe, iar el încetă să se mai frece. Dacă nu se oprea, avea să explodeze. Juliet îşi trecu mâinile în sus pe picioarele lui, în timp ce se apropia, atingându-i pulpele cu vârfurile degetelor, până mai sus de genunchi. Se cuibări între picioarele lui, iar Nick se încordă tot, anticipând ce avea să urmeze.

— Şi eu abia aştept să vă gust, Excelenţă.

Când îşi coborî capul către bărbăţia lui, părul ei mătăsos şi roşcat acoperi partea de jos a trupului lui. El vru să îi spună din nou cât de mult îşi urăşte titlul, dar nu putu decât să geamă, pentru că ea îşi atinse limba de vârful membrului lui. Îl linse timid, şi asta făcu fiecare muşchi din corpul lui să se încordeze pentru a sta locului. Se strădui să nu se ridice, să nu o forţeze să îl înghită

fierbinte şi adânc până când s-ar fi revărsat în gâtul ei. Răbdarea îi fu răsplătită când, apucându-l ferm cu o mână, gura ei alunecă peste vârful mădularului său, sugându-l cu atâta pricepere, încât Nick crezu că avea să leşine.

— Oh, Doamne! Da, *tesorina.* Suge-mă! Îşi încleştă mâinile în şuviţele mătăsoase de păr ce formau o perdea de foc în jurul feţei ei. Ia-mă în gură.

Ea începu să se mişte, plină de dorinţă şi de entuziasm. Nick nu mai putea respira, nu mai putea gândi, putea doar să se holbeze la ea. Buzele ei, roz şi cărnoase, se strânseră în jurul lui, iar sânii aproape i se revărsau din cămăşuţă de câte ori se ridica şi cobora pe mădularul lui. Din nou şi din nou… ritmul perfect. În timp ce o privea atingându-l cu atâta îndemânare, plăcerea spori în tot corpul lui, făcându-i testiculele să se strângă, şi ştiu că nu avea să mai reziste mult.

Apoi se mişcă pentru a-şi trece uşor unghiile peste scrotul lui, şi Nick se pierdu. Simţi cum orgasmul erupe din străfundurile sufletului său. Ecoul strigătului său ricoşă de pereţi în timp ce ejaculă adânc în gura ei, corpul lui tremurând de intensitatea orgasmului. Păru să dureze la nesfârşit, iar ea înghiţi tot ce îi oferi el, până când el se întinse pe spate, complet secătuit.

Ea îi dădu drumul şi se ridică pentru a se aşeza lângă el.

— Dumnezeule, gâfâi el, încercând să îşi vină în fire. S-ar putea să nu îmi mai revin niciodată.

Dacă ar fi fost mai puţin bărbat decât era, ar fi cedat dorinţei de a se întoarce pe partea cealaltă şi de a se culca. Dar voia cu disperare să o recompenseze în acelaşi mod, să îi simtă gustul orgasmului pe limbă. Se întoarse şi o mângâie pe obraz, făcând-o să se uite la el. Ochii ei albaştri luceau de excitaţie. O sărută, tandru, dar intens, simţind propriul gust sărat în gura ei. Ea îl strânse de umeri şi îi răspunse la sărut cu fervoare, limba ei devenind

la fel de agresivă ca a lui. El fu cuprins de o satisfacţie sălbatică la gândul că dorinţa ei fusese accentuată de faptul că îi oferise lui plăcere.

Nick se ridică în fund. Juliet stătea lungită pe spate, cu părul ei mătăsos împrăştiat pe pernă precum o limbă de foc sub capul ei. El apucă marginile cămăşuţei ei cu ambele mâini şi trase, materialul subţire cedând cu uşurinţă. Ea suspină.

— O să îţi mai cumpăr zece astfel de cămăşuţe, îi promise el şi dădu la o parte fâşiile rupte.

Îi scoase ciorapii şi portjartierele, una câte una, dezvăluind privirii pielea moale şi catifelată a picioarelor ei.

Şi apoi, gata, era dezbrăcată. Dumnezeule din ceruri, era perfectă. Nu se mai simţise posesiv în privinţa unei femei, dar gândul că un alt bărbat s-ar bucura de ea aşa cum o făcea el – şi cum avea să o facă el – îl umplu de ceva ce nu putea fi descris decât ca gelozie. Se aplecă pentru a lua adânc în gură un sfârc întărit de excitaţie. Ea îşi înfipse mâinile în părul lui pentru a-l ţine acolo, nu că ar fi avut de gând să plece. Îi mângâie celălalt sân şi o ciupi uşor de sfârc. Ea îl răsplăti cu un geamăt lung şi gutural.

Ceilalţi amanţi ai ei fuseseră mai aspri? Mai blânzi? În clipa asta, Nick ar fi fost oricum dorea ea. Simţi nevoia să îi ofere lui Juliet mai multă plăcere decât îi oferise oricare alt bărbat cu care mai fusese.

Mâna lui alunecă pe pielea fină a corpului ei, peste stomacul ei plat, către peticul intim de cârlionţi. Adora acea primă atingere a sexului unei femei, când puteai simţi excitaţia ei acumulată la intrare. Şi, oh… ce udă era Juliet! Udă şi fierbinte. Îşi afundă două degete în umezeala ei şi le mută mai sus pentru a atinge circular micul ghem dintre pliurile ei. Era încă umflat de la partida lor de mai devreme, dornic să fie atins.

— Oh, Nick! Da, şopti ea.

Juliet strânse în mâini cuvertura şi desfăcu mai larg picioarele.

Adora femeile care ştiau ce voiau.

Dar Nick avea alte planuri. Deşi dorea nespus să simtă orgasmul ei pe limbă, în timp ce îi striga numele şi se cutremura, avea nevoie să lungească acest moment, să o facă atât de nebună de dorinţă, încât să nu îl uite niciodată. Se aplecă pentru a-şi lua paharul de lichior de pe masă.

În ochii lui Juliet licări neliniştea. Nu ştia ce avea el de gând, iar lui Nick îi plăcea asta. În noaptea aceasta, avea să îi şteargă din memorie amintirile cu foştii ei amanţi, şi, dacă ea nu ştia la ce să se aştepte, era cu atât mai bine.

— Nick, ce… spuse până când puţin lichior curse pe pieptul ei dezgolit.

Ea inspiră brusc, iar el se uită fascinat cum lichiorul de culoarea ambrei se furişă în jos între sânii ei, apoi se prelinse într-o parte. Cu corpul ei minunat întins în faţa lui ca pentru a se ospăta, el se aplecă pofticios şi îşi lipi limba de coastele ei, curăţând urma dulce de pe pielea ei cu gura. Aromele de migdale şi caise se amestecară cu cea a pielii ei fine, gustul şi textura ei sub limba lui – mai îmbătătoare decât orice lichior.

Linse mai departe, mai sus, până ajunse la partea de jos a sânului ei, udând uşor partea aceea moale şi rotunjită. În mod incredibil, bărbăţia lui se trezi la viaţă şi se îngroşă cu o dorinţă disperată pe care doar această femeie o stârnea în el. Nu mai fusese atât de nesăţios niciodată, dar Juliet îl făcea să se simtă la fel de excitat precum un băieţandru la prima lui femeie.

Îi mângâie valea dintre sâni cu sărutări umede, în sus spre stern, sărutare după sărutare, până când ea îşi arcui spatele şi îl prinse strâns de cap. Încă nu o atinsese cu mâinile, iar ea era perfect conştientă de acest lucru.

Încercă să îi orienteze gura către vârful rozaliu şi întărit al unui sân, dar Nick se îndepărtă, hotărât să o necăjească.

Ridicându-se deasupra ei, îşi târî limba de-a lungul sternului ei, curăţând urmele lipicioase de lichior. Ea gâfâi şi se foi pe pat, iar el îşi impuse să aibă răbdare.

— Nick, te rog.

El o muşcă uşor de gâtul delicat.

Când ea încercă să întâmpine gura lui cu a ei, el se îndepărtă şi o studie. Avea faţa îmbujorată de pasiune şi ochii închişi într-o dulce supunere, iar el nu mai văzuse o femeie mai frumoasă ca ea.

— Te rog, şopti ea, şi răbdarea lui se termină când îi auzi ruga.

Turnă un fir lung şi subţire de lichior pe corpul ei, până deasupra zonei ei pubiene. Ea tresări şi tremură, iar Nick aruncă paharul pe podea, pe deplin concentrat acum asupra corpului ei gol.

Se aplecă şi îşi trecu repede limba pe urma lichiorului, apoi se mută între picioarele ei fără să piardă timp. Aroma dulce şi moscată a excitaţiei ei se combină cu cea a migdalelor şi a caiselor, şi bărbăţia lui se întări şi mai mult.

— Vreau să te aud cum ţipi, Juliet. Nu te abţine, spuse el înainte de a-şi coborî capul, limba lui trecând cutezătoare peste buzele ei.

Şoldurile ei se ridicară ca răspuns, iar el zâmbi. Avea de gând să se bucure de acest moment la fel de mult cât se bucura şi ea.

Despărţi pliurile umede folosindu-şi degetele mari şi suflă uşor. Apoi masă cu limba micul ghem de carne umflată, înconjurându-l cu limba ritmic, până când ea gemu sub el, se prinse strâns de cuvertură şi respiră gâfâit. Doamne, putea face asta ore întregi. Dar voia să îi ofere mai mult, să o ducă mai adânc în extaz, aşa că strecură un deget în gaura ei caldă şi udă, apoi încă unul.

Juliet se arcui de pe pat, îi strigă numele, şi el înţelese că era aproape de orgasm.

Continuă să îşi folosească limba, ba chiar supse puţin, până când coapsele ei începură să tremure. Muşchii ei interni se strânseră în jurul degetelor lui, şi ea înţepeni. El simţi cum orgasmul reverberează în interiorul întregului ei corp, şi Juliet strigă suficient de tare încât să se audă până la Roma.

Când se opri din tremurat, el nu se putu gândi decât că voia să o mai aibă o dată. Cu mădularul dureros de tare, se ridică în genunchi, o apucă de coapse şi intră în ea cu totul dintr-o singură mişcare. Ea se încruntă şi ţipă.

El înlemni, ceaţa dorinţei ridicându-se de pe mintea lui.

— Te doare?

Ea strângea tare din buze.

— Puţin, şopti. Dar…

El ieşi uşor şi o sărută pe obraz.

— Îmi pare rău, Juliet. Nu ar trebui să cer atât de multe în prima noastră noapte împreună. Iartă-mă.

— Eu trebuie să îmi cer scuze, Nick…

— Nu, *tesorina.* Se întoarse şi o luă în braţe, ca să stea pe pieptul lui. Nu trebuie să îţi ceri scuze. Şi îţi promit că te las să te odihneşti dacă rămâi cu mine.

Lui Nick îi plăcea să o aibă alături, atât de moale şi de caldă. De fapt, nici nu îşi putea aminti când se mai simţise atât de mulţumit.

Ca răspuns, ea se cuibări în braţele lui. Nick, cu zâmbetul pe buze, îi ascultă respiraţia încetinind în timp ce ea adormi.

*

În după-amiaza următoare, Sergio îi aduse Juliei un bilet.

— *Grazie,* spuse ea, luând hârtia.

Era de la Nick.

Dragă doamnă Leighton,

Îmi faci onoarea de a mă acompania la teatru în această seară? Mă tem că nu voi putea înţelege pe deplin piesa dacă nu eşti şi dumneata acolo să mă luminezi.

Al dumitale,

Nick

— Omul lui aşteaptă răspunsul? îl întrebă pe lacheu.

— Da, *signora.*

— Atunci stai o clipă.

Julia se ridică de pe canapea şi merse spre micul birou din colţul sufrageriei. Scrise un bilet scurt, spunându-i lui Nick că ar fi încântată să îl însoţească, aşa că să vină să o ia mai târziu.

Când lacheul plecă să ducă biletul, ea se întoarse spre mătuşa ei.

— Merg la teatru cu Colton în seara aceasta.

Theo zâmbi.

— Asta înseamnă că îţi petreci iar noaptea altundeva decât acasă?

— Poate, răspunse Julia, ignorând fiorul ce o străbătu când îşi imagină încă o noapte cu Nick.

Amintirile de când fusese cu el şi senzaţia de a-l avea în ea îi provocaseră bucurie în cele mai ciudate momente ale acestei zile. Iar felul în care linsese lichior de pe pielea ei… Oftă. Bărbatul acesta era delicios de imoral.

Se furişase din patul lui de dimineaţă, când ducele dormea dus. În acea clipă, părea mai uşor aşa, dar o parte din ea îşi dorea să fi rămas pentru a trăi mai multe experienţe imorale cu el.

Mătuşa ei o studie cu atenţie.

— Oricine îşi poate imagina ce aţi făcut voi doi noaptea trecută. Astăzi pur şi simplu străluceşti.

Julia simţi că roşeşte.

— Ba nu!

Theo pufăi.

— Draga mea, dacă ai părea mai relaxată decât pari, ai fi adormită. Presupun că nu mai trebuie să te întreb dacă zvonurile despre virilitatea soţului tău sunt exagerate.

Julia se încruntă. Nu voia să şi-l imagineze pe Nick culcându-se cu alte femei, femei precum doamna Leighton. Cu siguranţă femeile din trecutul lui erau mai frumoase şi mai abile decât ea, care era soţia neexperimentată pe care el nu dorea să o mai vadă vreodată. Furia bine-cunoscută pe care o purtase timp de opt ani şi resentimentele pe care le uitase cu câteva săruturi pasionale ieşiră toate la suprafaţă.

Lucrurile pe care le spusese şi le făcuse cu o seară în urmă erau atât de intime şi de personale. Oare făcuse şi discutase aceleaşi lucruri cu toate femeile cu care se culcase? Sau era în firea bărbaţilor să se poarte atât de… tandru cu o femeie azi şi apoi să treacă la alta mâine? Şi lumea spunea despre femei că sunt fiinţe nestatornice!

Julia îşi masă fruntea. Nu era bine să înceapă să se văicărească. Venise la Veneţia pentru a-şi seduce soţul cel netrebnic. Faptul că era un netrebnic o ajuta să îşi atingă scopul. Şi reuşise deja. Curând avea să fie gravidă şi avea să plece şi să nu îl mai vadă niciodată. Nu o ajuta cu nimic să se gândească la lungul şir de femei dinaintea ei sau la cele ce aveau să îi urmeze.

Nu ar face decât să-şi umbrească astfel victoria. Chiar reuşise, îşi *sedusese* soţul.

— Gândeşte-te, mătuşă Theo. Aş putea fi însărcinată chiar în această clipă. Îşi duse mâna la burtă. Crezi că voi fi o mamă bună? Nu ţin minte prea multe despre mama

mea. Tu mi-ai fost mamă mai mult decât oricine altcineva.

— Vei fi o mamă excelentă. Iubitoare, plină de compasiune şi gata oricând să îşi apere copilul cu ferocitate. Orice femeie capabilă să facă asemenea eforturi pentru a obţine ceea ce îşi doreşte… Ai coloană vertebrală, Julia. Mama ta nu era atât de puternică.

— Cum aşa?

Theo vorbea foarte rar despre răposata marchiză. Ea murise dând naştere surorii mai mici a Juliei, când aceasta avea patru ani.

— Ai încăpăţânarea fratelui meu, tatăl tău. Mamei tale îi convenea să ia alţii decizii pentru ea, să urmeze dorinţele tatălui tău. Nu ştiu de ce, dar nu pot vedea mariajul ca fiind altfel decât un parteneriat între egali.

— Care mariaj? Colton nu îmi dă ocazia să fiu soţie.

— Poate că situaţia de acum este cel mai bun lucru, pentru amândoi.

Julia zâmbi, plină de afecţiune.

— Cum de ai devenit atât de înţeleaptă, mătuşă Theo?

— Un mariaj foarte scurt, cu un soţ care a avut bunul-simţ să moară tânăr.

Simon intră înainte ca Julia să apuce să răspundă.

— Bună ziua, doamnelor, salută el, aşezându-se pe un scaun. Privirea lui o întâlni pe a Juliei şi făcu o pauză, evaluând-o cu atenţie. Nu că aş vrea detalii, dar te rog spune-mi că nu ţi-a făcut Colton vreun rău.

— Simon!

Julia simţi cum se îmbujorează pentru a doua oară în doar câteva minute.

El ridică o mână.

— Jules, aş întreba şi o soră acelaşi lucru, şi exact asta simt în ceea ce te priveşte.

Oare faptul că nu mai era fecioară era atât de evident?

— Colton nu mi-a făcut niciun rău.

— Ei bine, dacă îţi face, va trebui să îl omor. Se aplecă să îşi pună o ceaşcă de ceai. M-a invitat la cină, se pare pentru a mă întreba despre ostilitatea de seara trecută. Încă nu m-am hotărât ce să-i spun.

— Simon, nu poţi să fii supărat pe el din pricina situaţiei mele financiare. Spune-i că erai gelos pe moment.

— Sau că te-ai prefăcut, pentru a-i aduce împreună pe el şi pe doamna Leighton, interveni Theo. Lupta cu un inamic comun.

Simon nu spuse nimic, doar privi în ceaşcă. Julia îşi dădu seama din încordarea maxilarului că îşi reprima furia.

— Te poţi consola, Simon, cu gândul că planul meu funcţionează. Iar Nick nu bănuieşte nimic despre duplicitatea mea.

Din nou, nicio reacţie. Julia schimbă subiectul.

— Eu şi Colton mergem la teatru în seara aceasta. Vii şi tu?

— Nu. Voi avea altceva de făcut în seara aceasta.

— Cu Veronica? întrebă Theo, amestecând în ceai.

Simon îşi dădu ochii peste cap.

— Nu mai există pic de intimitate într-o casă în care locuiesc două femei? Da, cu Veronica. Se aplecă uşor. Jules, ţi-a spus Colton ceva despre tentativele de omor la adresa lui?

Julia clipi, simţind că o ia ameţeala. Apucă mânerele scaunului pentru a-şi menţine echilibrul.

— Despre ce? Tentativele de omor? La adresa lui?

Simon încuviinţă.

— Am auzit nişte zvonuri. Şi nu doar în Veneţia. Se pare că problemele îl urmăresc pe Colt oriunde se duce. Este unul dintre motivele pentru care are acel uriaş drept valet.

— Dar să îl ucidă? De ce? întrebă Theo.

— Nimeni nu ştie sigur. Colton neagă asta, desigur. Se spune că a fost înjunghiat în Viena. Acum nu mai iese seara nicăieri fără să îl aibă pe Fitzpatrick alături.

„înjunghiat”, se gândi Julia îngrozită. Nu observase nicio cicatrice pe corpul lui. Dar fusese concentrată la alte lucruri aseară.

— Oricum, continuă Simon, ai grijă când eşti cu el. Asigură-te că Fitzpatrick este prin preajmă dacă ieşiţi seara. Nu mi-ar surâde ideea să fii rănită.

— Îndrăznesc să spun că nu mi-ar surâde nici mie, bombăni ea în timp ce mintea ei rumega această nouă informaţie.

De ce ar vrea cineva să îl ucidă pe Nick? Ei bine, cineva în afara soţiei pe care o ignorase timp de opt ani. Dar nu era ea… Deci cine încerca să îl omoare pe duce?

*

Julia îşi dădu seama că era ceva în neregulă abia la mijlocul primului act al piesei.

Da, când intraseră împreună, legendarul Duce Depravat şi infama doamnă Leighton, toate privirile se îndreptaseră în direcţia lor. Oamenii îşi întorseseră capul sau se ridicaseră de pe scaune pentru a vedea mai bine în loja lui Colton. Juliei i se păruse puţin neliniştitor, dar Nick nu se arătase deranjat.

Însă pe ea o neliniştea faptul că privirile erau îndreptate către ea în timpul piesei. Nu cu o atitudine ostilă, ci mai degrabă cu admiraţie. Femeile o studiau şi discutau cu companioanele lor, mai concentrate asupra Juliei decât asupra scenei. Asta o cam scotea din sărite. Despre ce tot vorbeau?

Află la pauză, când Veronica şi Simon apărură în lojă.

— Simon! zise Julia, ridicându-se să îl salute.

— Bună seara, doamnă Leighton. Colton. O ţineţi

minte pe Veronica DiSano.

Veronica părea să aibă probleme cu coafura, silueta ei subţire fiind îmbrăcată perfect într-o rochie albastră luxuriantă. O şuviţă lungă de păr brunet cădea peste fruntea frumoasei actriţe. Julia încercă să nu se holbeze în timp ce se salută cu femeia.

Julia se întoarse către Simon.

— Credeam că ai altă treabă în seara asta.

Simon îşi înclină capul către Veronica.

— Aveam, până a auzit ea că ai venit aici.

Pielea măslinie a Veronicăi deveni de un roşu întunecat.

— Ei bine… nu pot să fiu singura care nu va vorbi mâine despre rochia doamnei Leighton. Se întoarse către Julia şi arătă spre păr. Ce credeţi despre coafură? Toată lumea a început să o copieze. Doamnelor cer servitoarelor să le facă „părul Leighton”.

Julia rămase cu gura căscată. Se uită repede în jur şi observă că mai multe femei aveau această coafură bizară. Dumnezeule, doamna Leighton lansa o nouă modă.

— Sunt… flatată, reuşi să spună şi se uită la Simon, ai cărui ochi albaştri străluceau de amuzament.

— Se pare că doamna Leighton are nişte adepte devotate, comentă el, abţinându-se cu greu să nu râdă făţiş.

Nick îşi strecură mâna să o strângă de mijloc şi să o tragă cât mai aproape de el. Cu cealaltă mână, o apucă de degete, le duse la buze şi i le sărută, privirea lui cenuşie şi intensă străpungându-i sufletul.

— Pe deplin meritat, zise el. Şi abia aştept să mă alătur şi eu unei astfel de mulţimi.

— Ne vedem la Florian’s după aceea? întrebă Simon.

Julia se uită la Nick, care era imposibil de chipeş şi de ducal în impecabilele lui haine negre. Fusese atent şi relaxat toată seara, dar, de fiecare dată când se uita la ea,

foamea din ochii lui aproape că îi tăia răsuflarea. Bănuia că avea planuri precise pentru după piesă.

— Nu, nu cred, răspunse Nick, strângând-o mai tare de mijloc.

— Ei bine, atunci noi vă lăsăm. Bucuraţi-vă de restul piesei, spuse Simon înainte de a o lua pe Veronica de acolo.

Nick o conduse înapoi la locurile lor.

— Vii acasă cu mine, *tesorina!*

Dorinţa îi coborî de-a lungul şirei spinării. Julia îşi aminti fiecare clipă de seara trecută, cum o înnebunise cu atingerea lui. Era ca şi cum o forţă o atrăgea spre el, făcându-l irezistibil. Julia se îndoia că l-ar fi putut refuza, chiar dacă n-ar fi încercat să rămână gravidă. Încuviinţă fără cuvinte, neavând încredere în vocea ei.

El îi oferi un zâmbet leneş şi plin de promisiuni.

— Poate ar trebui să plecăm mai devreme.

— Nick! şopti ea, îngrozită. Ne-ar vedea toţi!

— De când ne pasă nouă de ce spune lumea?

Actorii urcară pe scenă, şi sala teatrului se linişti. Buzele lui se apropiară de urechea ei.

— Aş putea să te am chiar aici în lojă. Să-mi bag mădularul în tine şi să înnebunim amândoi de plăcere. Spune-mi doar că vrei.

Cuvintele lui făcură ca tot corpul ei să fie străbătut de căldură. Julia nu se îndoi nici măcar pentru o clipă că el chiar ar face asta. Dacă ea accepta, el avea să găsească o manieră de o face.

— Fii cuminte, Nicholas, reuşi ea să spună.

— Mi-e foarte greu să fac asta în preajma ta. Mai ales când te văd în rochia aceasta.

Alesese o rochie de mătase de un albastru deosebit de viu, cu un decolteu aproape scandalos. La început, Julia nu dorise o rochie atât de îndrăzneaţă, dar Pearl bătuse din palme de fericire văzând rezultatele şi insistase ca Julia

să o păstreze. Măcar o aprecia şi Nick.

— Mă bucur că ai observat, replică ea, neputându-se abţine să zâmbească.

— Cum să nu observ? Toţi bărbaţii din sală se întreabă când ţi se vor revărsa sânii.

Îi luă mână acoperită de mănuşă şi o puse între picioarele lui, unde îi putea simţi prin pantaloni erecţia lungă şi groasă.

„Oh, Doamne!” Brusc, nu mai putu să respire bine, şi cu siguranţă nu voia să îşi ia mâna de acolo. Julia îşi flexă degetele, mişcându-le uşor peste materialul fin. Membrul lui pulsă sub atingerea ei, şi Nick gemu.

— Dacă nu iei mâna repede, situaţia va deveni cu adevărat jenantă.

Dar nu făcu niciun gest să o oprească, iar Julia interpretă asta ca încurajare. Îşi apăsă palma pe el şi frecă de câteva ori.

— Juliet, mârâi Nick.

Îşi plecă în faţă capul şi închise ochii. Ai fi crezut că dormea dacă nu vedeai cum îi zvâcneau muşchii maxilarului. Doamne, ce frumos mai era! Julia se întoarse către scenă, încercând să îşi calmeze bătăile nebuneşti ale inimii.

Dar nu îl simţea decât pe Nick, tare şi fierbinte, chiar şi prin straturile de haine… Şi abia putea sta jos străbătută de dorinţa ascuţită ce i se furişa sub rochie.

— Hai să mergem, şopti el pătimaş, trăgând-o pe Julia în picioare.

Înainte ca ea să priceapă ce se întâmpla, ieşiseră din lojă şi mergeau spre scările către ieşire.

— Capa mea! protestă ea râzând în timp ce el aproape că o târa după el.

— Îţi cumpăr alte zece, zise el înainte să o scoată în aerul răcoros al nopţii veneţiene.

*

Erau câţiva stropi de ploaie în aer, şi luna făcea canalul să strălucească în lumina ei. Nick nu zise nimic în timp ce o conduse pe Juliet spre gondola lui. Dumnezeu să-l ajute, abia mai putea să gândească. Fermecătoarea neastâmpărată aproape că îl făcuse să îşi verse sămânţa în pantaloni.

Da, el începuse jocul, punându-i mâna pe bărbăţia lui, aşteptându-se ca ea să-şi tragă mâna. Dar îl surprinsese când continuase să-l atingă, înfierbântându-l mai mult decât crezuse că ar fi vreodată posibil.

Femeia era periculoasă.

Fitz ridicase din sprâncene când îi văzuse ieşind din teatru, de parcă ar fi ştiut motivul plecării precipitate. Dar lui Nick nu îi păsa. Fusese excitat toată seara, de când o văzuse în rochia aceea. Talie mică, piele catifelată, sâni voluptuoşi… Juliet era păcatul întrupat într-o făptură aparent inocentă. Avea ceva cu totul diferit faţă de celelalte iubite ale lui. Simţea dorinţa de a o proteja, de parcă avea cumva nevoie de el. Era ridicol, de fapt, de vreme ce femeile de genul ei se mândreau cu cât de independente erau. Dar nu îşi putea alunga acel sentiment.

O ţinu de mână când urcă în barcă şi apoi sări şi el înăuntru. Fitz îi urmă discret, şi peste câteva secunde gondola se mişcă, legănându-se uşor pe apă.

Nick stătea lângă Julia în cabina întunecoasă. Mersul îl calmase puţin, aşa că se hotărî să nu o dezbrace până nu o avea în pat. Ceea ce îi aminti…

— Am fost surprins să mă trezesc singur de dimineaţă, îi spuse.

— Îmi cer scuze. M-am gândit că ar fi mai uşor să plec înainte să te trezeşti. Ai fost dezamăgit?

— Desigur. Şi aş fi fost destul de supărat dacă nu te-ar fi urmărit Fitz discret până acasă, ca apoi să mă asigure

că ai ajuns bine. Ce-a fost în mintea ta, să pleci singură aşa? Veneţia poate fi la fel de periculoasă ca oricare alt oraş mare.

— Da, am auzit acum cât de periculoasă este pentru tine. De ce nu mi-ai spus că a atentat cineva la viaţa ta?

Chiar şi în lumina slabă, se citea cu uşurinţă îngrijorarea în adâncurile ochilor ei albaştri.

Nu era obişnuit să aibă pe cineva care să îşi facă griji pentru el. Ei bine, Fitz îşi făcea griji… dar aşa era Fitz. Era plătit să îi pese. Interesul lui Juliet pentru siguranţa lui însă îl făcu pe Nick să se simtă stingher.

Ridică din umeri.

— Acum opt luni, am fost atacaţi de nişte hoţi. Fitz crede că atacul era parte dintr-un plan mai sinistru, dar eu cred că a fost doar un moment nefericit.

— Moment nefericit? pufni ea. Chiar crezi asta?

Femeia era inteligentă, asta era clar. Oricum, nu avea nevoie să augmenteze temeri sau nelinişti cu privire la atacuri.

— Da, chiar cred. Şi de ce discutăm despre asta, când am putea vorbi despre lucruri mai importante – spre exemplu, despre faptul că îmi doresc să petrec o săptămână cu tine în pat?

Ea râse de parcă ar fi spus o glumă, iar Nick se încruntă. Nu îl credea că o dorea numai pentru el? Nu fusese mai serios în viaţa lui.

— Nu glumesc, replică el pe un ton sec.

Ea ridică din sprâncene şi îl privi cu atenţie.

— Nick, ideea unei asemenea săptămâni este absurdă. Aş putea sta câteva zile, dar nu aş vrea să… te plictisesc.

— Riscul să se întâmple asta e foarte mic. Se aplecă şi o sărută uşor pe buze. Chiar îndrăznesc să spun că o săptămână nu ar fi de-ajuns nici măcar pentru a-ţi descoperi toate secretele.

Buzele lui se atinseră de ale ei, cu mai multă putere de data aceasta.

Ea se topi în braţele lui, deschizându-şi gura fără să opună rezistenţă, şi mădularul lui începu să se întărească. Sărutul deveni fierbinte, fiecare dintre ei încercând să îl devoreze pe celălalt, îi consumă fiecare oftat şi mic geamăt, delectându-se cu dovezile pasiunii ei.

Niciunul din ei nu observă că barca încetinise.

— Excelenţă, îl auzi pe Fitz spunând.

Nick se retrase şi înjură încet. Era din nou excitat la culme şi îşi lăsase haina la teatru. „Hristoase!”

Nu mai putea să iasă cu ea în public.

Fitz chicoti când Nick trecu pe lângă el, ştiind foarte bine de ce era Nick stingher. „Măgarul”, se gândi el, lansându-i prietenului său o privire duşmănoasă înainte de a o ajuta pe Juliet să coboare din gondolă.

— Draga mea, îi zise lui Juliet. Cum se numeşte servitoarea ta?

— Fiorella. De ce vrei să…

Nick nu se obosi să îi răspundă. Nu voia să îi dea ocazia să îl contrazică.

— Fitz, du-te la domnişoara Fiorella. Doamna Leighton are nevoie să îi fie aduse aici haine pentru o săptămână. Va fi invitata noastră pentru următoarele şapte zile.

— Nick! suspină Juliet. Nu pot să…

— Du-te, zise Nick, grăbind-o pe doamna Leighton spre intrare. Du-te acum, Fitz, strigă peste umăr.

Fitz încuviinţă, şi Nick era sigur că avea să rezolve ce-i ceruse. Doamne, simplul gând de-a o avea pe Juliet la mila lui timp de şapte zile… începu să meargă puţin mai repede.

— Te rog să îi spui să îmi aducă şi cosmeticele, şi loţiunile! strigă Juliet peste umăr către Fitz, înainte de a ajunge la uşă.

— Nu ai nevoie de cosmetice cu mine, Juliet. Îndrăznesc să spun că nu vei avea nevoie nici de haine, dar m-am gândit că nu strică să fim prevăzători.

Se aplecă, îşi puse braţul în spatele genunchilor ei şi o ridică.

— Mâine poţi să trimiţi un bilet pentru Winchester şi mătuşa ta, ca să le spui că stai cu mine săptămâna ce urmează.

— Nick, lasă-mă jos!

Ea îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui şi se ţinu cu putere în timp ce el urcă scările.

— Peste şapte zile, doamnă Leighton. Până atunci, eşti a mea.

Capitolul 6

Dacă este nevoie, permite-i un avantaj, dar pentru scurt timp. Dacă îl controlezi pe el, îţi controlezi destinul.

Domnişoara Pearl Kelly către ducesa de Colton

Julia privi spre duce cu ochii mijiţi.

— Ţi se întâmplă des aşa ceva? Să răpeşti femei?

O aşezase pe pat şi acum se grăbea să îşi dea jos mantaua.

— Nu mă poţi ţine aici şapte zile, Nick.

Se strădui să îşi înăbuşe panica. Dacă nu avea loţiunea de păr, roşul avea să se transforme în blondul ei natural până la sfârşitul săptămânii. Şi atunci Nick ar şti că a fost păcălit şi probabil că l-ar pune pe Fitz să o arunce de pe cea mai apropiată stâncă din Veneţia.

„Te rog, Fiorella.”

Poate trebuia să îi trimită un bilet lui Theo, şi mătuşa

ei putea să strecoare cumva loţiunea în reşedinţa lui Nick, dacă era nevoie.

La aşa ceva ajunsese – să caute subterfugii pentru loţiunea de păr?

Nu avea de ales. Dacă Nick îi descoperea identitatea, pierdea tot ce obţinuse cu atât de mari eforturi. Rămânea fără copil. Rămânea fără bani. Şi rămânea şi fără soţ, pentru că Nick nu ar mai fi vorbit cu ea niciodată.

— Nu, nu mi se întâmplă des. Nu am mai invitat nicio femeie aici nici măcar pentru o zi, darămite pentru şapte. Dar ştiu că îţi doreşti să fii aici, Juliet. Vesta lui Nick zburătă de pe el. O ştii şi tu, o ştiu şi eu. De ce să ne negăm o plăcere de nestăvilit dacă nu îi face niciun rău nimănui şi este benefică pentru amândoi?

Urmă lavaliera.

— Nick.

Julia oftă, oscilând între a-şi susţine punctul de vedere şi a ceda. Înclina spre a doua variantă, ţinând cont că dorea să stea cu el. Nu numai că ar fi fost mai uşor să rămână însărcinată, dar îi plăcea compania lui. În ciuda reputaţiei sale, soţul ei putea să fie tandru şi dulce. În ziua precedentă, petrecută împreună, o ţinuse în braţe toată noaptea, aproape de el, de parcă îl îngrozea ideea de a-i da drumul.

Dar nu voia să aleagă alţii pentru ea.

O observă încruntată în timp ce îşi desfăcea nasturii de la pantaloni. Mâinile îi încremeniră şi căzură de-o parte şi de cealaltă a corpului său.

— Eşti chiar atât de nemulţumită de ideea de a sta aici?

Ea se ridică şi îşi coborî picioarele din pat.

— Nu sunt o valiză care poate fi transportată şi pusă unde ai tu chef, Nicholas. Lucrurile nu pot fi mereu doar cum vrei tu.

— Ştiu asta, răspunse tăios, iar sprâncenele negre se

apropiară în semn de confuzie. Vrei să fii plătită? Pot…

— Sub nicio formă! Nu am lămurit deja problema aceasta? Nu vreau bani de la tine. Vreau să te gândeşti şi la sentimentele mele, nu doar la ale tale. Ştiu că eşti duce, dar nu eşti protectorul meu. Nu îmi mai dicta de parcă…

Îşi închise brusc gura. Fusese cât pe ce să spună „de parcă am fi căsătoriţi”. Din fericire, se oprise la timp. Era complet nepotrivit să menţioneze un mariaj, din atât de multe puncte de vedere.

Nick se apropie. Îi înălţă capul cu un deget plasat sub bărbie, până când privirile li se întâlniră.

— Mi-ar plăcea foarte mult să stai cu mine. Nu pentru că te forţez, ci pentru că vrei tu. O mângâie pe maxilar cu degetul mare. Rămâi?

Sinceritatea lui o mişcă. Dar erau în joc şi alte lucruri în afară de mândria ei – loţiunea ei de păr, în special.

— Promite-mi că o să mă laşi să merg acasă oricând pe durata acestor şapte zile, zise ea.

El dădu să spună ceva, dar ea îl opri.

— Fără să mă întrebi de ce.

Nick făcu un pas în spate şi îşi trecu o mână prin păr.

— Dacă chiar nu vrei să stai, poţi să pleci. Nu am de gând să te ţin aici împotriva voinţei tale.

Julia clătină din cap.

— *Vreau* să rămân, Nick. Dar e posibil să apară un motiv, unul bun, pentru a merge înapoi la reşedinţa mea. Trebuie să ştiu că mă vei lăsa să plec şi nu mă vei întreba de ce atunci când mă întorc.

— Te vei întoarce?

— Da, mă voi întoarce. Timp de şapte nopţi şi oricâte zile pot. Îl luă de mână şi îl trase spre pat din nou. Vreau să fiu aici, Nick. Cu tine.

El zâmbi larg şi se aplecă să îi ofere un sărut dulce şi surprinzător de tandru.

— Îţi mulţumesc pentru înţelegere, şopti ea lângă

gura lui.

— Îmi poţi mulţumi dezbrăcându-te, şopti el ca răspuns.

Julia râse şi îşi dădu jos încălţările. Nick îşi trase cămaşa peste cap. Îngenunche pe pat, dezbrăcat de la talie în sus, iar patul se adânci sub greutatea lui.

— Nu mai da jos nimic, *cara.* Dă-mi voie să te dezbrac eu, strat cu strat, ca pe cel mai frumos dar pe care l-am primit vreodată, până când ai să implori de sub mine. Se aplecă să sărute pielea sensibilă imediat de sub lobul urechii ei. De unde să încep? Ochii lui cenuşii erau întunecaţi şi arzători, ca argintul viu, în timp ce îi priveau corpul cu nesaţ. O mângâie uşor pe sâni cu încheietura mâinii. Hmm. Cred că o să încep cu partea la care am visat toată seara.

Julia se lăsă pe spate pe cuvertură, iar el o urmă, aplecându-se să se joace cu buzele pe clavicula ei. Ea închise ochii, încântată de sărutările tandre pe care le depunea pe pielea ei. Mirosea a săpun şi vag a lemn de santal.

Focul se aprinse peste tot pe unde o atinse gura lui. Julia simţi cum anticiparea îi făcu sânii să se umfle.

— Întoarce-te, draga mea.

Julia se răsuci pe burtă, cu mâinile încrucişate sub cap. Aşteptă răbdătoare ca Nick să înceapă să îi desfacă rochia.

Şi apoi el încremeni, şi un mârâit explodă din adâncul pieptului lui, iar ea nu îşi putu înăbuşi zâmbetul. Îi găsise surpriza.

— Acesta este încă un răsfăţ pentru mine, nebunatico?

Julia se răsuci pe spate, ţinându-şi rochia desfăcută peste sâni şi ascunzând combinezonul stacojiu.

— Da, este. Şi s-ar putea să te las să îl vezi, dacă eşti foarte, foarte bun cu mine.

Privirea lui era aprigă şi luminoasă, trăsăturile lui fiind accentuate de excitare.

— Aveam deja de gând să fiu foarte bun cu tine. Mă tem că va trebui să găseşti altceva, *tesorina.*

— Dar dacă îţi cer să fii foarte, foarte rău?

Buzele lui formară o jumătate de zâmbet sexy.

— Oh, sunt mai mult decât capabil de asta. Nu te mişca. Vreau să mă fac confortabil.

Nick se mişcă până când ajunse să se sprijine de tăblia patului, cu braţele încrucişate peste piept. „Ca un rege gata să treacă peste toate regulile", se gândi Julia amuzată.

Intensitatea concentrării lui îi dădu furnicături în timp ce se ridică. Ajunsă lângă pat, se opri şi apoi dădu drumul rochiei. Aceasta căzu la podea cu un foşnet uşor, şi Nick făcu ochii mari.

— Doamne, Dumnezeule, şopti el.

Partea de sus a combinezonului era făcută din satin stacojiu aprins şi strâmtă, urcându-i sânii şi scoţându-i în evidenţă. Avea două bretele foarte subţiri, roşii. Partea care îi acoperea abdomenul avea dantelă neagră, iar de acolo până la coapse era doar dantelă transparentă. De la buric în jos, materialul era aproape transparent de tot.

Julia se simţea incredibil de ridicol costumată aşa. Combinezonul nu era nici practic, nici comod. Pearl insistase că nu avea nevoie de jupă, fapt ce sporea disconfortul Juliei. Însă dorinţa din privirea lui Nick făcu neplăcerea uşor de suportat. Julia se simţi *sexy,* o femeie care poate face orice şi care poate avea pe oricine doreşte. Puternică.

— Sugerez să porţi asta dacă te hotărăşti să seduci vreun om de stat şi să îi afli secretele, zise el răguşit.

Ea trecu uşor cu buricul unui deget peste sâni.

— Şi ai vreun secret care merită ştiut, Excelenţă?

— Îndrăznesc să spun că voi da în bâlbâială ca un

netot dacă te aşezi peste mădularul meu purtând asta.

Degetele lui deschiseră repede restul nasturilor de la pantaloni, şi, după o mişcare de expert, deveni complet dezbrăcat.

Julia inspiră brusc. Nick nu era prea musculos, ci mlădios şi subţire, dar era perfect proporţionat şi avea braţele, picioarele şi pieptul acoperite cu păr negru. Avea o erecţie impresionantă, tare, care urca înspre abdomen. Simţi că se topeşte toată şi se umezi între picioare.

El îndoi un deget.

— Vino încoace, *cara.*

Julia se urcă în pat graţios şi se târî încet şi provocator spre el. Inima îi bătea nebuneşte în piept, şi fiecare parte din ea fremăta de anticipaţie. De data asta nu fu timidă; îl dorea cu disperare. Dureros de mult. Şi sentimentul părea reciproc, ţinând cont de faptul că Nick abia mai respira privind-o cum se apropia de el. Adora faptul că ea, o soţie inocentă, poate să trezească o asemenea dorinţă feroce într-un bărbat atât de păcătos.

Mâinile lui o apucară de braţe când se apropie suficient şi o trase peste el, capturându-i gura într-un sărut acerb. Corpurile lor continuară ce fusese întrerupt în gondolă. Se absorbiră reciproc, respirând sacadat, printre sărutări adânci şi umede. Mâinile ei, care tremurau de dorinţă, îl atinseră peste tot pe unde putură ajunge. Avea unghiuri ascuţite şi muşchi încordaţi, piele aspră masculină.

Nick îi aşeză piciorul peste el, şi ajunse jumătate pe pat, jumătate pe el, cu sânii presaţi de pieptul lui. O strânse de o fesă cu o mână în timp ce cu cealaltă îi mângâie un sân.

Apoi degetele lui alunecară spre sexul ei, unde o mângâie şi o provocă fără încetare, părând că nu se grăbeşte să treacă la altceva. Ea întrerupse sărutul şi îşi lipi buzele de gât ul lui, chinuindu-se să facă faţă senzaţiei

delicioase ce o străbătu. El strecură două degete în ea şi începu să le mişte înainte şi înapoi.

— Nick, şopti în timp ce strângea din degetele de la picioare, cufundată în dulcea agonie.

Îşi înfipse unghiile în pielea lui şi nu putu decât să geamă în timp ce el îi dezmierdă corpul cu mişcări de maestru.

— Eşti atât de udă pentru mine. Simte ce simt eu, *tesorina.* Uite cum răspunde corpul tău la atingerea mea. O întoarse pe spate şi o apucă de mâna dreaptă. Simte, Juliet. Dă-mi voie să te privesc în timp ce îţi oferi plăcere.

Îi ghidă mâna în jos, până când degetele ei atinseră umezeala propriul sex. Dădu să îşi retragă mâna de acolo, dar el o împiedică.

— Mi-ai cerut să fiu foarte rău, mai ţii minte? Lasă-mă să te privesc, şopti el cu voce joasă şi aspră.

Julia ezită, lingându-şi buzele de emoţie. Oare putea să facă ea ceva atât de necuviincios? Însă strălucirea din privirea lui Nick îi dădu încredere. Ştiu că şi lui i-ar face tot atâta plăcere cât i-ar face şi ei.

Ea se lăsă pe spate şi începu să se mângâie îndrăzneţ, închizând ochii în timp ce se supuse. Euforia îi traversă membrele, şi îşi trecu degetele peste micuţul nod de nervi, atingându-l circular. Tremură şi se muşcă de buză pentru a nu striga.

Pearl insistase ca Julia să înveţe să-şi ofere plăcere, să se familiarizeze cu propriul trup. Dar Julia nici nu visase vreodată că avea să facă asta în faţa cuiva. Era o dovadă de depravare. Se simţi cu adevărat destrăbălată fiindcă îi oferea un astfel de spectacol. Şi asta făcea totul cu atât mai palpitant.

Îşi masă clitorisul, acum alunecos şi umflat, torturându-se astfel până când abia mai putea respira. Buzele lui Nick găsiră sânul cărnos expus vederii, şi gura lui mângâie pielea sensibilă. Faptul că ştia că el o privea îi

spori plăcerea, o făcu mai disperată. Degetele i se mişcară mai repede, fiecare atingere sporind presiunea ce creştea în ea.

El mârâi, un sunet pur masculin ce ieşi din adâncul gâtului său.

— La naiba, cât eşti de frumoasă! Nu mai pot aştepta.

Se lăsă pe spate şi o trase peste el. Se aşeză şi dintr-o singură mişcare puternică intră în ea. Suspinară amândoi, mâinile lui încleştate pe şoldurile ei în timp ce respira adânc. Ştia că el încerca să se controleze. Dar Julia nu voia ca el să se controleze. Îşi strânse muşchii interiori în jurul lui şi apoi se mişcă puţin.

— Stai! Doamne, Juliet! O să…

Mâinile lui se înmuiară uşor, iar şoldurile ei începură să se mişte aşa cum îi arătase el prima oară când fuseseră împreună, ridicându-se pe mădularul lui şi apoi alunecând până jos pe el. Mai tare. Mai repede. Imprimă un ritm hotărât, fără milă, oferind plăcere amândurora, şi capul îi căzu pe spate de extaz. Era atât de plăcut să îl simtă… felul în care o umplea şi îi mângâia interiorul sensibil. Nici nu îşi imaginase aşa ceva. Iar acum nu îşi putea imagina să facă asta cu oricine altcineva.

Când mâinile lui îi găsiră sânii şi frecară sfârcurile prin materialul furoului, simţi un val de căldură în pântece şi se pierdu.

— Nu mă pot abţine, scrâşni el din dinţi. Dumnezeu să mă ierte, dar trebuie să îmi dau drumul adânc în tine.

Corpul ei se încordă, şi îşi simţi orgasmul apropiindu-se. Se uită la Nick. Avea ochii închişi, maxilarul încleştat ca reacţie la plăcerea intensă a apropierii lor. Ea îi făcuse asta, îl făcuse complet nebun după ea. Brusc, fu cutremurată de un orgasm orbitor, îşi înfipse unghiile în pieptul lui, ţinându-se şi ţipând în timp ce se zguduia.

— Oh, Doamne, da!

Corpul lui se ridică spre al ei, şoldurile tremurând

intens când atinse şi el apogeul. Avea fiecare muşchi încordat, şi ea îi simţi pulsaţiile mădularului, fiorul dat de sămânţa lui ce o umplea.

Ea se aşeză pe pat lângă el, epuizată, în timp ce amândoi se chinuiau să respire. Oare fiecare contopire dintre ei avea să fie aşa? Atât de înnebunitoare, de intensă?

El o trase mai aproape cu o mână.

— Doamne, femeie. Mă laşi fără grai.

Julia nu putu decât să mormăie drept răspuns.

— Hai, *cara.* Dă-mi voie să dau asta jos de pe tine.

Aşteptă în timp ce el desfăcu şireturile ce ţineau combinezonul. Îl dădu jos de pe ea şi îl aruncă pe podea. Apoi o trase lângă el, cu spatele lipit de pieptul lui.

Ea căscă, înconjurată de căldura corpului său. El desenă leneş cu degetele un model pe şoldul ei gol şi stătu acolo tăcut mult timp, bucurându-se de atingerea lor.

— Povesteşte-mi despre domnul Leighton, zise Nick. Ai fost fericită cu el?

Ea se tensionă. Ce putea spune despre un bărbat fictiv? Julia se gândi la un soţ ideal şi hotărî să înceapă cu asta.

— A fost un bărbat bun. Blând. Nu era egoist sau crud. Şi îmi era fidel.

— Ei bine, e uşor de înţeles de ce, şopti Nick sărutându-i umărul. Pare că ştia ce noroc avea.

Pe Julia o încântă complimentul.

— Mulţumesc. Am fost fericiţi. Şi eu am fost atât de norocoasă.

— Se pare că sunt cumplit de gelos pe un bărbat mort.

— Nu mi te pot imagina gelos pe vreun bărbat, Excelenţă.

Mâna lui o plesni în joacă peste fund.

— Asta pentru că mi-ai folosit blestematul de titlu. Şi

nu este o circumstanţă pe care o recunosc cu uşurinţă. Dar am senzaţia că ne cunoaştem de mult timp, deşi abia ne-am cunoscut. Mă simt destul de… ei bine… protector la adresa ta.

Ea zâmbi, şi bucuria provocată de declaraţia lui îi umplu pieptul. Dar apoi îşi aminti de situaţia în care se aflau, de păcăleala pe care o pusese la cale, şi mare parte din bucurie dispăru. Era la fel de tandru şi de sincer şi cu celelalte femei din viaţa lui?

Acest bărbat era soţul ei. Şi ea se simţea protectoare în privinţa lui, deşi acea emoţie nu ajutase cu nimic când el hoinărise prin Europa culcându-se în fiecare seară cu altă femeie. Pe durata călătoriei până aici, se pregătise să îl urască. Să îl păcălească, să obţină ce voia, să plece şi să uite de el când se termina totul. Să îl lase cu femeile lui în timp ce ea avea să-l crească pe fiul lor.

Dar nu se gândise că ar putea fi atât de seducător. Că ar putea-o face să uite totul prin cuvinte frumoase şi mângâieri tandre. Era mai înţelept să îşi bage bine în cap că era ceva temporar, era pur fizic.

Aşa că întrebă:

— Dar soţia ta?

El înlemni.

— Ce este cu ea? Vocea lui redevenise tensionată. Aproape că nici nu îmi este soţie.

— În ce sens?

— Mariajul nu a fost niciodată consumat. Şi nici nu va fi.

Sexul ei încă pulsa după ce făcuseră dragoste, disconfortul delicios dintre picioarele ei amintindu-i de cât era de falsă afirmaţia lui.

— Să înţeleg că este urâtă?

El oftă, fiind evident că nu se simţea în largul lui purtând această discuţie.

— Nu, era chiar frumoasă, din câte îmi aduc aminte.

Blondă precum un înger. Dar tânără. Inocentă. Ne-am căsătorit când avea doar şaisprezece ani, şi am plecat imediat ce s-a terminat ceremonia.

— Atunci de ce nu te întorci? Nu eşti curios în legătură cu ea?

— Nu! se răsti el, întorcându-se pe spate. Nu sunt absolut deloc curios. Tatăl meu a ales-o pentru mine, m-a forţat să o iau de soţie cu un şantaj dibaci. Nu îi voi fi niciodată soţ.

Julia se abţinu să sublinieze că îi era soţ deja, fie că îi plăcea, fie că nu.

— Dar sigur vrei un moştenitor.

Nick râse, dar râsul păru sec şi lipsit de amuzament.

— Nu, cu certitudine nu doresc un mucos. Niciodată. Nu i-aş oferi această satisfacţie tatălui meu. Nu vreau ca linia Seaton să continue.

— Dar titlul tău nu este unul dintre cele mai vechi şi mai prestigioase? De ce…

— Un titlu pe care părinţii mei nu au dorit niciodată să îl am. Mi s-a spus destul de clar că nu eram suficient de bun pentru a duce mai departe numele familiei. Aşa că linia se va termina cu mine.

Slaba ei speranţă pentru un viitor împreună muri când îi auzi răspunsul vehement. Nu voia niciodată copii? Doamne, Nick avea să o urască mai târziu, când avea să afle ce făcuse.

Inspiră adânc şi se întoarse cu faţa la el. El se uita la tavan, posomorât. Puse o mână pe pieptul lui.

— Meriţi să fii fericit, Nick.

El nu spuse nimic vreme îndelungată, încât ea se temu că nici nu avea să răspundă. Apoi în sfârşit şopti:

— Există multe feluri de fericire. Ce te face să crezi că nu sunt fericit?

Julia se aplecă şi îl sărută uşor pe obraz. Îşi aşeză capul pe umărul lui şi îi mângâie părul moale şi cârlionţat

de pe piept.

Dumnezeule, ce făcuse?

*

În dimineaţa următoare, Julia se trezi confuză în legătură cu locul în care se afla. Apoi îşi aminti. Reşedinţa lui Nick. Se întinse şi văzu locul gol de lângă ea. Nick lipsea, se trezise deja. O parte din ea se simţi dezamăgită.

O trezise cândva în timpul nopţii cu săruturi tandre şi cu atingeri fine, pentru a o ademeni. Împerecherea fusese dulce şi lentă, o ascensiune calmă şi senzuală înainte de o explozie ameţitoare de plăcere. Nick o ţinuse apoi în braţe, adormind cu capul pe pieptul ei.

Îl privise îndelung pe acest bărbat complicat care era atât de diferit faţă de ce îşi imaginase ea vreme de atâţia ani. Dar nu putea să se ataşeze emoţional. Da, era soţul ei, dar nu avea de gând să se comporte vreodată ca soţ – sau ca tată. În clipa în care avea să afle identitatea ei – şi că rămăsese însărcinată –, avea să o urască pentru totdeauna.

Şi, deşi Julia nu-l putea învinovăţi pentru asta, nu putea nici să renunţe. Doar aşa îşi putea asigura viitorul.

Cineva bătu la uşă. Julia trase cearşaful peste corpul ei gol.

— Da? spuse.

Fiorella băgă capul în cameră.

— *Signora,* sunteţi trează?

— Fiorella! strigă Julia, ridicându-se în fund. Ai venit. Nu mi-am dat seama că vei veni şi tu.

Fata intră în cameră.

— Ducele a promis că îmi dublează salariul pe săptămâna asta dacă vin, zise ea cu chipul strălucind de bucurie. Vă daţi seama? Ducele este foarte generos, nu?

Julia încuviinţă.

— Da, este. Mi-ai adus toate cremele şi loţiunile?

— Da, *signora.* Aţi vrea să faceţi baie în dimineaţa asta?

Julia aproape leşină de uşurare. Fiorella adusese vopseaua ei de păr.

— Da, te rog, Fiorella. Mulţumesc.

O oră mai târziu, mâncase deja un mic dejun uşor, făcuse baie şi se îmbrăcase. Avea părul prins într-un coc elegant şi purta o rochie de muselină verde cu dungi. Acum era pregătită îl întâlnească pe Nick.

Îl găsi făcând scrimă cu Fitz în sala de bal.

Era interesant de urmărit. Ambii bărbaţi erau fără cămăşi, trunchiurile lor dezgolite strălucind de transpiraţie în timp ce respirau greu din cauza efortului. Se învârteau şi parau pe un covor mare, sunetul floretelor lovindu-se având ecou în spaţiul larg. Fitz era mai mare şi mai musculos decât Nick, dar ducele era rapid. Reuşi să pareze încercările oarecum stângace ale lui Fitz de a-l ataca în timp ce strecură mici atacuri.

Nick se întoarse cu spatele la ea şi atunci o văzu: o cicatrice mare şi urâtă lângă umărul drept, locul unde fusese înjunghiat în Viena. I se întoarse stomacul pe dos. Doamne, Dumnezeule! Simon avusese dreptate.

Cineva încercase să îl *omoare* pe soţul ei.

Probabil scosese un sunet, pentru că bărbaţii se opriră şi se întoarseră spre uşă. Chipul frumos al lui Nick fu înseninat de un zâmbet, şi veni spre ea, muşchii lucioşi ai trunchiului său mişcându-se şi contractându-se în timp ce se apropia.

— Bună dimineaţa, draga mea.

— Bună dimineaţa. Nu mă lăsaţi să vă întrerup, zise ea uşor timidă.

— Aproape am terminat, oricum. Ia un loc şi priveşte-mă cum înving acest mare blegoman, zise arătând cu floreta spre un scaun de lângă perete.

Fitz pufni. Nick o sărută scurt.

— Ca să am noroc, explică el, apoi se întoarse la oponentul lui.

Julia se relaxă pe scaun, bucuroasă să privească exerciţiile. Era un spectacol splendid de virilitate şi putere. Nick se mişca graţios, sigur pe el şi pe abilităţile lui, paşii lui fiind hotărâţi şi rapizi. Muşchii braţelor şi ai spatelui se încordau sub pielea lui umedă. Atacă, transpiraţia curgând pe trunchiul lui dezbrăcat, cu pantalonii negri strâmţi pe coapsele puternice…

Se înfierbântă rapid, o reacţie viscerală la acel spectacol. Partea de jos a trupului ei se încălzi, şi simţi furnicături amintindu-şi cum alunecase peste trupul lui gol, cât de minunată fusese bărbăţia lui tare în ea, lărgind-o. Doamne, voia să îl lingă peste tot, din cap până în picioare.

Julia nu se putea abţine de la a-l dori cu ardoare, chiar şi ştiind cât de mult avea să o urască, ţinând cont că el nu voia să aibă vreodată copii. Nevoia de acest bărbat era ca un drog, pe care nu o putea controla.

Şi nu îşi putu dezlipi privirea de la acea privelişte magnifică. Pielea ei se însufleţi şi începu să o furnice, în timp ce îl privea pândind şi încovoindu-se. Julia se prinse bine de mânerele scaunului pentru a nu se năpusti asupra lui.

*

Nick o auzi pe Julia oftând. Se uită la ea şi recunoscu imediat semnele excitaţiei pe chipul ei. Pielea îmbujorată, buzele uşor depărtate, ochii luminoşi şi lucioşi… Corpul lui răspunse pe măsură, vintrele lui încordându-se în timp ce sângele îi fugi către mădular.

Îl privea cu o intensitate scăpărătoare, ţinând strâns mânerele scaunului, iar el o privi fix, incapabil să…

Brusc, ceva zbârnâi în aer, şi Nick se trezi lungit pe

spate, în vreme ce floreta lui Fitz era aţintită spre gâtul lui. La naiba! Nick lăsase garda jos, iar prietenul lui profitase de ocazie.

— Aveaţi de gând să mă învingeţi, ai? zise Fitz retrăgându-se şi întinzându-i o mână.

Nick înjură şi se ridică ajutat de Fitz. Se strâmbă. Doamne, îl durea ca naiba umărul. Probabil aterizase pe el.

— Eram distras, bombăni.

— Categoric.

Fitz rânji, aplecându-şi capul în direcţia lui Juliet. Luă floretele de jos şi cămaşa lui, bombănind ceva în galică, apoi plecă.

Nick merse către Juliet, rămânând în mod voit fără cămaşă pe el. Îşi depărtă uşor picioarele şi rămase în faţa ei cu braţele încrucişate.

Vârful limbii ei se ivi brusc, şi îşi umezi buzele, tentându-l.

— Ţi-am distras atenţia, Excelenţă?

Pusese întrebarea cu inocenţă, dar se citea în ochii ei albaştri că ştia răspunsul.

— Ştii foarte bine că da, vrăjitoareo. Acum ce ai de gând să faci pentru a te revanşa faţă de mine?

Era curios să vadă la ce avea să recurgă nebunatica îndrăzneaţă. Mereu se înconjurase de femei atrase de satisfacţia sexuală la fel de mult ca el, dar, oricât de minunate fuseseră acele întâlniri din trecut, Juliet le eclipsa categoric. Entuziasmul ei inocent, cunoştinţele ei intime despre corpul masculin… Era ca şi cum fusese învăţată exact unde să îl atingă, cum să îl înnebunească.

Mâinile ei se îndreptară către nasturii pantalonilor lui şi, zâmbind strengăreşte, îi deschise încet, fără grabă, unul câte unul, până când îl eliberă.

În câteva secunde, Nick uită complet de scrimă şi de tot.

*

Următoarele câteva zile trecură repede. Nick nu ţinea minte să se fi simţit vreodată mai satisfăcut sau mai mulţumit. El şi Juliet erau ciudat de compatibili, chiar şi în afara patului. Îşi petreceau aproape fiecare minut împreună, iar el nu se plictisise nici măcar o dată de prezenţa ei, aşa cum se întâmplase cu alte femei, în trecut.

Ştia la fel de multe despre literatură câte ştia şi el, dacă nu chiar mai mult. Era impresionant, ţinând cont că el fusese obligat să înveţe despre clasici la şcoală, iar ea îi citise pe cont propriu. Juliet ştia şi să cânte la pian, şi făcea asta pentru el în fiecare seară după cină.

Voia să facă şi el ceva special pentru ea înainte ca săptămâna să se termine. Se hotărî să o surprindă cu o excursie, amintindu-şi că dorea să viziteze insula Torcello. Puteau petrece ultima dimineaţă vizitând insula şi apoi să se bucure de un picnic. Spusese că avea nevoie de mai mult timp pentru a fi gata în această dimineaţă, aşa că Nick făcu aranjamentele necesare în timp ce aşteptă.

Când ea coborî, gondola era pregătită de plecare şi încărcată cu bagaje.

Ar fi putut fi oricare dintre doamnele care se plimbau pe Strand, cu părul ei roşcat şi bogat ondulat prins sus şi purtând o rochie albastră conservatoare. Însă i se strânse pieptul de emoţie când îi zâmbi ştrengăreşte şi intim. Nu voia să simtă tandreţe pentru nicio femeie, evitase ani de zile încurcăturile romantice, însă Juliet se strecurase cumva pe lângă barierele lui. Simţea… afecţiune pentru ea.

Oare o putea convinge să stea mai mult de o săptămână, cum se înţeleseseră? După ce ea coborî scările, el făcu o plecăciune.

— Doamnă, caleaşca vă aşteaptă.

— Caleaşca? întrebă ea.

Nick se îndreptă şi ridică din umeri.

— De fapt, gondola. Asta a fost tot ce am putut să fac. O luă de mână. Astăzi vom fi turişti şi ne vom plimba pe insula Torcello.

— Oh! oftă Juliet, ţinându-se de el cu entuziasm. Chiar aşa?

El încuviinţă.

— Mi-am adus aminte că voiai să o explorezi. O să mergem şi la un picnic cât timp suntem acolo.

Curând erau pe apă, îndreptându-se spre nord, înspre insulele lagunare. El şi Juliet stăteau în *felze-ul* acoperit, în timp ce Fitz şi gondolierul erau afară, vorbind încet în timp ce barca îi legăna uşor.

— Cât durează să ajungem acolo? întrebă ea.

— Mai mult de o oră. Torcello este insula lagunară cea mai îndepărtată de Veneţia. Este şi cea mai liniştită. Foarte puţini oameni locuiesc acolo.

— Ce vom face până ajungem?

Îl privi pe sub gene, iar Nick simţi cum i se înfierbântă sângele.

— Păi, nu sunt prea sigur.

Se întoarse spre ea şi o mângâie cu vârful nasului imediat sub lobul urechii, căci descoperise cât de mult îi plăcea asta.

Ea oftă prelung şi îşi sprijini capul de spătar pentru a-i oferi acces neîngrădit.

— Ţie ce ţi-ar plăcea să facem până ajungem? şopti cu buzele aproape lipite de gâtul ei.

— Să discutăm despre politică? Încă nu ţi-ai ocupat locul în Camera Lorzilor, dar sunt sigură că…

— Aş prefera să înot până la Torcello decât să discutăm despre politică. Mă tem că va trebui să vii cu o idee mai bună, draga mea.

Îşi plimbă buricele degetelor pe curba claviculei ei, pe pielea atât de moale şi de catifelată. Ea îl răsplăti

cutremurându-se. Apropiindu-se, îşi plimbă buzele în jos pe gâtul ei, sărutând totul în cale. Mirosea minunat, a săpun şi a flori, şi se gândi să o guste peste tot.

— Hmm, oftă ea. Fără politică deci. Bârfe, atunci? Îţi pot povesti tot ce s-a întâmplat recent prin Londra.

Mormăi şi continuă să o sărute pe gât, iar ea râse.

— Să îţi recit o poezie?

— Urăsc poeziile, bombăni el.

Ea râse din nou.

— Întâmplător, şi eu. Ei bine, atunci mai rămâne un singur lucru de făcut.

Mâna ei îi atinse coapsa şi alunecă uşor în sus, între picioarele lui. Bărbăţia lui se întărea deja, şi el îşi ţinu răsuflarea, aşteptând atingerea ei dulce.

— Să discutăm despre noi, continuă ea.

Nick se retrase, îngrozit.

— Să discutăm despre noi? Mâna lui ţâşni şi o cuprinse pe după genunchi, pentru a-i aşeza picioarele în poala lui. Am o idee mult mai bună. De ce nu vorbeşti tu, iar eu am să mă simt bine cu corpul tău.

Îi ridică fusta şi jupa, apoi îşi plimbă degetele pe coapsa ei, în sus, până îi găsi căldura. Era delicios de udă, corpul ei fiind deja pregătit pentru el. Trase de timp dezmierdând, fără a se grăbi să îi curme suferinţa, în ciuda rugăminţilor ei. Avea să petreacă fiecare clipă din acest drum pentru a o înnebuni.

Mult mai târziu, când ajunseră la Torcello, Nick o ajută pe Juliet să se dea jos din gondolă. O adusese la extaz de două ori în timpul drumului, şi ea spusese că nu se simţea sigură pe picioare. El nu îşi putea reţine zâmbetul.

— Ai putea să pari mai puţin încântat de tine, Excelenţă, bombăni ea luându-l de braţ.

— Dacă îmi mai zici „Excelenţă” o dată, te satisfac de trei ori pe drumul spre casă.

— Promiţi? replică ea, ochii ei albaştri privindu-l

lacomi.

El râse.

— Fitz, strigă. Ne întoarce într-o oră şi jumătate pentru prânz.

Prietenul lui încuviinţă, şi Nick o conduse pe Juliet pe doc şi înspre insulă.

— Nu mi-am imaginat că te vei dovedi atât de nesăţioasă, doamnă Leighton.

— Te temi că nu vei putea să ţii pasul?

— Da, răspunse el cu exagerat de multă seriozitate, făcând-o să râdă. Îşi dădu seama că adora să o vadă râzând. Hai să ne oprim la catedrală prima oară, să vedem mozaicurile. O conduse către enormul turn cu clopot. După ce studiară mozaicurile şi urcară în vârful turnului, Nick îi spuse: Acum trebuie să stai pe Tronul lui Attila.

Îi arătă un scaun mare de piatră din curtea din spatele catedralei.

— Şi de ce ar trebui să stau acolo?

— Pentru că asta fac turiştii, draga mea. O conduse către scaun şi o ţinu de mână cât stătu jos. Localnicii spun că, dacă te aşezi pe Tronul lui Attila, te vei întoarce la Torcello cândva.

Îi ridică mâna spre gură şi o sărută pe interiorul încheieturii, exact unde se termina mănuşa. Ea îi zâmbi, şi el se surprinse zâmbindu-i înapoi, rânjind ca un idiot fără să îi pese de nimic altceva.

— Poate că mă vei aduce înapoi cândva, zise ea încet.

Nick nu ştiu cum să răspundă la o astfel de afirmaţie. Erau amândoi conştienţi de faptul că relaţia lor nu era permanentă, dar vocea ei avusese o notă ciudată de melancolie, şi la naiba dacă nu dorea să îi ofere acestei femei tot ce putea. Şi asta era cu adevărat periculos.

Se hotărî să ignore asta şi o ajută să se ridice.

— Acum, hai să mâncăm.

*

În timp ce plutiră înapoi spre Veneţia, Julia se gândi că restul excursiei fusese chiar plăcut. Făcuseră un picnic într-un *palazzo* vechi şi abandonat, după care Nick o posedase tandru pe pături, în ultimele câteva zile, făceau dragoste mai puţin frenetic, dar nu mai puţin intens. După ce îşi aranjaseră hainele, se mai plimbaseră puţin, ţinându-se de mână şi sărutându-se în timp ce explorau. Una peste alta, fusese o zi perfectă.

Odată ajunşi în gondolă, Nick se întinsese în *felze* cu capul în poala ei. Câteva minute mai târziu, adormise.

Julia îi dădu la o parte părul de pe frunte. În afară de ziua de azi, mai avea două zile cu el. Da, se mai puteau întâlni şi după aceea, însă deocamdată se bucura de faptul că era cu el zi şi noapte.

Chipul lui părea mai tânăr şi mai liniştit când dormea. Când era treaz, era ceva întunecos la el, o durere din tinereţe pe care nu putea sau nu îşi permitea să o uite. Asta îl făcea rece şi cinic. Dar era şi ceva dulce, tandreţea unui bărbat care nu cunoscuse niciodată dragostea, care tânjea după ea mai mult decât îşi dădea el seama.

Îl provocase să îi povestească despre copilăria lui în timp ce mâncaseră.

— Nu sunt multe de spus, de fapt, replicase el. Am petrecut-o alergând de ici, colo pe moşie, fugind de guvernanta mea oricând puteam. Apoi am mers la Eton şi nu m-am întors decât de câteva ori în anii ce au urmat. La acel moment nu prea le păsa dacă trăiesc sau mor.

— Cui? întrebase ea.

— Ducelui şi ducesei. S-au spălat pe mâini de mine destul de devreme. De fapt, nici nu îmi amintesc vreun moment de tandreţe cu părinţii mei. Toate amintirile mele plăcute din copilărie sunt cu guvernanta mea şi cu grădinarul-şef, pe care îl urmam peste tot de câte ori

puteam.

— Dar fratele tău mai mare?

El băgase o măslină în gură.

— Ne înţelegeam destul de bine, dar meditatorii îl ţineau destul de ocupat. „Un viitor duce are responsabilităţi”, spuneau. L-au făcut pe Harry destul de nefericit. Eram o pereche reuşită: un băiat căruia i se dădea prea multă atenţie şi unul căruia nu i se dădea deloc.

— Of, Nick, replicase ea tristă.

El ridicase din umeri cu o nepăsare pe care ea era sigură că de fapt nu o simţea.

— Părinţii mei erau oameni extrem de nefericiţi. Într-un fel, a fost mai bine că m-au lăsat de capul meu, chiar dacă mă simţeam singur. Harry trebuia să se întâlnească regulat cu părinţii noştri, să le spună ce învăţase şi să se dea în spectacol precum o maimuţă la circ. Eu nu îi vedeam mai deloc. De fapt, o dată chiar am ţinut cont cât timp m-au evitat. Am ajuns la optzeci şi nouă de zile.

Julia suspinase.

— Optzeci şi nouă de zile fără să îţi vezi părinţii! Este îngrozitor!

— Era o casă ridicol de mare, răspunsese el.

— Şi ce făceai de sărbători şi în vacanţe?

— Călătoream. Mă duceam acasă la Winchester sau la Quint. Când am crescut destul, găseam câte o doamnă sau două cărora nu le displăcea să aibă prin preajmă un tânăr de paisprezece ani insaţiabil şi veşnic dornic de nebunii.

— Văd că nu s-au schimbat prea multe. Eşti tot insaţiabil şi veşnic dornic de nebunii, subliniase ea.

— Da, sunt. Dar numai în preajma ta, se pare. Şi nu te bucuri de asta?

Momentul trecuse, dar ea începuse să înţeleagă de ce se îndepărtase de familia lui, inclusiv de soţia pe care i-o

băgase pe gât tatăl lui. Vinovăţia devenea apăsătoare, şi, pentru o clipă de nebunie, chiar se gândi să îi mărturisească adevărata ei identitate. Însă teama o făcu să tacă.

Dacă rămânea însărcinată, Julia nu se credea capabilă să îi spună faţă în faţă. Ştia cât ar fi fost de devastatoare pentru soţul ei o asemenea veste. Chiar nu dorea să fie tată, şi afirmase asta clar şi răspicat.

Nu, cel mai bine era să îi scrie o scrisoare lungă şi frumoasă. Şi să o trimită de undeva foarte, foarte departe.

Se uită în jos la el, la genele lungi şi negre ce îi umbreau obrajii în timp ce dormea, la umbra de barbă de pe maxilar. I se strânse inima în piept, şi adevărul o lovi precum un fulger.

Se îndrăgostea de soţul ei.

Of, Doamne, Dumnezeule, nu putea permite să i se întâmple ceva atât de ridicol de prostesc. Încercă repede să îşi aducă aminte de toate motivele pentru care trebuia să îl urască, de faptul că o ignorase vreme de opt ani. De reputaţia lui de destrăbălat. De Templeton. De servitorii ei, care aveau să rămână pe drumuri în curând.

Dar nu mai putea să o facă. Nu îl ura, îl înţelegea. Şi vedea mai departe de aparenţa pe care o prezenta el lumii: Ducele Depravat, un degenerat şi împătimit al jocurilor de noroc care nu avea nevoie de nimeni. Nu, nu acela era bărbatul cel adevărat. Nick se deschisese faţă de ea în ultimele zile, împărtăşind mai multe despre el şi arătându-i o o latură a lui dulce şi grijulie.

Deşi făcuse o mulţime de planuri şi de pregătiri, Julia nu se gândise că inima i-ar putea fi în pericol. Nici nu îi trecuse prin minte că ar putea să îi pese de el. Iar acum era periculos de aproape de a iubi un bărbat care avea să o urască pentru totdeauna, imediat ce afla ce făcuse.

„Ţine-te tare”, îşi spuse. Mai poţi supravieţui două zile fără să îţi sacrifici inima.

Capitolul 7

Păzeşte-ţi inima. Ţine-o în siguranţă, pentru că nimeni nu ar trebui vreodată să confunde dorinţa cu iubirea.

Domnişoara Pearl Kelly către ducesa de Colton

Când veni ultima zi de petrecut împreună, aveau deja o rutină comodă.

Aşa cum făcuse aproape în fiecare dimineaţă, Nick o trezi cu sărutări blânde şi cu atingeri experte, pregătindu-i corpul şi apoi alunecând în ea. Ritmul era lent şi relaxat, şi Nick prelungi plăcerea până o aduse în pragul nebuniei. Îl ţinu strâns, implorând şi rugându-l să termine dulcea tortură.

El nu făcu decât să râdă la urechea ei.

— Vreau ca asta să dureze, *tesorina.* Deşi am de gând să te mai am de cel puţin două ori astăzi.

Julia nu mai putu îndura. Îi împinse umărul şi îl întoarse pe spate. Chipul lui arătă surprindere în timp ce ea îl încălecă şi îi aşeză mădularul la intrarea ei.

— Poate că şi eu mi-am propus să te mai am de cel puţin două ori astăzi.

Când îşi coborî şoldurile, mădularul lui intră adânc, şi gemură amândoi. Ea repetă mişcarea, făcându-l să suspine şi să se ţină de tăblia de lemn a patului.

— Iisuse Hristoase, ador când faci asta.

Mâinile lui îi găsiră sânii, o ciupi de sfârcuri şi le frământă cu vârfurile degetelor în timp ce ea continuă să îl călărească. Mişcarea asta o aduse repede la marginea prăpastiei, şi Nick ştia asta. Se ridică şi îi luă un sfârc în gură, sugând tare şi apoi lingând mugurul.

— Oh, da, Nick! Doamne, da! şopti ea, mişcându-şi şoldurile în ritm frenetic.

Nick îşi mută mână între ei, îi mângâie nodul sensibil cu degetul mare.

— Dă-ţi drumul pentru mine, *cara.* Strigă-mi numele, murmură el de lângă sânul ei.

Atinse apogeul, şi Julia simţi un orgasm feroce, ce îi făcu picioarele să tremure şi îi zgudui corpul până trecu delicioasa furtună. Se auzi strigându-i numele ca prin vis. Când îşi reveni, ochii lui Nick erau întunecaţi şi lucioşi şi o priveau fix.

— Eşti atât de frumoasă când îţi trăieşti plăcerea. Mă faci să mă simt cel mai puternic bărbat din lume.

Abia avu timp să absoarbă cuvintele înainte ca el să schimbe poziţia şi, aşezându-se mai bine între picioarele ei, începu să intre în ea cu o hotărâre pe care nu o mai văzuse la el. Părea aproape posedat, cu buzele trase într-un rictus sălbatic, cu pieptul fremătând de atâta efort. După un minut, înţepeni şi strigă şi el.

Apoi căzu deasupra ei, având grijă să se sprijine pe umeri pentru a nu o zdrobi. Julia îşi frecă piciorul de pulpa lui şi îi mângâie umerii uzi de transpiraţie, fericită să simtă greutatea lui deasupra în timp ce încercau amândoi să îşi recapete suflul. Într-un târziu, se mişcă şi o trase lângă el.

— Poate ar trebui să petrecem ziua în pat.

Ea zâmbi, trecându-şi degetele prin părul negru de pe pieptul lui.

— Poate că da. Dar aş vrea să fac o baie la un moment dat.

— Îmi dai voie să te spăl eu din nou?

Amintirea băii de cu o zi în urmă, când Nick îi săpunise şi îi limpezise fiecare părticică a corpului, îi încălzi faţa.

— Poţi face pe servitoarea oricând doreşti, Excelenţă.

El îi mângâie gâtul cu nasul.

— Trăiesc pentru a te servi, draga mea.

Mâncară în pat, unde împărţiră un festin aranjat de bucătăreasa lui, şi Nick o hrăni din când în când cu mâna lui. Apoi avu grijă să îi îndeplinească toate dorinţele în timpul băii, şi, când terminară, apa se răcise de mult.

După-amiaza era cenuşie şi răcoroasă, aşa că părea o idee bună să o petreacă în bibliotecă, în faţa focului. Cei doi se instalară pe canapea cu câte o carte în mână, iar Nick îşi odihni capul în poala ei în timp ce citiră.

Mai făcu dragoste cu ea o dată înainte de cină, apoi o ajută să se îmbrace într-o rochie de seară. Îl privi în timp ce se schimba, fericită să fie în aceeaşi cameră cu el. Soţul ei era imposibil de chipeş în hainele de seară. Poziţia semeaţă a maxilarului său, lăţimea umerilor lui, acele buze păcătos de pline întinse într-un zâmbet intim adresat doar ei… Bătăile inimii ei se înteţiră când privirile li se întâlniră în oglindă.

— Cunosc privirea aceea, şopti el, terminându-şi de aranjat lavaliera. Sărim peste cină?

— Nu. Trebuie să îmi menţin puterile. Eşti destul de solicitant.

Nick râse şi merse spre ea.

— Aş putea acelaşi lucru despre tine, *tesorina.*

O sărută cu poftă şi apoi continuă să se îmbrace.

— Ce înseamnă acel cuvânt, *„tesorina”?* Mi-ai spus în acest fel încă de când te-am cunoscut.

El îşi închise nasturii de la vestă, de un verde smarald cu dungi albe.

— Veneţienii îl folosesc cu sensul de „draga mea”. Înseamnă „comoara mea mică” în sens literal, şi asta gândesc de fiecare dată când te văd dezbrăcată.

Ea simţi cum inima i se topeşte. Îşi aminti că trebuia să rămână detaşată, că urma să plece a doua zi, dar era greu să facă asta dacă el continua să fie atât de grijuliu şi de şarmant.

Conversară relaxaţi în timpul cinei, împărtăşind idei şi opinii despre diferite subiecte. Ei i se păru surprinzător în câte privinţe erau de acord. Ar fi putut fi chiar prieteni, în alte circumstanţe.

La desert, el aranjase să primească felul ei preferat: îngheţată cu aromă de neroli, făcută din flori de portocal amărui. Gustul era dulce acrişor şi aromat, iar Nick râse când ea termină nu doar porţia ei, ci şi pe a lui.

Cum putuse un bărbat atât de atent şi de amabil să îşi ignore soţia timp de opt ani? Se dovedi o sarcină dificilă să separe bărbatul pe care îl crezuse de bărbatul pe care îl cunoştea acum, mai ales când el avea impresia că ea era altcineva. Minciuna îi lăsă un gust amar, la fel ca desertul pe care tocmai îl consumase.

Se vârâse într-o mare încurcătură, fără doar şi poate.

— Spune-mi, ai vreun regret în privinţa lucrurilor pe care le-ai făcut sau a modului în care ţi-ai trăit viaţa? întrebă ea după cină, cât încă erau la masă.

El îşi lăsă uşor capul într-o parte, puţin încruntat.

— Toată lumea regretă ceva, cred. Bău din vin şi se mai gândi. Cu siguranţă aş fi vrut să fi petrecut mai mult timp cu fratele meu înainte să moară. Şi mai este şi soţia mea.

Julia se tensionă.

— Ce vrei să spui despre soţia ta?

— Winchester mă tot bate la cap să fac ceea ce trebuie pentru ducesă, să mă ridic la înălţimea aşteptărilor. Sigur că are dreptate. Dar ce să fac, să apar la ea la uşă ca un marinar care a fost pierdut în larg vreme de opt ani? M-ar face de râsul Londrei, îndrăznesc să spun. Oftă. Nu ar fi trebuit niciodată să accept să o iau de soţie. Ar fi trebuit să îl înfrunt pe tatăl meu şi să găsesc o modalitate de a riposta. Dacă aş fi făcut asta, toată situaţia ar fi distrus cu o viaţă mai puţin. Deci da, regret că nu am fost suficient de puternic atunci când ar fi trebuit.

Julia înghiţi cu noduri, încercând să nu-şi trădeze surpriza. Chiar regreta modul îngrozitor în care se purtase cu ea. Revelaţia era năucitoare. Voia să strige: „încă nu este prea târziu! Nu te-ar face de râsul Londrei. Ar îngenunchea şi ar mulţumi cerului că te-ai întors”.

— Deci chiar nu te vei întoarce niciodată în Anglia?

Sentimentele ei erau atât de nedesluşite, încât nu ar fi putut să spună ce răspuns spera să audă. Săptămâna petrecută împreună se încheia în cu totul alt mod decât se aşteptase ea.

— Nu. Deşi ideea de te revedea ar fi cel mai bun motiv pe care l-aş putea avea să mă întorc. Îi ridică mâna şi îşi lipi buzele de dosul încheieturii. Asta înseamnă că ai vrea să mă revezi?

— Nu sunt prea sigură, răspunse ea sincer.

Privirea lui Nick deveni gânditoare, aproape afectuoasă, şi o ţinu de mână.

— Este ceva foarte reconfortant în sinceritatea ta, a noastră. Eşti o femeie care nu păcăleşte, complet deschisă cu privire la relaţiile şi la viaţa ta. Iar eu sunt destul de încăpăţânat când vine vorba despre femeile pe care vreau să le cuceresc. Aş spune că suntem potriviţi, că ne simţim confortabil unul cu celălalt. Nu crezi?

Ea nu putu decât să încuviinţeze, simţind cum i se usucă limba de vinovăţie. „O femeie care nu păcăleşte.” Mai că izbucni în râs. Da, observase cât de confortabil se simţeau împreună, chiar la asta se gândise şi ea în timpul cinei – dar numai pentru că el nu ştia cine era ea şi ce urmărea. Simţi dintr-odată o strângere de inimă.

Şi exact în acea clipă înţelese cât de mult îşi dorea toate acestea – pe el –, pentru restul vieţii ei.

„Oh, nu! Nu, nu, nu!”

Îl *iubea.* Îşi iubea soţul cu toată inima ei, complet, în mod cert şi fără nicio ruşine. Oh, nu. Închise ochii pentru o clipă.

— Aş vrea să stai cu mine pentru restul sejurului tău la Veneţia, zise el, mângâindu-i palma cu degetul mare. Am suficient spaţiu, şi sunt sigur că Winchester ar înţelege. Te vreau aici, lângă mine. În fiecare zi. În fiecare noapte.

O cuprinse panica. I-ar fi plăcut nespus să stea cu el, pentru totdeauna chiar, dacă s-ar fi putut, dar el nu ştia ce făcuse ea. Nick avea să o urască pentru asta, şi nu ar fi putut suporta să îi vadă afecţiunea otrăvită când urma să afle despre trădarea ei.

Iar acum se îndrăgostise de el, deşi îşi spusese clar că asta nu trebuia să se întâmple.

„Oh, nu."

O privi calm, aşteptând în mod clar un răspuns.

Ea luă o gură de vin pentru a-şi umezi gura uscată. Singurul mod de a răspunde fără a-i stârni furia sau suspiciunile era să se eschiveze.

— Am… am să mă gândesc la asta, Nick. Va trebui să mă întorc la reşedinţa mea pentru câteva zile, dar vom discuta după aceea.

— Bine, dar nu voi renunţa la această idee, Juliet. Te vreau, şi de obicei obţin ceea ce doresc.

În mod normal, ar fi răspuns cu o replică provocatoare, dar nu îi veni nimic în minte. Limba ei era împietrită de groază.

— Vino, draga mea. Vreau să îţi arăt ceva.

O ajută să se ridice de pe scaun, ţinând-o strâns de mână. Încercă să se bucure de senzaţia oferită de pielea lui caldă şi fermă atingând-o pe a ei, şi să uite de orice altceva. Era încă acolo, afectuos şi dulce, fără a bănui ce făcuse ea.

Urcară în tăcere scările a două etaje, până la o uşă mică de la capătul coridorului. Uşa se deschise şi dezvălui încă un rând de trepte.

— Unde duce? întrebă ea.

El o ghidă pe scări, cu ochii sclipitori.

— O să vezi. Urmează-mă!

În capăt, deschise încă o uşă, şi Julia simţi un curent puternic de aer rece. Tremură când ieşi pe acoperiş. Nick îşi dădu jos haina de pe el, o aşeză pe umerii ei şi o conduse către laterala clădirii. O ţinu aproape, lipindu-şi pieptul de spatele ei, braţele lui înconjurând-o cu căldură, iar ea clipi, uimită de priveliştea din faţa lor.

În oricare direcţie se uita, sclipeau lumini, iar în depărtare se vedeau arcadele înalte ale podului Rialto. Gondolele alunecau tăcute pe apele negre ale canalelor, lumina de un galben pal a felinarelor reflectându-se în luciul apei. Luminile clădirilor făceau oraşul strălucitor.

Era un loc liniştit, iar ea şi-l putea imagina pe Nick stând aici în fiecare seară, privind oraşul.

— Acesta este locul meu preferat din toată Veneţia, şopti el în părul ei.

— Este superb.

— Ştiu că este cam frig aici afară, dar am vrut să vezi şi tu. Este motivul pentru care am cumpărat acest *palazzo.*

— Mă bucur că ai făcut asta. Este foarte frumos.

El o răsuci şi îi înălţă capul.

— Nici pe de parte cât eşti tu de frumoasă, *cara.*

Se aplecă şi buzele lui le cuceriră pe ale ei, frecându-se încet de ele, tandru, iar Julia aproape că se topi în braţele lui. Inima ei naivă se umplu de emoţie, deşi îi porunci să nu facă asta. Era plină de dragoste pentru acest bărbat. Se agăţă de el şi puse emoţie în sărut, spunându-i fără cuvinte ce simţea pentru el. Că ţinea la el. Că ultimele şapte zile fuseseră un dar minunat şi neaşteptat. Şi că îi părea rău pentru durerea pe care avea el să o simtă când urma să îi spună secretul ei.

Pentru că înţelesese că trebuia să facă asta, pentru binele amândurora.

Îl sărută de adio.

*

Nick îşi dădu seama că fluiera – *fluiera,* Dumnezeule! — în timp ce făcu ultimii paşi spre cafeneaua Florian's. Avea de gând să vadă un vechi prieten şi să bea o cafea, apoi să treacă pe la reşedinţa lui Juliet pentru a-i face o surpriză.

Îi era dor de ea. Deşi nu o mai văzuse de doar două zile, i se părea că trecuseră doi ani. Şi nu era vorba doar despre satisfacţia fizică. Îi lipsea să se trezească lângă ea. Şi felul în care mirosea, îi lipsea totul, de fapt. La naiba, se smiorcăia după o femeie. Nu crezuse niciodată că avea să i se întâmple tocmai lui, dar acum, că se întâmplase, nu îl deranja. I se părea în regulă ceea ce simţea pentru Juliet.

Deşi ea fusese ciudat de liniştită ultima oară când o văzuse, când plecase de la reşedinţa lui după aventura lor de şapte zile. Nu ştia ce îi cauzase starea de spirit, aşa că se hotărâse să îi facă un cadou-surpriză.

Aflase de la *signor* Marcellino cât de mult îi plăcuse lui Juliet setul cu cameea, cât de visător îi fusese chipul când studiase lucrătura delicată. Nick ştia că îşi dorise setul, dar mândria o împiedicase să accepte un asemenea cadou. Aşa că îl cumpărase şi urma să i-l dea astăzi.

Abia aştepta să îi vadă expresia când avea să deschidă cutia.

Nick intră în cafenea şi se uită după Quint prin mulţime. Îl văzu pe prietenul lui undeva în spate, în mod deloc surprinzător, scriind frenetic într-un carneţel, fără a o băga în seamă pe ospătăriţa atrăgătoare care încerca să îl facă atent.

Nick merse către el.

— Quint. Văd că nu te-ai schimbat.

Nick înclină capul către fata care plecase.

— Colton! La naiba, ce mă bucur să te văd!

Damien Beecham, vicontele Quint, se ridică, şi cei doi

se bătură pe spate.

Nick îl studie pe prietenul lui şi ajunse la concluzia că acesta chiar nu se schimbase de la ultima lor întâlnire. Puţin mai înalt decât Nick, Quint avea aspectul lui normal neîngrijit, părul brunet periat pe spate neglijent şi purta haine îngrozitor de neasortate. Însă era deosebit de inteligent şi extrem de loial.

— Cât timp a trecut, trei ani? întrebă Nick luând loc.

— Cam aşa ceva. Am venit să te văd la Paris, cred. Am fost cu acele două femei minunate…

— Ţin minte, replică Nick râzând. Doamne, am iubit Parisul. Deşi şi Veneţia a fost bună cu mine.

Ospătăriţa se întoarse, şi Nick comandă o cafea. Apoi atenţia lui reveni la prietenul său.

— Este şi Winchester aici. Ştiai?

Nick, Quint şi Winchester fuseseră apropiaţi la Eton. Doar prieteniile din copilărie supravieţuiseră scandalului, şi Nick le era recunoscător ambilor pentru că nu îl abandonaseră.

Quint făcu ochii mari.

— Nu. Am fost la Roma în ultima lună. Nu pot decât să îmi imaginez cât de tare vă distraţi.

— Mă tem că nu m-am întâlnit cu el prea mult. De fapt, nu se văzuseră mai deloc în ultimele nouă zile. Unde stai? continuă.

— Nu prea departe de aici. Am ajuns acum două zile. Voiam să vorbesc cu un cărturar din Veneţia despre…

— Sunt sigur că va fi o conversaţie fascinantă. În timpul prieteniei lor de douăzeci de ani, Nick învăţase să îl întrerupă pe prietenul lui înainte ca el să înceapă să vorbească despre chestiuni legate de filosofie, inginerie sau ştiinţe. Şi ce ai mai făcut de când te-am văzut ultima oară? Văd că nu eşti însurat.

— Nu ai auzit? Când Nick clătină din cap, Quint continuă: M-am logodit în primăvara trecută. Fata a fugit

cu un grăjdar la Gretna Green cu o săptămână înainte de nuntă. Şi tare bine a făcut. Nu voiam să mă însor nici în ruptul capului.

Privirea îndurerată a lui Quint îl dădu însă de gol. Era clar că fata îi frânsese inima.

— Îmi pare rău, spuse Nick foarte serios.

Quint se uită în altă parte.

— Eh, o să supravieţuiesc. Că tot veni vorba despre mariaje…

Nick gemu, făcându-l pe Quint să râdă.

— Voiam doar să spun că o văd des pe soţia ta în Londra. Habar n-ai ce ratezi, prietene.

— Dacă este minunată măcar pe jumătate faţă de cum zice Winchester că ar fi, mi-e clar că e o minunăţie. Dar asta nu contează.

Quint ridică o mână.

— Ştiu că nu e cazul să mă lansez într-o astfel de conversaţie. Ei bine… cum sunt doamnele în Veneţia?

Nick se gândi la Juliet şi nu îşi putu ascunde un zâmbet. Quint făcu ochii mari.

— Atât de bine, deci? Rânjeşti de-a dreptul. Cine este?

Chiar rânjea. Nick nu se putu abţine.

— De fapt, i-am tot ţinut companie fostei amante a lui Winchester. O persoană pe care o s-o cunoşti. Doamna Juliet Leighton.

Quint înclină capul.

— Cine?

— Doamna Leighton. Cum expresia nedumerită a lui Quint nu se schimbă, Nick dezvoltă subiectul: A avut legături atât cu Wellington, cât şi cu prinţul – în acelaşi timp. A organizat un dineu şi a servit şampania dintr-o oală de noapte. Are o colecţie de diamante despre care se zvoneşte că ar concura cu bijuteriile regale. Sigur ţi-o aminteşti, nu?

— Îmi pare rău, Colt. Nu am idee despre cine vorbeşti. Fosta amantă a lui Winchester, zici?

— Este din Londra. Juliet Leighton. Trebuie să fi auzit de ea.

Nick se încruntă şi încercă să nu se lase enervat de scăparea prietenului său. Dar zvonurile despre Juliet erau extrem de savuroase. Orice bărbat din Londra mai mare de doisprezece ani, cu sânge în vene, ar fi ştiut numele ei.

— Haide, Quint.

— Nu. Nu am auzit despre ea. Şi, după cum o descrii, pare genul de femeie de care nu aş uita. Poate că te păcăleşte Winchester. Ştii cât de mult îi place să ne facă farse.

Quint îşi bău liniştit cafeaua în timp ce Nick rumegă vorbele lui. Ar face Winchester aşa ceva? Ce ar spera să câştige cu asta? Şi Juliet ar fi trebuit să colaboreze la un astfel de plan. De ce ar dori ei ca… Nu, ideea era ridicolă.

Nick ignoră senzaţia ciudată, şi discuţia lor trecu la alte subiecte. Se scurseră aşa câteva ore, şi Nick îşi dădu seama că este nerăbdător să o vadă pe Juliet.

— Quint, trebuie să plec. Dar vizitează-mă mai târziu şi ieşim în oraş.

Nick plecă, şi Fitz îl întâmpină afară. Valetul se îndepărtă de colţul clădirii când Nick se apropie.

— Vreau să merg acasă la doamna Leighton. Ia gondola şi ne întâlnim acolo, bine?

Fitz încuviinţă.

— Aveţi grijă.

— Este ziua în amiaza mare. Nu mi se va întâmpla nimic. Vreau să merg pe jos ca să îmi limpezesc gândurile.

Se întoarse şi plecă, fără să mai spună nimic, trecând printre soldaţi, vânzători şi vizitatori adunaţi în Piazza San Marco.

Până ajunse la reşedinţa lui Juliet, Nick se convinse că nu avea niciun motiv să fie îngrijorat. Doar nu cunoştea

Quint pe absolut toată lumea din Londra – şi în ultima vreme cam fusese plecat în călătorii. Desigur, mai exista şi posibilitatea ca doamna Leighton să nu fie atât de notorie pe cât o făceau să pară zvonurile. Nick ştia foarte bine cât de puternice erau minciunile şi cât de repede se răspândeau.

Dar rămase totuşi un mic dubiu. Mai fusese dezamăgit, şi Nick ştia că nu trebuia să aibă încredere în nimeni. Încercă să se calmeze prin câteva respiraţii adânci. Nu funcţionă. Nu avea să îi treacă până nu o vedea pe Juliet, să îi pună aceste întrebări chiar el: „Cine eşti?”, „Tu şi Winchester v-aţi bătut joc de mine?”

Bătu la uşă, mutându-şi greutatea de pe un picior pe celălalt în timp ce aşteptă în după-amiaza răcoroasă. Mai bătu o dată. Unde naiba erau toţi?

Nick apucă mânerul, şi uşa se deschise. Intră pe hol.

— Juliet? Winchester? E cineva acasă?

Nu apăru nimeni, aşa că urcă scările. Era întuneric peste tot. Nu erau lămpi sau lumânări aprinse, geamurile erau închise, şi i se strânse stomacul de frică.

— Juliet? strigă.

Nick află răspunsul urcând încă un etaj în fugă.

În prima cameră erau sertare deschise, toate descurajator de goale, de parcă rezidenţii plecaseră în grabă.

— La naiba! urlă, fugind din cameră în cameră, dar fiecare arăta la fel.

Se împletici către primul etaj, şocat. Plecase? Fără să îi spună nimic?

Adevărul nu mai putea fi negat. Fusese păcălit. Din ce alt motiv ar fi fugit fără să îi spună? Doamne, nici nu era de mirare că Quint nu auzise de ea.

Nick merse clătinat către sufragerie, sperând să găsească vreun semn de viaţă, vreo dovadă că nu îl părăsise cu adevărat. Dar nu era niciuna. Mobila stătea

tăcută, iar rezidenţii vii dispăruseră.

Îi atrase atenţia un bilet de pe şemineu. Îi era adresat lui. Îi sări inima în piept. Poate era de la Juliet şi explica plecarea ei în grabă. Nick se năpusti asupra lui şi îl deschise, aşteptându-se să citească despre vreun eveniment neprevăzut care o forţase să plece din Veneţia.

Însă nu era de la Juliet. Biletul era de la Winchester. Şi cuvintele îi făcură lui Nick sângele să îngheţe în vene.

*

Colt,

Dacă citeşti aceste rânduri, atunci ştii deja că am plecat.

Ţi-am spus cândva că, dacă ai să continui să îţi eviţi soţia, ai să regreţi, prietene. Mă tem că a venit ziua aceea.

Doamna Juliet Leighton nu a existat niciodată. A fost creaţia imaginaţiei unei femei duse la disperare. A unei femei ajunse pe culmile deznădejdii, care a fost convinsă că nu are nicio altă şansă decât să inventeze un personaj legendar pentru a atrage atenţia soţului ei. Atenţia ta.

Da, Juliet Leighton este de fapt Julia Seaton, ducesa de Colton.

Ştiu că s-ar putea să nu mă ierţi niciodată pentru ce am făcut. Sper doar să ajungi să înţelegi de ce am avut compasiune pentru femeia pe care tu ai abandonat-o vreme de opt ani. Şi mă gândesc la ce este mai bine pentru tine.

Ne întoarcem la Londra. Nu ştiu ce s-a întâmplat între tine şi Julia în ultimele zile, dar este disperată să plece din Veneţia.

Nu am altă posibilitate decât să le însoţesc pe ea şi pe mătuşa ei înapoi acasă.

Nu ştiu când te voi revedea, Colt, dar îmi doresc foarte mult să rămânem prieteni. Sper că vei înţelege într-o zi.

Cu drag,

Simon

Nick se împletici către un scaun, şocat. Îşi auzi sângele cum îi fugea prin vene. Camera începu să se învârtă, aşa că se ţinu de mânerele scaunului pentru a nu-şi pierde echilibrul.

Fir-ar să fie, era adevărat?

Juliet era… soţia lui?

Strânse biletul în mână, şi şocul se transformă în furie. Muşchii i se încleştară şi abia mai putu să vadă prin vălul de mânie. Fusese păcălit. De către *soţia* lui. Stătuse acolo, zâmbindu-i, râzând de el, culcându-se cu el… ştiind în tot acest timp că îl minţea.

Târfa!

Totul fusese un joc. Zvonurile, flirtul, săruturile. Voise doar să fugă după ea, să îi cadă la picioare. Şi el căzuse, idiot blestemat ce era! Era o răzbunare pentru că o ignorase timp de opt ani. Doamne, şi ce lucruri îi *spusese!* Nick îi arătase părţi ale lui pe care nu le împărtăşise niciodată, cu nimeni.

Iar ea şi Winchester îşi băteau joc de el în tot acest timp.

Durerea aproape că îl doborî. Nick nu se simţise niciodată trădat în asemenea hal. Nici măcar când fratele lui nu îl crezuse sau când familia lui îi întorsese spatele. Nu, asta era de o sută de ori mai rău. Înghiţi fierea ce îi urca pe gât şi băgă biletul în buzunar.

Nick ieşi grăbit şi merse la gondola lui, cizmele lui bubuind la contactul cu pământul. Îşi simţea pieptul gol şi îngheţat. Lipsit de orice sentiment sau emoţie. Fitz stătea impasibil pe doc, aşteptându-l.

— Acasă, lătră Nick şi sări în barcă.

Se aşeză pe băncuţă şi îşi sprijini capul în mâini. În timp ce parcurseră scurta distanţă către reşedinţa lui Nick, îi trecură prin minte fiecare moment petrecut cu ea, fiecare zâmbet mincinos, fiecare geamăt fals. Ea şi Winchester erau amanţi? Winchester negase că ar avea

sentimente pentru ducesă, dar ce bărbat ar fi făcut asemenea eforturi să ajute o femeie la care nu ţinea?

Nick jură că ambii aveau să regrete că îşi bătuseră joc de el – indiferent de ceea ce avea de făcut sau de unde trebuia să meargă.

Nick sări din gondolă când aceasta se opri la doc, şi mâna lui se atinse de o umflătură a buzunarului pardesiului său. Îşi aminti brusc de cadoul pe care i-l cumpărase lui Juliet – de fapt, *soţiei lui.* Setul unic cu camee. Era simplu şi elegant, exact aşa cum crezuse cândva că era şi Juliet. Scoase cutia şi o ţinu în mâinile tremurânde. Propria prostie îl lua în derâdere.

„Dar soţia ta?" întrebase ea. „Nu eşti curios în privinţa ei?"

Nick urlă sfâşietor şi azvârli cutia cât de departe putu în apele canalului.

*

— Ce este, Colton? Ce s-a întâmplat? întrebă Quint din prag.

Era încă devreme, deşi seară, iar Nick încerca să îşi încheie cât mai rapid toate afacerile în Veneţia. Îşi aminti că îi spusese lui Quint să treacă pe la el în seara aceasta. Compania era ultimul lucru de care avea nevoie, dar îşi dădu seama că era incapabil să îi ceară prietenului său să plece.

Quint se aşeză pe un scaun în faţa biroului lui Nick.

— Îmi dau seama că eşti nervos. Ce s-a întâmplat?

Nu avea motive să ascundă adevărul de Quint. Toată Londra avea să râdă de Nick curând, bucurându-se de umilirea Ducelui Depravat. Nick nu se încredea în propria voce, aşa că aruncă biletul de la Winchester în direcţia lui Quint, apoi reveni la ce scria.

Trecu ceva timp. În timp ce Quint citi scrisoarea, în

cameră se aşternu o linişte de mormânt. Când termină, împături scrisoarea şi o puse pe birou.

— Foarte frumoasă, nu?

Nick ridică brusc capul, mijind ochii la Quint.

— Da, pentru o târfă. Destul de frumoasă.

Se concentră din nou asupra scrisorii, abia văzând cuvintele de pe hârtie.

— Ei, hai, Colton. Deci te-ai culcat cu soţia ta. Şi se pare că ţi-a plăcut, dacă mă iau după comentariile tale de la cafenea de mai devreme. Măcar poţi bifa „să îmi consum căsătoria” pe lista lucrurilor pe care îţi doreai să le realizezi în viaţă, chiar dacă nimănui nu îi place să fie păcălit.

— Asta era pe lista lucrurilor pe care să nu le fac vreodată! replică Nick. Iar femeia cu care m-am culcat nu era vreo virgină, Quint. Era experimentată în artele destrăbălării. Deci cu cine a câştigat această experienţă? Cu Winchester?

Îşi dădu seama că ţipa, aşa că se forţă să se calmeze. Quint se încruntă.

— Ei, asta pare improbabil. Dar te-ai spălat pe mâini de ea imediat după ceremonie. Nu poţi învinui fata că vrea să fie iubită.

— Iisuse, Quint! Acum nu e momentul pentru logică! Nick îşi trecu o mână peste faţă. Bine, dacă este adevărat ceea ce spui tu, atunci de ce să vină după mine? Ar putea avea orice bărbat din Londra. De ce să inventeze această poveste fantasmagorică, a unei curtezane căreia nu îi rezistă niciun bărbat, şi apoi să mă seducă?

— Aş specula, dar poate nu ai luat în calcul cel mai evident motiv.

Nick nu putea bănui care anume, în afară de a-l umili şi de a se răzbuna.

— Şi care ar fi acela?

— Poate că un alt bărbat şi-a plantat sămânţa în soţia

ta şi vrea să te convingă că este copilul tău.

I se tăie răsuflarea şi îl cuprinse un nou val de furie, uscându-i gâtul. Nici nu îi trecuse prin minte asta.

„A unei femei duse la disperare. A unei femei ajunse pe culmile deznădejdii” spusese Winchester în scrisoarea lui.

Şi dintr-odată totul căpătă sens. Personajul fictiv, faptul că pusese ochii pe el, cooperarea lui Winchester… Femeia voia să treacă bastardul unui alt bărbat drept copilul lui Nick.

Naiba s-o ia!

— Stai puţin, zise Nick brusc. Burta ei nu dădea semne de rotunjire. În ce lună începe să se vadă burta la femei?

Quint ridică din umeri.

— Habar n-am. Auzisem că ea şi Wyndham erau apropiaţi într-un timp. Dar îţi pasă, chiar dacă va face copilul altui bărbat? Aş fi crezut că te-ai simţi uşurat, ţinând cont că tu nu ai oricum de gând să îi oferi un copil.

Nick îşi masă fruntea. Poate că simţea asta înainte de a o cunoaşte. Înainte de a o avea în braţe. Aproape că înnebunea de gelozie la gândul că ar fi avut-o un alt bărbat, că s-ar fi pierdut un altul în corpul ei…

— Nu mă simt uşurat, replică înainte de a reveni asupra hârtiilor lui. Mai ai ceva de spus, Quint?

Îl auzi pe Quint oftând.

— Te cunosc suficient de bine cât să îmi dau seama că nu vei lăsa asta baltă. Ce ai de gând să faci?

Nick se uită la ceea ce scrisese.

— Am să îi fac să regrete asta, desigur. Plec la Londra cât de repede pot.

Quint oftă mai adânc de data aceasta.

— Ei bine, atunci ar trebui să vin cu tine.

*

Julia se ţinu de marginile bărcii, ridicându-se din laterala unde tocmai îşi vărsase conţinutul stomacului în Canalul Mânecii. Din nou. Doamne, nu îi fusese atât de greaţă niciodată în viaţa ei.

Călătoria de patru săptămâni din Veneţia fusese cumplită. Nu îi venise menstruaţia luna aceasta, pe lângă faptul că se simţea vinovată că îl părăsise pe Nick atât de brusc. Julia chiar îşi atinsese scopul. Era însărcinată.

Îşi apăsă mâna pe stomac, unde acum creştea o mică viaţă. Deşi o parte din ea era uşurată că planul ei funcţionase, altă parte, mai mare, suferea după tatăl pe care copilul ei nu avea să îl cunoască niciodată şi după soţul pe care Julia nu avea să îl aibă niciodată. Suferea după Nick.

Dar Julia nu avea timp pentru regrete. Ce s-a întâmplat… s-a întâmplat, cum ar spune mătuşa Theo. Julia trebuia să depăşească momentul şi să aibă grijă de copilul pe care îl purta în pântece.

Avea de gând să îi scrie, odată ce ajungea în Londra. Avea să îşi ceară scuze că plecase atât de brusc din Veneţia şi să îi spună cine era de fapt. Chiar dacă avea să o urască, putea să îi explice motivele din spatele acţiunilor ei. Poate avea să o ierte, cândva.

Doamne, ce dor îi era de el! În acea ultimă noapte împreună, făcuseră dragoste într-un mod exploziv. Coborâseră de pe acoperiş, simţindu-se înfometaţi unul de celălalt, şi abia reuşiseră să ajungă în camera lui înainte de a-şi da jos hainele. După aceea, o ţinuse în braţe atât de strâns, şi în privirea lui apăruse ceva ce nu mai existase până atunci. Julia era aproape sigură că ţinea la ea.

Poate chiar ajunsese să simtă ceea ce simţea şi ea.

De aceea plecase din Veneţia, pentru a pune punct planului ei înainte să-şi rănească propriile sentimente – sau pe ale lui.

— Te simţi mai bine? o întrebă mătuşa Theo, care apăruse lângă ea, cu chipul de heruvim marcat acum de îngrijorare.

— Da, răspunse Julia mergând încet spre un scaun de pe punte.

Se aşeză şi închise ochii, complet epuizată. Vântul rece reuşi să contracareze efectul valurilor agitate, şi stomacul ei se calmă. Se cuibări în mantaua căptuşită cu blană de hermină şi îşi vârî mâinile în manşonul asortat.

— Sunt îngrijorată, zise Theo şi se aşeză pe scaunul de lângă Julia. Nu te-am mai văzut într-o stare atât de rea.

— Este doar *mal de mer.* Când ajungem în Dover, o să îmi revin.

— Nu la asta mă refer. Mă refeream la soţul tău. Eşti îndrăgostită de el.

Pe Julia o podidiră lacrimile, şi se muşcă de buză, încercând să le împiedice să i se prelingă pe faţă. Nu îi răspunse lui Theo, dar tăcerea ei era grăitoare.

— Of, draga mea. Theo băgă mână în manşon pentru a o lua de mână pe nepoata ei. Ai fost atât de nefericită în timpul călătoriei, şi am bănuit de ce. Îmi pare rău. Este dureros să iubeşti un bărbat care nu simte la fel pentru tine.

— Tocmai asta este problema. Cred că ajunsese să aibă sentimente pentru mine – adică pentru doamna Leighton. Poate chiar o iubea. Şi faptul că l-am rănit în acest fel… Nu am mai putut continua. De aceea a trebuit să plecăm. Julia inspiră cu greu. Nu m-am aşteptat ca lucrurile să meargă atât de departe. Nu m-am aşteptat să îl iubesc.

Theo oftă.

— Inima iubeşte pe cine vrea ea. Ne dorim să o putem controla, dar nu avem cum. Stătură tăcute câteva minute. Deci ai de gând să îi spui? întrebă Theo.

Julia încuviinţă.

— Imediat ce ajungem la Londra. Îi datorez măcar atât.

— Şi îi vei spune şi despre copil?

Julia îşi întoarse capul spre mătuşa ei.

— Ştiai?

— Desigur! Or fi ochii mai înceţoşaţi în unele seri, dar totuşi îi am. Eşti fericită că vei avea copilul?

Îi zâmbi emoţionată mătuşii ei.

— Sunt. Voi avea mereu o parte din Nick şi, chiar dacă nu îl voi mai vedea niciodată, voi avea o fiică sau un fiu care a rezultat din minunata noastră săptămână petrecută împreună.

O strânse de mână pe mătuşa ei.

— Theo, mă vei ajuta să cresc copilul?

— Sigur că da! exclamă femeia. Of, draga mea, aş fi onorată.

— Ai fi onorată să faci ce anume? întrebă Simon, pălăria trasă pe ochi şi un pardesiu greu de lână protejându-l de briza puternică.

— Theo, spuse Julia. Ne laşi pe mine şi pe Simon singuri o clipă?

Mătuşa ei încuviinţă şi se ridică.

— Te rog să vii jos şi să te odihneşti când terminaţi.

— Aşa am să fac, promise Julia înainte ca mătuşa ei să plece. Ia loc, te rog, Simon.

Simon o privi îngrijorat, dar se aşeză.

— Încă îţi este rău?

— Da, dar nu asta vreau să îţi spun. Inspiră adânc. Sunt însărcinată. Cu copilul lui Colton.

El zâmbi.

— Atunci, este cazul să te felicit. Mă bucur pentru tine.

— Da? Am presupus că vei fi supărat. Colton ţi-e prieten, până la urmă. Şi cred că ştiai că nu îşi doreşte copii.

— Nu sunt supărat, Julia. Mă bucur că ai obţinut ceea ce doreai. Şi cine ştie? Poate totul se va termina mai bine decât ne aşteptăm toţi.

— Ce anume vrei să spui cu asta?

El ridică din umeri şi se întoarse să se uite la apă.

— Am de gând să îi scriu lui Colton imediat ce ajungem în Londra, îl anunţă după un timp.

— Am presupus asta. Simon îşi întinse picioarele. Sunt curios cum va răspunde.

Stomacul Julie se strânse. Avea să îi răspundă? Din punctul ei de vedere, părea improbabil. Nick urma să fie furios. Dar ea avea nevoie ca el să recunoască acel copil ca fiind al lui.

— Câte zile crezi că mai durează până ajungem în Dover? întrebă ea.

— Două. De ce?

— Pentru că nu ştiu dacă mai rezist atât de mult.

Julia sări de pe scaun şi se grăbi către marginea bărcii, unde vomită din nou.

Capitolul 8

Ai grijă să fii dulce şi receptivă, evitând pe cât posibil certurile. Un iubit nervos şi răzbunător nu îţi poate provoca decât încurcături.

Domnişoara Pearl Kelly către ducesa de Colton

Putea sta în picioare toată seara fără să vomite pe podea?

Asta gândea Julia stând într-un capăt al sălii de bal Collingswood. Căldura şi mulţimea îi făcuseră greaţă, aşa că se oprise lângă uşa terasei, pentru a o ţine

întredeschisă. Aerul rece de februarie o ajutase să îşi liniştească stomacul.

Până acum, sarcina nu fusese aşa cum îşi imaginase ea că ar fi pe când era mai tânără. Îşi petrecea mult mai mult timp golindu-şi stomacul decât mâncând.

— Jules!

Julia se întoarse şi îşi văzu cea mai bună prietenă, pe Lady Sophia, apropiindu-se.

— Oh, Sophie, zise Julia după ce se îmbrăţişară. Am auzit că ai ajuns în oraş. Am vrut să te vizitez ieri, dar am fost cam obosită după călătorie.

De fapt, Julia era epuizată. Evitase să participe la majoritatea evenimentelor sociale de când se întorsese, cu trei săptămâni în urmă, şi nu ar fi venit nici în seara aceasta dacă nu ar fi insistat mătuşa Theo.

Dar se bucură mult să o vadă pe Sophie. Prietena ei era plină de viaţă, pregătită pentru orice şi, drept urmare, o companie extrem de amuzantă. O brunetă superbă cu ochi mari, căprui, Lady Sophia era singura fiică a unui marchiz influent şi jurase să nu se mărite niciodată. Julia o invidia.

— Şi cum a fost la Paris? întrebă Sophie. Abia aştept să îmi povesteşti tot. Pun pariu că ai cumpărat tot felul de lucruri minunate cât ai stat acolo. Sunt atât de invidioasă! Ai văzut-o pe Lady Morgan? A fost şi ea la Paris. Of, povesteşte-mi!

Uneori era greu să apuci să spui un cuvânt în timp ce conversai cu Sophie.

— Am multe să îţi spun, răspunse Julia, ştiind că trebuia să îi dezvăluie adevărul prietenei sale despre Veneţia. Dar nu este locul potrivit aici. Vin pe la tine mâine.

— Ai face bine să vii! Privirea ei căzu pe şalul negru al Juliei. Condoleanţele mele pentru soacra ta. Am crezut că acritura va trăi veşnic, dar…

Sophie ridică din umeri. Julia crezuse la fel. Cu toate că moartea ducesei văduve fusese un şoc – căzuse pe scări şi îşi rupsese gâtul –, nu era motiv de mare supărare.

— Mulţumesc. Refuz să mă îmbrac în doliu complet după ea, dar Theo nu m-a lăsat să ies din casă fără un şal negru. Accidentul a fost o surpriză. Părea destul de în formă ultima oară când am văzut-o eu.

— Crezi că se va întoarce Colt, acum, că ea a murit?

Julia privi în altă parte.

— Nu, nu cred. Îndrăznesc să spun că nimic nu l-ar târî pe Colton înapoi în Anglia.

— Păcat. Mereu am vrut să îl văd pe Ducele Depravat. O vei da afară pe Lady Lambert de la reşedinţa Seaton? Sophie păru de-a dreptul încântată de idee. Ştiu că ea şi ducesa văduvă erau apropiate, dar de ce să aibă la dispoziţie soţia fratelui lui Colton imensa moşie? A fost măritată cu fratele lui Colton mai puţin de un an înainte ca acesta să moară. Ar trebui să fie proprietatea ta.

— Sinceră să fiu, nici nu mă gândisem la asta. Nu ştiu dacă am dreptul să o dau afară. Şi, chiar dacă l-aş avea, de ce să o fac? Nu doresc să trăiesc acolo.

Julia îşi dădu seama că i s-ar uşura unele dintre problemele financiare dacă s-ar muta la Norfolk. Se hotărî să discute cu Theo în această seară.

— Ah! Dacă tot vorbim despre probleme ducale, se apropie Lord Templeton. Te aştept mâine, Jules.

Sophie o strânse de mână pe Julia înainte de a dispărea în mulţime. Julia trase adânc aer rece în piept, căci avea nevoie. Deşi, dacă stătea să se gândească, ideea de a vomita pe Templeton era chiar atractivă. Măcar ar scăpa de el, nu?

— Excelenţă, o salută Templeton.

Probabil încerca să zâmbească, dar efortul îi făcu faţa să semene cu un şobolan mic care suferea cumplit. Îi oferi reverenţa de rigoare în timp ce el se aplecă asupra

mâinii ei. Până şi acel scurt contact fizic o îngreţoşă.

— Îmi cer scuze că nu v-am primit în vizită de când m-am întors, milord. Încă încercăm să ne revenim. Sunt sigură că înţelegeţi.

În ultimele două săptămâni, Templeton îşi anunţase de multe ori intenţia de a o vedea, dar Julia lăsase instrucţiuni stricte servitorilor să nu îi permită să intre în casă. Ştia că voia să discute despre biletul scris în grabă înainte de a pleca la Veneţia. Dar Julia avea nevoie de un răspuns din partea lui Colton, recunoscând copilul purtat de ea ca fiind al lui, înainte de a-i spune lui Templeton şi restului societăţii că era însărcinată.

— Da, sigur, draga mea. Totuşi, vreau să discut cu tine cât mai curând posibil. Sunt curios în legătură cu conţinutul acelui bilet de la tine.

„Sunt sigură că eşti”, gândi ea. Doamne, cât îşi dorea ca soţul ei să se întoarcă şi să îl calce în picioare pe Templeton, care nu avea nicio şansă în faţa lui Nick.

Simţi o strângere de inimă. Îi era cumplit de dor de el. Viaţa era nedreaptă. De ce trebuise să se îndrăgostească de singura persoană pe care nu o putea avea niciodată?

Apoi stomacul Juliei se revoltă. Îşi înfipse unghiile în palmă, încercând să amâne golirea conţinutului stomacului pe podeaua sălii de bal.

— Am să vă dau de ştire când primesc vizite, milord. Vă rog să mă scuzaţi, zise ea, gonindu-l.

Gura lui Templeton se strânse, dar nu se opuse. Făcu o plecăciune, se întoarse şi dispăru în mulţime.

Imediat ce plecă, Julia se grăbi către uşile terasei şi ieşi.

Noaptea devenise foarte rece, dar ea nici nu observă. Merse către margine şi îşi sprijini mâinile pe balustradă, inspirând adânc şi închizând ochii. Dacă stătea liniştită şi calmă pentru o clipă, uneori nevoia de a vomita îi trecea.

Auzi sunetul unor tălpi alunecând pe piatra din colţul întunecos din dreapta. Julia se întoarse, surprinsă că un alt oaspete s-ar aventura în aerul răcoros. Apoi, în lumina unei ţigarete, văzu un chip pe care nu se aşteptase să îl mai vadă vreodată.

— Îmi plăceai mult mai mult roşcată, Excelenţă.

Julia suspină, apoi vomită pe cizmele ducelui de Colton.

Profund oripilată, simţi cum o ia ameţeala. Îi spusese „Excelenţă”? Încercă să îşi revină, dând din mână, disperată să se agaţe de balustradă.

— Nu mă aşteptam să mă întâmpini chiar aşa, spuse Nick înainte ca mâinile lui puternice să o prindă şi să o ducă spre grădină.

Julia abia putea să respire. Ameţise. Era Nick. Se întorsese. Dar… de ce? Nu ar fi avut cum să primească scrisoarea ei şi să călătorească spre Anglia în timp atât de scurt. Ceea ce însemnă că încă nu primise scrisoarea ei şi nu avea idee despre copil.

Se încruntă. Se întorsese pentru ea?

Dar i se adresase cu „Excelenţă”, deci îi aflase identitatea. Oh, Doamne! Cum? În ea se dădu o luptă între ruşinea pentru ceea ce făcuse şi teama faţă de reacţia lui. Ce avea de gând?

— Colton, pune-mă jos. Nu ştiu unde crezi că mă duci, dar…

Strânsoarea lui se înteţi.

— Dacă aş fi în locul tău, nu aş face scandal, soţie, mârâi el pe un ton total necunoscut ei.

Tăios şi aprig, precum vârful unei florete. Un tremur îi străbătu corpul.

Trecură de o poartă şi ajunseră într-un loc pustiu. Colton fluieră, tare şi ascuţit, şi în câteva clipe se apropie o trăsură, în care se aflau Fitz şi un vizitiu.

— Ia-o înăuntru, zise Nick şi o puse pe Julia în braţele

servitorului său enorm.

Fitz o aşează pe Julia pe banca trăsurii lui Nick fără niciun efort. Ea se gândi să fugă pe cealaltă uşă, dar ştiu că nu ar ajunge departe în condiţia în care se afla.

Nick îşi scoase cizmele, lângă trăsură. Apoi îşi dădu jos ciorapii şi îi aruncă pe pământ.

— Lasă-i, îl auzi spunându-i lui Fitz. Haide să o ducem acasă pe ducesă, ce zici? Nu se simte bine.

Se sui în trăsură, desculţ. Îi putea vedea furia chiar şi în lumina slabă. Avea maxilarul încleştat, postura ţeapănă, ochii cenuşii înnoraţi, reci şi duri. Emana furie în valuri. Acesta nu era bărbatul care flirtase cu ea şi o provocase în Veneţia. I se mai frânse inima puţin şi pieptul i se umplu de o amărăciune nouă.

Înghiţi în sec.

— Îmi cer scuze că ţi-am stricat cizmele, şopti.

El ridică dintr-o sprânceană, sardonic.

— Având în vedere tot ce ai făcut, pare destul de potrivit, nu?

Ea simţi nevoia să se explice, să îl facă să înţeleagă. Să îl facă mai puţin nervos. Până la urmă, dacă el nu ar fi abandonat-o vreme de opt ani, ea nu ar fi trebuit să recurgă la astfel de păcăleli.

— Nick, eu…

El bătu de două ori în plafon, şi trăsura porni.

— Încă nu ţi-am dat voie să îmi foloseşti prenumele, *soţie.* Mi te poţi adresa cu „Excelenţă” sau „Colton”.

Julia se zbârli. Intenţia ei de a avea o discuţie amiabilă dispăru.

— Bine, Excelenţă. Ce cauţi aici? De ce ai venit în Anglia după toţi aceşti ani?

— Nu poţi să ghiceşti?

— Nu, nu pot.

Zâmbetul lui era de-a dreptul malefic.

— Păi, pentru răzbunare, desigur.

Julia simţi din nou un gust amar. Probabil i se citi starea pe chip, pentru că Nick strigă „Opreşte!” şi deschise uşa trăsurii. Ea se lăsă pe podea şi scoase capul în afară pentru a vomita din nou.

O batistă apăru lângă urechea ei, şi o luă pentru a se şterge la gură.

— Mulţumesc, bombăni.

După un minut sau două, stomacul ei se linişti, şi Julia se simţi mai bine. Inspiră din nou adânc şi se întoarse la locul ei.

— Văd că îţi prieşte să porţi copilul, observă el sadic.

Juliei îi stătu inima.

— Ce-ai spus?

— Copilul. Sarcina. Văd că îţi prieşte. Îşi încrucişă mâinile în dreptul pieptului. Sau nu trebuia să ştiu asta?

— Colton, este evident că eşti furios pe mine. Dar ar trebui să ştii că ţi-am trimis o scrisoare care explica totul imediat ce am ajuns înapoi la Londra.

— În loc să îmi explici faţă în faţă, desigur. Se aplecă, privirea lui fiind dură şi neclintită. Doamnă, dacă te-ai gândit că poţi să mă faci de râs şi apoi să te întorci acasă să te feliciţi, crezând că ai obţinut ce ţi-ai dorit, te-ai înşelat.

— Să te fac de râs? Rămase cu gura căscată. Asta crezi?

— M-ai vrut, nevastă. Suficient de mult chiar încât să minţi, să înşeli şi să furi pentru a-ţi atinge scopul. Ei bine, acum mă ai. Cât timp va dura oare până am să te fac să regreţi cu adevărat? Şi, să nu ai nicio îndoială, vei regreta.

*

Nick nu auzise niciodată atâta linişte în salonul principal de la White.

Trecuseră opt ani de când vizitase legendarul club de

gentlemeni de pe St. James, dar aici nu se schimba nimic niciodată. Bărbaţii din spuma societăţii căutau refugiu între aceşti pereţi, fugind în mod special de soţiile lor. Putea înţelege foarte bine aspectul acum, din păcate.

Toate conversaţiile se opriră când apăru ducele de Colton. Toate capetele se întoarseră spre el. Până şi servitorii se holbau, curioşi de ce se făcuse brusc linişte.

Dar acum nu putea pierde timpul cu toate astea, căci avea un lucru foarte important de făcut.

În timp ce Nick merse spre mesele de jocuri de noroc din spate, unde i se spusese că avea să dea peste ceea ce căuta, începură să se ridice şoapte în spatele lui.

Nick îl văzu imediat. Simon Barrett, contele de Winchester, era aşezat la o masă, cu capul cu păr blond plecat în timp ce îşi număra banii, fără a băga de seamă că salonul se cufundase în tăcere în jurul lui.

Nick merse până ajunse lângă Winchester. Simon ridică privirea, părând surprins preţ de o fracţiune de secundă înainte ca Nick să îl lovească direct în faţă. Forţa loviturii îl puse pe Winchester la pământ. Nu încercă să se ridice, ci doar îşi duse o mână la obrazul lovit.

— La dracu', Colton! Ştiu că meritam asta, dar data viitoare anunţă-mă şi pe mine înainte. Iisuse!

— Nu va exista o dată viitoare, Winchester, urlă Nick. Eşti un nimic pentru mine. Nici prieten, nici duşman. Nimic. Ai ales-o pe ea în defavoarea mea, şi nu te voi ierta niciodată pentru asta.

Se ridică exact când Quint se grăbea să intre şi se opri brusc.

— Fir-ar să fie, bombăni Quint văzându-l pe Winchester pe jos. Eram în sala de mese. Am sperat că pot ajunge la timp.

Nick se întoarse spre ceilalţi bărbaţi din sală, aranjându-şi manşetele.

— Îmi cer scuze că v-am întrerupt jocul, domnilor.

Se întoarse şi plecă.

*

— Te poţi ridica? întrebă Quint.

— Da, bombăni Simon şi se întoarse pe o parte.

La naiba, ce-l durea faţa. Se aşeză în patru labe, apoi se ridică.

— Nemernicul m-a luat prin surprindere.

Quint îl bătu pe umăr.

— Haide! Să bem ceva.

Cei doi merseră către uşă, unde găsiră două scaune libere lângă şemineu. Comandară repede coniac. Quint ceru servitorului să ude o cârpă, să o lase afară timp de zece minute şi apoi să le-o aducă la masă.

— Pentru ce? întrebă Simon când plecă servitorul.

— Pentru faţa ta. Cârpa rece va diminua durerea.

Simon îşi atinse uşor obrazul rănit şi suspină.

— A trecut ceva timp, dar loviturile lui Colton par să fi devenit mai puternice cu trecerea timpului.

— Un bărbat este capabil de multă forţă când este provocat. Ceea ce duce la întrebarea… De ce ai ajutat-o? Cred că trădarea ta l-a durut mai tare pe Colton decât cea a soţiei lui.

Simon oftă.

— Îi sunt dator. Cândva, m-a oprit din a face un lucru foarte idiot.

— Ce anume? întrebă Quint când Simon nu mai zise nimic.

— Este atât de umilitor, încât nici nu am să spun. Dar Julia mi-a fost o prietenă de nădejde. Şi, deşi mi-a fost şi Colton prieten bun, felul în care s-a purtat cu ea este îngrozitor. Aşa că mi-a cerut ajutorul şi…

Ridică din umeri. Coniacul veni, şi Simon luă o gură mare şi lungă din el, sperând să amorţească durerea

loviturii lui Colton.

— Crede că o iubeşti, explică Quint. Eu i-am spus că nu este aşa. Nu o iubeşti, nu?

Simon mai că îşi dădu ochii peste cap. Nu îl asigurase deja pe Colton că nu avea sentimente pentru ducesă?

— Nu o iubesc, deşi au fost zile când mi-am dorit să fiu în locul lui Colton. Este deşteaptă, amuzantă şi curajoasă. Dacă există calităţi mai de invidiat la o soţie, atunci eu nu le cunosc.

— Ei bine, mă îndoiesc că îi va trece prea curând. Nu l-am văzut niciodată atât de furios. Abia dacă a spus două cuvinte în timpul călătoriei dinspre Veneţia.

— Da, dar s-a îndrăgostit de ea, Quint. Am văzut cu ochii mei. Colton şi Julia s-au îndrăgostit la Veneţia. Erau nebuni unul după celălalt, până când ea s-a lăsat copleşită de vinovăţie. Nu a vrut să îl rănească, aşa că a plecat. Şi nu va trece mult timp până îşi vor da seama că sunt perfecţi unul pentru celălalt.

— Chiar crezi asta? replică încruntat Quint. Eu nu cred că el va putea să o ierte vreodată.

— Nu va avea de ales. Şi va veni ziua când îmi va mulţumi că am dus-o la Veneţia.

*

„Şi, să nu ai vreo îndoială, vei regreta.”

Ultimele cuvinte spuse de soţul ei o bântuiau pe Julia a doua zi dimineaţa. Meg coborâse să aducă biscuiţi şi ciocolată în timp ce Julia, suferindă şi cu greţuri, aştepta în pat.

Ce avea de gând Colton? Voia să se răzbune. Dar cum?

Fusese naivă să creadă că planul ei nu urma să aibă urmări. O ura. Iubitul afectuos şi liniştit din Veneţia fusese

înlocuit de un bărbat dur şi furios, hotărât să o facă nefericită. Simţi cum i se strânge inima în piept. Tot îl iubea, oricât şi-ar fi dorit să nu fie aşa. Faptul că o dispreţuia o sfâşia.

Copilul lor nu era o greşeală, în ciuda durerii pe care o provocase ea. În ea creştea o nouă viaţă, una preţioasă, şi Julia nu avea să regrete niciodată copilul.

Ştiuse că Nick avea să fie furios să-i descopere identitatea. Dar intensitatea urii lui de seara trecută o surprinsese. O acuzase că îl făcuse de râs.

Doamne, chiar credea asta? Uşa se deschise larg, şi apăru forma generoasă a mătuşii Theo.

— Vuieşte oraşul! Tot oraşul, îţi spun! Tocmai am fost la piaţa de flori, şi toată lumea m-a oprit să mă întrebe.

Pe Julia o cuprinse teama şi se ridică. Fusese atât de sigură că nu o văzuse nimeni cu Nick.

— Despre ce vuieşte oraşul?

— S-a întors soţul tău. Aici, la Londra. Theo flutură din mâini cu disperare. L-a lovit pe Lord Winchester în mijlocul clubului White aseară. Toată lumea vorbeşte despre asta.

Nick îl lovise pe Simon? Asta nu avea niciun sens. Doar dacă… era probabil furios pe Simon pentru că o ajutase. Julia se lăsă înapoi pe pat.

— Of, e numai vina mea, mătuşă Theo! Toată încurcătura asta. Cum de am putut să cred că e o idee bună să îl găsesc pe Colton?

Theo se aşează pe marginea patului.

— Winchester nu este prost. Ştia ce riscuri îşi asuma când a fost de acord să te ajute. Şi cred că este capabil să se apere în faţa lui Colton. Eu mă tem pentru tine. Pentru ce va face Colton dacă te găseşte.

— M-a găsit deja.

— Da? Când?

— Aseară, la balul Collingswood. Am ieşit pe terasă

să iau aer, şi Colton mă aştepta afară.

— Te-a recunoscut? întrebă Theo. Când Julia încuviinţă, întrebă: Ei bine, şi ce s-a întâmplat?

— Am vomitat pe el.

Theo explodă în râs, lung şi tare, apoi se şterse la ochi de lacrimi.

— Of, draga mea. Este cea mai bună veste pe care am auzit-o toată ziua.

— A fost cumplit de jenant, recunoscu Julia. Este atât de furios, Theo. Mă urăşte. L-am întrebat de ce s-a întors la Londra şi mi-a spus că pentru a se răzbuna. Ideea mă îngrozeşte. Ce are de gând să facă?

— Mă întreb de unde a ştiut cine eşti.

Julia se încruntă.

— Nu ştiu. Nu m-am gândit să întreb, atât de surprinsă am fost. Poate de la un servitor al nostru din Veneţia?

Theo flutură din mână.

— Nu, niciunul nu ştia identitatea ta reală şi am fost prudente de faţă cu ei. Poate că părul şi machiajul nu te-au deghizat pe cât de mult speram noi. Şi atunci poate Colton te-a văzut la bal şi ţi-a recunoscut chipul.

— Poate, zise Julia.

Părea greu de crezut, dar ce altă explicaţie putea exista?

— Ştie că sunt gravidă.

— Şi ce a spus despre faptul că îi porţi copilul?

— Nimic, în afară de o remarcă batjocoritoare că îmi prieşte sarcina, după ce am vomitat în trăsură.

— Credeam că ai vomitat pe Colton?

— Da, clarifică Julia. Apoi mi s-a făcut din nou greaţă pe drumul încoace.

— Of, sărăcuţa de tine, o alintă Theo. Ei, odihneşte-te. Astăzi vom fi asaltate de vizitatori. Se ridică. Sau ai vrea să te ascunzi în dormitor toată ziua?

Julia clătină din cap.

— Trebuie să îi înfrunt. Dacă nu, bârfele vor fi şi mai rele.

Meg bătu scurt la uşă şi băgă capul înăuntru.

— V-am adus ciocolata, Excelenţă.

— Intră, te rog, Meg. Ne aşteaptă o zi lungă.

Până când Julia se îmbrăcă, o mulţime de oameni îşi anunţaseră deja intenţia de a o vedea, trimiţându-şi cartea de vizită. Biletul de la Simon era deasupra tuturor. Îl deschise şi citi: „Mă întorc într-o oră”.

Julia i se alătură mătuşii Theo, pentru a face faţă mulţimii de vizitatori. Se simţi cam ca o femeie care primeşte condoleanţe în drum spre spânzurătoare.

— Arăţi destul de bine azi, observă Theo, privind rochia Juliei de muselină lila. Ce-ţi face stomacul?

— Rău. Însă nu ştiu dacă de la copil sau de la emoţiile date de Colton.

Theo îi puse o ceaşcă de ceai.

— Ducele tău îşi simte orgoliul rănit. Nici unui bărbat nu îi place să fie înşelat, indiferent de motiv. Le place să se creadă superiori întregii rase feminine, să ştii. Dă-i câteva săptămâni să îşi revină, îşi va veni în fire.

— Mi-aş dori să fiu la fel de încrezătoare ca tine, comentă Julia şi acceptă ceaiul de la mătuşa ei.

Valetul lor deschise uşa şi îl anunţă pe Simon.

— Te rog, condu-l sus, zise Julia. Şi să nu mai urce nimeni până nu pleacă Lord Winchester.

Un minut mai târziu, Simon intră în cameră, cu o vânătaie mare şi închisă la culoare pe obrazul stâng. Julia suspină în timp ce el se aplecă.

— Of, Simon! Arată îngrozitor. Mă simt groaznic. Este numai vina mea.

Theo strânse din ochi, ridicând lupa pentru a inspecta mai de aproape.

— Ce frumuseţe de vânătaie. Ţi-a tras una zdravănă,

milord.

El se aşează pe un scaun, se lăsă pe spate şi zâmbi.

— Nu ar fi fost nici pe departe atât de rău dacă nu mă lua prin surprindere. Şi ştiam care vor fi urmările când am fost de acord să te ajut, Julia. Sunt prieten cu Colton de o groază de timp, şi este destul de predictibil. Oricum, zise aşezându-se picior peste picior, sunt mai îngrijorat pentru tine. A venit să te vadă până acum?

Ea încuviinţă, posacă.

— M-a găsit aseară la balul Collingswood. M-a speriat de moarte pe terasă.

— Spune-i partea cea mai haioasă, o încurajă Theo.

Simon ridică întrebător dintr-o sprânceană, şi Julia bombăni:

— Am vomitat pe el.

El izbucni în râs, râsul lui având ecou în sufragerie, şi ochii lui albaştri străluciră de încântare.

— Of, ce-mi doresc să fi fost acolo să văd asta.

— Bucură-te că nu ai fost. A fost foarte jenant, şi Colton era furios. Dar nu îmi dau seama cum de m-a recunoscut. Mi s-a adresat din prima cu „Excelenţă”.

Simon se foi pe scaun, părând stânjenit.

— A fost vina mea. Nu ţi-am spus, dar i-am lăsat un bilet în Veneţia. I-am mărturisit cine erai şi mi-am cerut scuze că te-am ajutat…

— Simon! suspină Julia. De ce nu mi-ai spus?

El ridică o mână.

— Chiar nu m-am aşteptat să vină după tine la Londra. Dar ştiam că oricum ai să îi scrii tu, ca să îi explici. Aşa că am vrut să… îl pregătesc, cred. Eşti supărată pe mine?

Ea îl privi pe prietenul ei.

— Cum să fiu supărată pe tine? M-ai ajutat în detrimentul tău, Simon. Îţi voi fi mereu recunoscătoare. Apropo, sunt curioasă ce a spus Colton după ce te-a lovit.

— Nimic important, răspunse Simon. Este furios, evident, dar am de gând să lămuresc lucrurile cu el mai târziu.

— I-ai spus şi că sunt însărcinată?

— Nu. Ştia?

— Da, dar poate m-au dat de gol greţurile. Sorbi din ceai, care se mai răcise între timp, din fericire. Îi făcea mai puţin rău la stomac aşa. A vorbit despre răzbunare, Simon. A spus că l-am făcut de râs şi că am să regret asta. Ce va face?

Simon îşi dădu ochii peste cap.

— Colton devine destul de dramatic la bătrâneţe, văd. Dar nu îţi va face rău, Julia. Am să mă asigur de asta.

— S-ar putea să nu poţi preveni acest lucru, îl avertiză Theo. Este totuşi soţul ei.

Simon se gândi la asta.

— Oricând ai nevoie de mine, zi sau noapte, cheamă-mă. Am să vin. Nu cred că îţi va face rău. Dar e posibil să facă lucrurile… incomode, pentru un timp.

Exact când Julia voia să întrebe ce ar fi „incomod”, uşile se izbiră de perete şi subiectul conversaţiei lor intră în cameră.

Ducele de Colton privi în încăpere cu ochi reci şi cenuşii. Purta o haină elegantă de un albastru imperial, vestă de brocart crem şi cizme înalte peste pantaloni bej.

— Vai de mine, ce scenă fermecătoare.

Simon se ridică imediat.

— Ai dezvoltat obiceiul de a te furişa, Colton. Mai demult erai mult mai direct.

Colton păru să se facă şi mai mare, cu trăsăturile ascuţite de furie.

— Ce zici de acest mod de a fi direct, atunci, Winchester? Ieşi dracului din casa soţiei mele! urlă.

Nările lui Simon se măriră, şi cei doi bărbaţi se priviră intens unul pe celălalt. Julia nu ştiu ce să facă. Se

uită la Theo, care făcuse ochii mari. Simon şi Nick purtau o conversaţie tăcută pe care o înţelegeau doar ei, cu pumnii strânşi şi cu maxilarele încleştate.

— Bine, scrâşni Simon printre dinţi. Dar am să vin mai târziu să lămuresc treaba cu tine, şi ai face bine să mă primeşti, Colton. Se întoarse spre Julia şi Theo şi făcu o plecăciune scurtă. Doamnelor.

Plecă din cameră şi trânti uşa în urma lui. Colton se întoarse către Theo.

— Lady Carville, aş vrea să discut între patru ochi cu a mea *soţie.*

Scrâşni din dinţi la ultimul cuvânt, de parcă îl durea să îl spună. Deci ştia şi identitatea lui Theo. Mătuşa ei se uită la Julia neliniştită.

— Desigur, Excelenţă. Dacă îmi permiteţi, zise înainte de a ieşi din sufragerie în grabă.

Julia se aşeză la loc şi îşi ridică bărbia. Refuza să se arate intimidată de acest bărbat. Era evident că se terminase ce trăiseră în Veneţia, iar el o detesta. Foarte bine. Îl detesta şi ea.

Se pregăti, ignorând durerea din inima ei.

— Ei bine, ai reuşit să îi pui pe toţi pe fugă, Colton. Ce anume vrei?

Abordarea ei directă îl surprinse. Păru uşor confuz, dar numai pentru o clipă.

— Doar nu credeai că n-ai să mă mai vezi, nu, dulcea mea soţie? După ce se apropie, se aşeză graţios pe un scaun, ridicând cozile hainei sale. Nu, am de gând să rămân aici.

Ea n-ar fi vrut să îi observe frumuseţea, cum îi cădea pe spate părul negru şi mătăsos. Era proaspăt bărbierit, dar îşi aminti cu uşurinţă senzaţia bărbii lui pe pielea delicată dintre picioarele ei. Iar noaptea încă visa cum erecţia lui tare intrase prima oară în umezeala ei.

Julia îşi opri gândurile, şi privirea ei se duse către a

lui. O privea cu atenţie, şi sclipirea din adâncurile cenuşii îi spuse că ştia cu precizie la ce se gândise. I se încinse pielea în timp ce roşi de la gât în sus.

— Eşti atât de frumoasă, şopti el. Şi atât de înşelătoare.

Se aşeză mai dreaptă.

— Şi vizita ta are un scop?

— Da. Vreau să ştiu cine este tatăl copilului. Am de gând să îl omor până la sfârşitul zilei.

„Chiar dramatic”, se gândi ea. Şi ce voia să spună? Oh, Doamne… doar nu credea că…

— Tu eşti tatăl, Colton.

El lăsă capul pe spate şi râse – un sunet dur şi lipsit de orice fărâmă de bucurie.

— Iisuse, ce credul mă crezi!

Ea rămase cu gura deschisă.

— Colton, *tu* eşti tatăl acestui copil. Nu m-am… nu am fost cu nimeni altcineva.

El deveni rigid şi se aplecă, nervos.

— Nu mă mai minţi, nevastă. Nu erai virgină prima oară când te-am avut.

Ea tresări. Măcar acum ştia de ce credea el că îl făcuse de râs. Credea că rămăsese însărcinată şi mersese la Veneţia pentru a face să pară un copil legitim culcându-se cu el.

Era tentant să îi spună despre Templeton, dar o opri mândria. Poate că, dacă îi explica situaţia ei financiară delicată, avea să atingă acel loc rece unde trebuia să fie inima soţului ei. Dar Julia nu putu. Voia să creadă că era copilul lui pentru că avea încredere în ea.

— Este adevărul, fie că vrei să crezi asta, fie că nu. Am spălat sângele, ca să nu ştii. Voiam să crezi că sunt o curtezană, Colton.

— Nu te cred. Îşi încrucişă braţele peste piept. Este al lui Wyndham?

Ea făcu ochii mari. Cine îi spusese soţului ei despre Wyndham?

— Da, ştiu despre amantul tău, doamnă. Chiar dacă nu mi-ar fi spus Winchester despre el la Veneţia, au fost destui oameni nerăbdători să mă informeze în Londra.

— Între mine şi Lord Wyndham nu a fost niciodată altceva decât un flirt, mult mai puţin decât se poate spune în cazul tău, Colton. Cu câte femei te-ai culcat de când ne-am spus jurămintele de căsătorie?

— Asta nu contează, răspunse el tăios. Eu nu am cum să risc să port în pântece un bastard.

Arătă spre pântecele ei.

— Acest copil *nu* este un bastard, prostule! Of, ce o înfuria. Aproape că îi clocotea sângele pe sub piele. Se aşeză şi mai ţeapănă pe scaun. Ai să îl recunoşti şi apoi ai să pleci din Londra, întoarce-te la Veneţia. Sau du-te la St. Petersburg. Nu am nevoie decât ca numele tău să fie purtat de acest copil.

— Asta nu se va întâmpla niciodată. Ştiu că este copilul altui bărbat. Niciun copil de al tău nu va purta numele meu.

Îşi dădu seama că el chiar credea asta. Nu îl putea convinge de altceva. Era furioasă, da, şi îi veni brusc să plângă. Îşi dori să rămână singură, cu emoţiile ei furtunoase. Să se gândească cum să rezolve problema pe care o crease.

— Ieşi, Colton.

— Dacă crezi că mă vor convinge lacrimile, doamnă, te înşeli amarnic.

Îşi atinse faţa cu buricele degetelor şi simţi umezeală pe obraji. Nici nu îşi dăduse seama că începuse să plângă. Inspiră adânc şi tremurat. Micul ei dejun ameninţă să iasă iar la suprafaţă, şi ultimul lucru pe care voia să îl facă era să se umilească din nou în faţa soţului ei.

Se ridică. El rămase aşezat, arogantul nesimţitor,

ridicând dintr-o sprânceană înspre ea.

— O zi bună, domnule.

Trecând de scaunul lui, merse către uşă. El se ridică într-o clipă şi o apucă de braţ, oprind-o.

— Nu mă poţi trimite la plimbare, ducesă, zise scrâşnind din dinţi, respiraţia lui fierbinte atingându-i obrazul. Şi nu poţi scăpa de mine pentru a te distra cu mulţimea ta de amanţi prin oraş.

Ea înlemni şi încercă să se elibereze, dar o ţinea prea strâns.

— Este al lui Winchester? Faci copilul lui Winchester?

Cealaltă mână a ei se ridică şi, înainte de a-şi da seama, se izbi de faţa lui Nick. Rămase blocată, şocată de ce făcuse, în timp ce sunetul aspru şi urât reverberă în cameră. El îşi întoarse încet faţa înapoi către ea şi o privi. Ochii lui luceau de ură, furie şi… spre marea ei surprindere… dorinţă.

O trase spre corpul lui tare, sânii ei presându-se de pieptul lui. Ei îi crescu pulsul, dar, din păcate, nu de indignare. Era şocată.

Cum mai putea să simtă ceva pentru acest bărbat după jignirile pe care i le adusese?

Apoi mâna lui alunecă în sus pe trunchiul ei până ajunse sub un sân, şi degetul lui mare mângâie leneş partea cărnoasă de jos a sânului. Ea închise ochii în faţa nevoii aspre şi bruşte şi abia se abţinu să nu îşi împingă sânul în mâna lui. Erau dureroşi, căci sarcina îi făcuse şi mai sensibili, şi acum o dureau, disperaţi după atingerea lui.

— Ai fost dispusă să faci pe târfa pentru un duce, şopti el, degetul lui alunecând uşor pentru a-i atinge sfârcul prin straturile de haine. Mă întreb dacă ai fi la fel de dispusă să faci acelaşi lucru pentru un soţ.

Ea se smuci de lângă el suspinând, şi de data asta el

îi dădu drumul.

— Nenorocitule, hâsâi la el înainte de a ieşi furioasă din cameră.

Capitolul 9

Uneori, bărbaţii sunt nişte copii mofturoşi. Dacă pleacă nervos din patul tău, lasă-l să plece. Se va întoarce.

Domnişoara Pearl Kelly către ducesa de Colton

Nick ieşi din casa soţiei lui şi merse către trăsură, mai afectat decât voia să recunoască.

Fir-ar ea să fie! Indiferent ce făcuse, corpul lui tot o dorea. Nu, *tânjea* după ea. Se uitase foarte duşmănos la el, furioasă şi indignată, şi el nu se putea gândi decât să o întindă pe covor şi să îşi înfigă mădularul în umezeala ei dulce, să i-o tragă. Tare.

După ce făcuse, ar fi trebuit să o urască. Şi chiar o ura. Dar, în clipa în care o apucase de mână şi simţise greutatea sânilor ei pe pieptul lui, mădularul îi devenise dureros de tare. La naiba, ce încurcătură.

— Acasă, Fitz! se răsti înainte de a urca în trăsură.

Se aşeză înăuntru pe bancă şi privi pe geam la străzile familiare din Mayfair. Reuşise să stea plecat opt ani, trăind în locuri unde nimeni nu îi cunoştea şi nu se sinchisea de reputaţia lui sau de scandal. Opt ani minunaţi de anonimat, de eliberare de trecut. Acum se întorsese. Forţat să revină acasă de soţia lui mincinoasă şi infidelă.

Pieptul îl ardea de furie şi abia reuşi să stea locului în timp ce trăsura îl purta către casă.

Era la fel de frumoasă blondă, dacă nu chiar mai frumoasă. Blondul auriu al părului ei o făcea să pară

delicată şi eterică, spre deosebire de roşcatul îndrăzneţ şi provocator din Veneţia. Deşi nu fusese deloc delicată când Nick insistase că nu era el tatăl copilului. Nu, atunci fusese o regină războinică, cu o atitudine regală şi cu ochi albaştri fulgerători, insistând că era copilul lui.

Dar nu o credea.

Trecură de colţul străzii, şi în faţa lor apăru reşedinţa Seaton. Era o monstruozitate făcută din piatră cenuşie şi fierărie neagră, impunătoare şi rece – cât se poate de potrivită pentru moştenirea Seaton. Strămoşii lui, inclusiv părinţii, nu erau renumiţi ca oameni inimoşi şi calzi.

Măcar părinţii lui erau morţi. Când se întorsese la Londra, fusese uşurat să afle că mama lui nu avea să fie aici pentru a-l chinui. Ultima oară când o văzuse, la înmormântarea lui Harry, îl informase că nu mai era fiul ei.

„Mi-aş fi dorit să mori tu, nu Harry."

Nici măcar nu venise la nunta lui Nick, oricât de scurtă şi de uşor de uitat fusese. Nu că ar fi putut să o condamne pentru asta, căci nici el nu voise să se ducă la propria nuntă. Dar avusese tatăl lui grijă să o facă. Se pare că nimic nu funcţiona mai bine decât ameninţările şi şantajul pentru a-ţi forţa fiul să ţi se supună.

La două săptămâni după înmormântarea lui Harry, ducele îl trezise pe Nick din beţie pentru a o lua de soţie pe Julia. Când refuzase, nemernicul bătrân îl ameninţase că avea să facă publice circumstanţele reale ale morţii lui Harry. Nick se simţea îndeajuns de vinovat pentru ce se întâmplase. Ştia că amintirea lui Harry nu merita să fie dezonorată astfel şi nu voia ca lumea să ştie că se spânzurase în biroul de la reşedinţa Seaton. Aşa că Nick acceptase ceremonia, după care plecase chiar în seara aceea, jurând că nu avea să se întoarcă niciodată pentru a-şi consuma mariajul.

Jurământul era acum încălcat din cauza perfidiei soţiei lui. Nick oftă şi îşi înăbuşi durerea cea veche când

trăsura se opri. După ce coborî, se întoarse spre Fitz.

— Vreau să îi urmăreşti casa. Vreau să ştiu cine intră şi când iese.

Fitz încuviinţă.

— Ziua şi noaptea?

— Da, categoric şi ziua, şi noaptea. Voia să ştie cu certitudine dacă primea oaspeţi nocturni. Vreau să fiu informat în mod regulat. Găseşte pe cineva să înceapă chiar acum. Ia trăsura.

Fitz încuviinţă din nou, iar Nick se îndreptă spre casă. Urcă scările hotărât, şi uşa se deschise prompt. Apăru Marlowe, majordomul.

— Bună ziuă, Excelenţă. Sper că întâlnirea a decurs bine?

Marlowe îi luă pălăria lui Nick şi pardesiul.

— A decurs bine, bombăni Nick şi merse spre birou.

Avea nevoie să bea ceva.

— Excelenţă, aveţi un oaspete, spuse Marlowe din spatele lui.

Nick încremeni.

— Cine?

— Lord Winchester vă aşteaptă în bibliotecă. Doriţi să îl vedeţi acum? A insistat să aştepte până vă întoarceţi.

Nick se grăbi către uşa bibliotecii în loc să răspundă, o deschise larg şi îl văzu pe Winchester stând pe un scaun.

Winchester se uită în sus, ţinând în mână un pahar de vin roşu.

— Te-ai făcut confortabil? îl atacă Nick. Nu ţin minte să-ţi fi oferit ceva de băut.

Rămase locului şi îşi încrucişă braţele peste piept. Winchester era ultima persoană pe care voia să o vadă acum, în afară de soţia lui.

— Nu ţin minte nici să te fi primit în casă, de fapt.

— Marlowe este mai manierat decât ai fost tu vreodată, remarcă Winchester. Ai de gând să mă loveşti

din nou sau eşti pregătit să discuţi ca o persoană sănătoasă la cap şi raţională?

Nick făcu un pas mai aproape.

— Nu sunt sigur. De ce nu te ridici, şi o să aflăm.

Winchester oftă.

— Cred că am să rămân aşezat.

Nick merse către bufetul cu carafe. Luă un pahar de cristal şi îl umplu cu coniacul cel mai bun al tatălui său. Tatăl lui fusese un ticălos, dar avusese gusturi bune în materie de băuturi.

Nick se aşează pe un scaun în faţa lui Winchester şi se încruntă la fostul lui prieten. Aproape că şi-l putea imagina cu Julia, capetele lor blonde apropiate în timp ce şopteau şi se sărutau. În timp ce plănuiau. Îi clocotea în stomac o gelozie furibundă. Bău o bună parte din coniac şi se simţi uşurat să simtă alcoolul arzându-i stomacul în locul geloziei.

— Deci? zise.

— Nu eşti pregătit să faci situaţia mai uşoară, nu?

— De ce aş face asta? Ai mare noroc că nu te provoc la duel.

— La duel? explodă Winchester. Idiotule! Ar trebui să te provoc eu la duel pentru modul ruşinos în care te-ai purtat cu Julia.

— Ai grijă, îl avertiză Nick pe un ton ciudat de calm. Eu nu aş face ameninţări dacă aş fi în locul tău. Şi, pe viitor, să nu i te mai adresezi soţiei mele pe numele de botez.

Winchester clătină din cap uitându-se în tavan, exasperat.

— Prostule. Prost răsfăţat şi infatuat ce eşti! O să-mi fii dator cu nişte scuze serioase când se va termina totul.

Nick scoase un sunet batjocoritor, şi Winchester miji ochii la el.

— Văd că nu mă crezi. Doamne, nici nu ştiu de ce îmi

pasă. Dacă n-ar fi soţia ta…

— Da? Chiar te rog, termină-ţi propoziţia. Chiar vreau să ştiu ce sentimente ai tu pentru soţia mea, îl provocă Nick. I-ai tras-o, Winchester?

Winchester se încruntă la el cu atâta furie şi indignare, încât Nick înţelese răspunsul. Prietenul lui nu se culcase cu Julia. Preţ de un moment, se simţi uşurat, până îşi aminti că ea se culcase totuşi cu cineva în afară de el.

— Ştii bine că nu. Nu te-aş jigni într-un asemenea mod, iar Julia mi-a fost ca o soră. Şi, dacă nu taci din gură şi nu asculţi ca un om raţional, Colton, voi fi silit să îţi scot dinţii din gură.

Nick deschise gura pentru a-l provoca pe Winchester să încerce, dar celălalt bărbat ridică o mână.

— Nu, pentru numele lui Dumnezeu, omule, nu mă provoca să o fac. Ceea ce am de spus este prea important. Doar ţine-ţi gura până termin.

Când Nick încuviinţă din cap sec, Winchester începu:

— Ştiu că nu sunt informaţii noi, dar lasă-mă să spun totul. Soţia ta este sora pe care nu am avut-o niciodată, deşi sunt cu nouă ani mai mare. În fiecare an când mă întorceam de la şcoală, o găseam fugind cu copii de prin sat, de parcă nu ar fi fost fiica unui marchiz. Titlul este de pe vremea lui Charles al II-lea, dar Julia nu era snoabă şi nu judeca lumea. Toată lumea o plăcea. Este unul dintre cei mai buni oameni pe care îi cunosc, bărbaţi sau femei.

Nick se foi, simţindu-se inconfortabil. Acum nu voia să audă despre calităţile soţiei lui – sau nu voia să audă de ele niciodată, de fapt –, dar nu îl întrerupse, şi Winchester continuă:

— Ceea ce tu nu ştii este că tatăl ei era asaltat de creditori. Nu am aflat decât când era mult prea târziu, evident, dar avea o mare problemă cu jocurile de noroc. Ea nu avea zestre. Şi, pentru că tatăl tău şi marchizul erau

prieteni, ducele a plătit mulţi bani pentru Julia. Bani care au dispărut câteva zile mai târziu.

Winchester luă o gură de vin.

— Asta este relevant pentru ceea ce s-a întâmplat când ai plecat. Tatăl Juliei a murit la un an după nunta voastră. Când a murit, ea a aflat că trebuia să vândă totul pentru a plăti datoriile acumulate de el la jocurile de noroc. Nu a primit absolut nimic moştenire de la el.

Nick înjură încet, şi Winchester încuviinţă.

— Exact. Julia avea câţiva bani proprii, rămaşi de când murise mama ei, cu mulţi ani în urmă, dar nu erau prea mulţi. A primit o rentă din averea Colton, aranjată de tatăl ei când v-aţi căsătorit. Erau însă foarte puţini bani. Mama ta nu a vrut să i-i dea nici pe aceia, dar nu a putut să împiedice asta. Însă a avut grijă ca Julia să nu locuiască în niciuna dintre proprietăţile ducale. Aşa că Julia a fost obligată să fie strângătoare şi să trăiască modest şi, cu ce bani mai avea mătuşa ei, a închiriat casa din Mayfair. Îl mai ţii minte pe vărul tău, Lord Templeton?

Nick ridică din umeri.

— Cu greu mi-l amintesc.

— La câţiva ani după ce a murit tatăl tău, Templeton a venit cu documente care îl declarau custodele averii Colton, în absenţa ta. Mama ta l-ar fi putut opri, dar nu a făcut-o, şi Templeton a continuat să îşi exercite din ce în ce mai mult controlul – şi să îşi ia din bani. De trei ani încoace, i-a tot micşorat renta Juliei. Când şi-a dat seama că nu mai avea fonduri, soţia ta s-a dus la mama ta.

Nick suspină gânditor în timp ce roti coniacul în pahar. Julia trebuie să fi fost destul de disperată dacă mersese să o vadă pe ducesa văduvă. Cu siguranţă mama lui ar fi refuzat să ajute pe oricine avea legătură cu fiul ei pe care nu îl putea suferi. De ce nu îi scrisese Julia lui? Winchester ştiuse unde îl putea găsi. Soţia lui ar fi putut cere ajutor, iar el… ar fi putut să intervină în favoarea ei.

Winchester spuse:

— Ne putem imagina cum a decurs acea întâlnire a lor. Julia a devenit disperată când mama ta a refuzat să o ajute. Şi apoi a apărut iar Templeton, informând-o că i se micşora din nou renta. Asta a făcut-o să intre în panică, pentru că erau deja strâmtorate financiar. Când s-a plâns, vărul tău i-a spus că îşi putea suplimenta renta oferindu-i lui favoruri sexuale. Şi, dacă îndrăzneşti să insinuezi că a acceptat, te strâng de gât cu mâinile mele.

Nick nu spuse nimic. Îi trecură prin minte câteva teorii, dar nu îi putea împărtăşi niciuna lui Winchester, care părea dispus s-o apere pe ducesă până la ultima suflare.

— Ai lăsat-o singură timp de opt ani, Colton. A fost prăduită, înşelată şi adusă aproape în pragul sărăciei din cauza familiei tale. Tu eşti cel care a stat în faţa lui Dumnezeu şi a jurat să aibă grijă de ea şi să o întreţină. Nu ai făcut niciuna, nici alta. Planul de a te seduce, deşi neînţelept, a fost un ultim efort disperat de a-şi câştiga un pic de control asupra propriei vieţi. Credea că, dacă avea să îl nască pe fiul tău, moştenitorul Colton, mama ta urma să o ajute financiar.

Nick înghiţi mai mult coniac, absorbind cuvintele lui Winchester. Da, promisese să o iubească şi să o onoreze pe soţia lui, dar fusese un jurământ făcut fără voia lui. Nu voise să se însoare. Dar poate fusese cam egoist din partea lui să o lase să se descurce singură timp de opt ani.

Totuşi, nu avusese niciun drept să îl păcălească. Iar ideea că ar fi fost virgină la acea primă întâlnire era ridicolă. Îl călărise pe un *scaun,* pentru numele lui Dumnezeu. Doamnele de vază erau învăţate să îşi îndeplinească îndatoririle maritale doar în pat, în noaptea întunecată, sub pături şi cu cât mai puţin contact fizic posibil. Îşi vărsase sămânţa în gura ei. Nicio doamnă din înalta societate nu ar fi permis aşa ceva. Nu, el şi Julia

ştiau amândoi adevărul. Timpul avea să dovedească faptul că el avea dreptate.

Winchester îl privea cu atenţie, aşa că Nick întrebă:

— Ai terminat?

Winchester oftă şi încuviinţă.

— Poate tu crezi povestea aceea, dar eu nu o cred. M-am culcat cu ea şi îţi spun că nu era deloc virgină. Era experimentată în feluri în care nicio femeie neştiutoare nu ar putea fi.

Winchester dădu să protesteze, dar Nick ridică o mână.

— Nu, te-am ascultat, aşa că acum ascultă-mă şi tu. Chiar dacă povestea cu problemele financiare pare adevărată, şi am să corectez lucrurile imediat ce pot, cred că a rămas însărcinată, te-a forţat să o aduci la Veneţia şi m-a sedus pentru a-şi face bastardul legitim.

— Asta este ridicol! urlă Winchester şi sări în picioare atât de repede, că îi sări şi vinul din pahar. Era experimentată pentru că a angajat o curtezană să o înveţe. Dumnezeule, Colton! Începu să meargă prin cameră. Chiar trebuie să crezi ce este mai rău despre toţi oamenii? Ştiu că mama ta te-a ignorat şi tatăl tău a fost un ticălos, dar nu toţi ceilalţi oameni sunt la fel. Julia nu te-ar fi păcălit niciodată într-un asemenea fel. Nici într-o sută de ani. Este mult prea orgolioasă.

Nick se ridică şi el.

— Ei bine, presupun că vom afla când se naşte copilul, nu? Am socotit. Dacă este copilul meu, se va naşte în septembrie.

— Şi Julia ar trebui să aştepte şapte luni ca să recunoşti copilul pe care îl poartă în pântece? Doamne, ce încăpăţânat eşti. Ştii ce vor face din reputaţia ei bârfitorii şi presa în atâta timp? Ştiu că eşti supărat, dar este extrem de crud să le permiţi să o sfâşie în bucăţele – e prea crud chiar şi pentru tine. Şi cum rămâne cu reputaţia copilului

tău? Gândeşte-te şi tu măcar o dată la altcineva decât la persoana ta, Colton.

Nick nu se gândise la bârfe, dar nu avea de gând să recunoască asta în faţa lui Winchester. Se simţi puţin vinovat. Apoi veni cu o soluţie ce ar salva reputaţia Juliei şi ar rezolva şi problema cu amantul ei – oricine o fi el.

— Bine. Am s-o trimit din oraş, la reşedinţa Seaton.

Winchester râse.

— Dacă ai impresia că va fi de acord cu asta, eşti nebun.

— Nu va avea de ales.

— Nick, ar trebui să ştii… începu Winchester să spună, dar apoi tăcu.

Clătină din cap şi se uită în altă parte.

— Ce anume?

— Nu, n-am să mă mai amestec. Eşti pe cont propriu, şi să vă ajute Dumnezeu pe amândoi. Înghiţi restul de vin şi puse paharul pe masă, apoi făcu semn cu capul către Nick. Doar să nu o răneşti. Dacă o faci, jur că am să mă răzbun pe tine.

*

Mai târziu în acea după-amiază, un lacheu dintre servitorii lui Colton veni cu un bilet. Era scurt:

Fă-ţi bagajele. Mâine-dimineaţă pleci la reşedinţa Seaton.

N.S.

Juliei începu să i se zbată ochiul, aşa că masă zona cu două degete.

— Ce este? întrebă Theo.

— Mi se ordonă să merg la reşedinţa Seaton. Se uită la lacheu. Vreau să trimit un răspuns. Aşteaptă o clipă, te rog.

El încuviinţă şi se duse să aştepte pe coridor în timp ce Julia îi arătă biletul mătuşii ei.

— Nu e prea vorbăreţ, nu? bombăni Theo. Ce o să îi spui?

— Că nu merg, evident.

Julia se duse către masa de scris şi luă stiloul.

— „Să te ia naiba” este un răspuns prea dur? o întrebă pe Theo.

— În opinia mea, nu, dar mă tem că trebuie să îi alini orgoliul rănit. Obţii multe de la un bărbat cu câteva dulcegării.

Julia bombăni la adresa orgoliului masculin înainte de a pune stiloul pe hârtie. Scrise:

Îţi apreciez grija, dar cred că nu ar fi înţelept să fac asta. Este mult prea devreme să îmi încep ispăşirea sentinţei.

J.S.

Trimise răspunsul, apoi râse cu Theo de o asemenea idee.

Să fie trimisă la reşedinţa lui de la ţară… Cum de-şi imaginase că ar accepta aşa ceva? Se întoarse la cartea ei, mulţumită că respinsese o asemenea idee.

Peste douăzeci de minute, lacheul ducelui reveni.

Eşti nevasta mea, doamnă, şi ai să mergi oriunde îţi spun. Trăsura mea va veni la ora opt mâine-dimineaţă. Dacă nu eşti gata de plecare, Fitz are instrucţiuni să te ducă în orice stare te găseşte.

N.S.

Theo plescăi când citi biletul.

— Cred că ar fi mai bine să împachetăm.

— Nu am de gând să mă duc, zise Julia cu

convingere. Să vină Fitz să mă ia pe sus. Colton nu mă poate obliga să fac nimic.

Theo ridică din sprâncene.

— Haide, Julia. Nu cred că o astfel de luptă i-ar face bine copilului.

Un junghi de vinovăţie îi străpunse pieptul. Nu voia să îi facă rău copilului. Oare avea Theo dreptate?

— Cât timp se aşteaptă Colton să stau acolo? Ideea de a mă forţa să plec din casa mea este… medievală.

— Ei, haide, să vedem şi partea bună. Va fi mai bine pentru copil să se nască la ţară. Gândeşte-te că ai şansa să te acomodezi când nu eşti într-o lună prea avansată.

Julia bătu cu unghiile în masă. Se gândise să meargă la ţară în luna a şasea sau a şaptea. Poate era mai bine să meargă mai devreme. Oftă.

— Te rog, spune-mi că vii cu mine dacă plec.

— Ştii că nu îmi place la ţară, draga mea. Atâta aer proaspăt şi atâta plictiseală. Te-aş face foarte nefericită.

— Te rog, mătuşă Theo. Am nevoie de tine acolo. Până se naşte copilul.

Aşa cum presupusese, Julia obţinu ce voia aducând copilul în discuţie. Chipul lui Theo se lumină, şi femeia încuviinţă.

— Nu te pot refuza, dacă pui aşa problema. Sigur că am să merg cu tine. Doamne, ar fi bine să mă duc să mă ocup de bagaje imediat!

Julia zâmbi.

— Mulţumesc, Theo. Nu ştiu ce m-aş face fără tine.

Theo se apropie şi o îmbrăţişă.

— Şi eu simt la fel în privinţa ta. M-ai ajutat să nu fiu o văduvă singuratică în toţi aceşti ani.

Julia se şterse la ochi.

— Doamne, nu am plâns atât de mult în viaţa mea.

— De la sarcină, zise Theo, îndreptându-se spre uşă. Va fi mai uşor.

Julia scrise răspunsul:

Am decis să merg, pentru că aerul de ţară îi va face bine copilului. Mătuşă mea a fost de acord să mă însoţească. Vii şi tu?

J.S.

Ducele răspunse abia spre ora cinei. Julia şi Theo erau la masă, bucurându-se de o supă de ţestoasă, când apăru lacheul ducelui. Deschise biletul şi citi răspunsul lui Colton:

Nu.

N.S.

*

Nicio explicaţie, nicio promisiune că avea să o viziteze. Soţul ei nu se îndurase să scrie decât acel cuvânt. Un singur cuvânt de la bărbatul care o curtase atât de înfocat pe doamna Leighton la Veneţia. Julia strânse biletul în pumn, mai furioasă decât voia să recunoască, şi îl aruncă în farfuria ei aproape neatinsă de supă.

Gestul ăsta imatur o făcu să se simtă mai bine.

— Excelenţa Voastră doreşte să răspundă? întrebă lacheul lui Colton, ochii privind îngrozit cum biletul de la duce plutea în supă.

— Nu, nu este nevoie.

Când ea şi Theo rămaseră singure în cameră, îi zise femeii de răspunsul primit.

— Nu vine? strigă Theo.

— Nu. Nu ştiu dacă să fiu furioasă sau uşurată. Omul a fost plecat opt ani, şi, în momentul în care se întoarce, mă trimite la una dintre casele lui de la ţară. Singură! Ce-i

în mintea lui?

— Mă tem că vei avea de pătimit în ceea ce-l priveşte pe soţul tău.

Julia oftă.

— Ştiu. Este supărat şi e clar că nu vrea să mă vadă. Poate că aşa este mai bine.

— Mai bine pe naiba! Cum se pot doi oameni… Oftă şi îşi ridică lingura. Nici nu mă mir că vrea cineva să îl omoare, adăugă.

— Mătuşă Theo!

Julia îşi iubea mătuşa, dar uneori aceasta spunea cele mai şocante lucruri.

— Păi, este adevărat. Acum, poate o fi de vină vinul, dar nu îmi aduc aminte unde este reşedinţa Seaton.

— Imediat lângă Norfolk. Am fost acolo o singură dată, când i-am cerut ajutorul ducesei văduve. Este o proprietate foarte frumoasă. Va trebui să lăsăm dâre de firimituri în urma noastră pentru a nu ne pierde acolo.

— Voi avea grijă să iau nişte pâine, replică Theo zâmbind. Gesticulă în direcţia farfuriei Juliei. Mai vrei supă, draga mea?

*

Nick se învârti prin birou, nervos şi neliniştit. În seara aceasta era prea târziu pentru a rezolva situaţia cu Templeton, aşa că nu reuşi să scape de senzaţia de furnicături fierbinţi de sub piele. Nu putea să stea jos din cauza unui amestec de frustrare, furie şi ceva ce semăna destul de mult cu vinovăţia.

Încă îl bântuiau cuvintele lui Winchester de mai devreme. Nu îi plăcea să se gândească la durerea şi suferinţa îndurate de Julia în lipsa lui. Ce fusese în capul mamei lui? Procedase prosteşte cedându-i moştenirea lui Templeton, şi mama lui fusese întotdeauna o femeie

şireată şi calculată. Oare urmărise prin asta să-l facă pe fiul ei să se întoarcă în Anglia? Acum, că murise, nu mai avea ocazia să o întrebe.

Aşadar, nu Winchester fusese amantul Juliei. Cine fusese, atunci? Pe cine primise în pat soţia lui? Cel mai probabil, pe Wyndham. Dar se prea poate să fi avut mai mulţi amanţi în trecut. Experienţa vastă pe care o avea Julia nu ar fi rezultat dintr-o scurtă tăvăleală sau două prin grădină în timpul unui bal. Şi nici dintr-o conversaţie sau două cu o curtezană. Nu, un bărbat depusese eforturi serioase să o educe pe soţia lui. O învăţase unde să atingă, cum să sărute. Îi arătase exact cum să înnebunească un bărbat.

Iar Nick avea de gând să afle cine anume fusese.

Îi veni în minte imaginea ei de ultima oară când fuseseră împreună în Veneţia, cu buzele ei frumoase în jurul membrului său, şi aproape că gemu. Nevoia de ea era evidentă, fierbând în adâncul lui, în ciuda faptului că îl păcălise. Din păcate, corpului nu îi păsa de ce ştia mintea. Şi o voia atât de mult, încât se temea că avea s-o ia razna.

Ei bine, venise momentul să facă totuşi ceva în acest sens. Nick merse către uşă.

— Marlowe! strigă. Să mi se pregătească trăsura.

Marlowe apăru şi îi dădu indicaţii unui lacheu să meargă la grajduri.

— Doriţi haina, Excelenţă?

Trăsura îl aştepta deja în faţa uşii până termină el de luat haina, pălăria şi bastonul, şi Fitz ţinea hăţurile. Nick îi spuse o adresă pe care nu o uitase timp de opt ani.

Drumul nu dură mult, şi curând Nick urca scările casei cu trei etaje, aparent inofensivă. Privind din afară, nu ar fi presupus nimeni că era cel mai select bordel din Londra, un loc pe care Nick şi-l aducea foarte bine aminte. Uşa fu deschisă de către un bărbat care era aproape de două ori cât Fitz, iar Nick intră.

Madame Hartley veni la el grăbită.

— Excelenţă. Auzisem că v-aţi întors. Chiar speram că veţi veni să mă vizitaţi.

Madame Hartley era o femeie foarte frumoasă, cu trăsături fine şi maniere alese. Nick observă rochia ei de seară de mătase galbenă şi mănuşile asortate. Dacă ai fi văzut-o pe străzile Londrei, nu ai fi ghicit niciodată că era deţinătoarea celui mai exclusivist bordel din oraş.

— Cum să nu fi venit? şopti Nick în timp ce un lacheu îi oferi pe tavă o băutură.

Era whisky. Ţinuse minte ce îi plăcea.

— Văd că nu s-au schimbat prea multe în opt ani.

Pe dreapta, pereţii cu tapet roşu ai salonului principal străjuiau mobila elegantă. Aici bărbaţi eleganţi din înalta societate socializau cu fetele lui Madame Hartley. Afacerile mergeau excelent deocamdată. În cameră se relaxau la un pahar nu mai puţin de şase bărbaţi, pregătiţi pentru o seară de destrăbălări civilizate.

Nick inspiră adânc, şi mirosul de parfum ieftin şi pregnant amestecat cu mirosul de sex îi mângâie sufletul. Aici se simţea el ca acasă. Petrecuse aici mai multe nopţi decât putea număra.

În acea seară fatidică, fratele lui îi aruncase o replică usturătoare în faţă: „Mi-ai tratat soţia ca pe una dintre târfele lui Hartley. Poate că tata are dreptate. Poate că tu chiar nu faci diferenţa între o doamnă şi o târfă”.

— Aveţi vreo dorinţă specială în această seară, Excelenţă? întrebă Madame Hartley în timp ce îl conducea către salon, dar Nick o opri.

— Am încredere în dumneavoastră. Ne cunoaştem suficient de bine.

Colţurile gurii ei se ridicară.

— Da, aşa este, Excelenţă. Cred că doriţi o roşcată în această seară.

Se întoarse şi îi şopti ceva unei fete din apropiere.

Nick aproape că o chemă înapoi să îi spună că nu dorea o roşcată. Dar, Doamne, dorea! Dorea o roşcată anume.

Poate că avea să o uite în seara asta.

Peste câteva minute, Nick fu condus către ceea ce ştia că era cea mai mare şi mai luxoasă cameră de la etajul al doilea. Îşi dădu seama că existau anumite avantaje pe care le avea pentru că fusese cândva client fidel. Patul era mare, iar pe un perete se afla un şemineu de marmură de dimensiuni rezonabile, în care ardea un foc vioi. Camera era masculină, decorată în verde-închis şi albastru, cu mobilă din lemn masiv. Pe pereţi erau desene erotice.

Nick rămase singur să aştepte, dar nu pentru mult timp.

Când se deschise uşa, apăru o fată, şi aproape că îi stătu inima în loc. Era ciudat. Semăna atât de mult cu Juliet, încât i se tăie răsuflarea. Avea sâni cărnoşi şi mari, talie subţire, păr roşcat aprins prins în vârful capului. Apoi se uită la faţa ei şi văzu imediat diferenţa. Această femeie nu avea trăsăturile delicate ale lui Juliet sau pielea ei albă şi fină. Nu, era mai grosolană, mai puţin rafinată. Iar ochii ei erau căprui, în timp ce ai lui Juliet erau de cel mai senin albastru pe care ai fi putut să speri vreodată să-l vezi.

Nick scutură din cap. Avea să o uite. Ridică un deget şi o chemă pe fată spre el. Ea se mişcă dând provocator din şolduri şi făcu o reverenţă.

— Excelenţă. Aţi dori să beţi ceva înainte?

Nick clătină din cap.

— Nu, nu este nevoie.

Vârful roz al limbii ei apăru când îşi umezi buza de sus.

— Atunci să vă dezbrac?

— Doamne, da, şopti el. Dar desfă-ţi părul mai întâi.

Fata îi zâmbi şi începu să îşi scoată agrafele din păr. Încet, încet, şuviţele roşii căzură pe spate, ajungând până la talie. Scuturăcap, şi el întinse mâna pentru a-şi

trece degetele prin părul ei. Nu era la fel de moale precum al..

„Dumnezeule!” Ce era în neregulă cu el?

O luă de mâini şi i le duse spre nasturii pantalonilor lui. Nick îşi dădu jos haina şi o aruncă pe un scaun în timp ce degetele ei agile trecură la treabă. Începuse să îşi deschidă nasturii vestei, când mâna ei îi atinse direct mădularul.

Gemu şi închise ochii. În câteva secunde, era complet tare. Şoldurile lui se mişcară pentru a împinge în pumnul ei strâns. Fata îl eliberă din haine şi apoi îngenunche. Nick nici nu apucă să priceapă ce se întâmpla, şi ea îl cuprinsese deja cu gura.

— Da, hâsâi în timp ce ea îi gâdilă cu limba partea de jos a mădularului.

Apoi îl înghiţi mai adânc, buzele ei alunecând pe el, şi vârful mădularului său ajunse adânc în gâtul ei. Îşi afundă degetele în părul ei şi îşi aminti un alt moment, într-un alt loc.

Ea mări ritmul, sugându-l mai puternic, mângâindu-l, şi pieptul lui începu să se mişte mai repede din pricina efortului de a respira. Dorinţa îi coborî de-a lungul şirei spinării şi simţi că devine şi mai tare.

— Oh, da, Juliet. Suge-mă, *cara.*

Gura se retrase brusc, dându-i drumul cu un sunet ud. Nick clipi şi se uită în jos.

— Vreţi să îmi spuneţi Juliet, deci? îl întrebă un chip necunoscut.

Nu era chipul la care se gândise el. Fu profund dezamăgit şi se chinui să rămână calm.

— Poftim?

— Mi-aţi spus Juliet. Mă numesc Sarah, dar nu mă deranjează cum îmi spuneţi.

— Aşa ţi-am spus?

Nick se retrase, jenat şi frustrat. Dorea o femeie

anume, cea pe care o lăsase în Veneţia.

Îşi închise nasturii de la pantaloni, înjurându-se că era un prost penibil. Oare avea să mai scape vreodată de amintirea ei?

— Îmi cer scuze, zise el. Am să am grijă să fii plătită pentru toată noaptea.

Îşi luă haina pe el fără să o mai închidă şi ieşi pe coridor.

Capitolul 10

Puţină rivalitate îi face bine unui bărbat.

Domnişoara Pearl Kelly către ducesa de Colton

A doua zi de dimineaţă, fix la ora opt şi un sfert, Julia şi mătuşa ei erau suite în trăsura ducală şi opulentă, cu destinaţia Norfolk. Aerul rece de februarie le făcu să stea aproape una de cealaltă, cu cărămizi încălzite şi pături groase în trăsură, în timp ce Fitz şi vizitiul, echipaţi cu mănuşi, haine şi blănuri, aveau să stea afară.

Fitz o instrui pe Julia să bată în plafonul trăsurii dacă avea nevoie să oprească din orice motiv. Se pare că nu uitase cum vomitase lângă trăsură cu o seară în urmă. Îi mulţumi graţios, apoi el zise:

— Excelenţa Sa a cerut să nu vă chinuim prea tare astăzi, deşi probabil că nu ar vrea să vă spun asta.

Îi făcu cu ochiul şi apoi se urcă lângă vizitiu.

— Bărbatul acela mă cam sperie, şopti Theo când trăsura se urni. Unde l-a găsit Colton?

— Nu ştiu. Poate reuşim să aflăm când ne oprim pentru prânz.

Theo se foi pe scaun, nefericită.

— Doamne, detest să călătoresc. Nu mă simt niciodată confortabil. Cum te simţi? Ai mâncat de dimineaţă?

Julia ridică săculeţul pe care îl pregătise bucătăreasa lor.

— Da, şi am destule gogoşi, pricomigdale şi rulouri pentru a-mi ţine de foame pe drum.

— Bun. Mă întreb dacă i-a spus Colton cumnatei sale că ajungem mâine.

— Oh! exclamă Julia. Am uitat complet de ea. Cum ne va primi oare? Îmi închipui că nu va fi prea fericită să aibă oaspeţi.

— Nu ştiu, dar mă gândesc că se simte singură.

Theo se mişcă din nou şi bombăni ceva despre distanţele lungi cu trăsura.

— Te-ai întrebat vreodată ce s-a întâmplat cu adevărat între ea şi Colton?

Julia oftă.

— Încerc să nu mă gândesc la asta. Colton nu a negat că ar fi sedus-o, dar nici nu a confirmat. Când l-am întrebat despre asta în Veneţia, am avut senzaţia că povestea este mai complicată. Este… dureros pentru el.

— Ei, îmi imaginez. Din cauza acţiunilor lui, a murit fratele său.

— Probabil. Deşi putem să presupunem că familia Seaton nu a fost niciodată apropiată.

Theo mormăi şi închise ochii.

— Trezeşte-mă pentru prânz, draga mea. Singura metodă să trec prin acest calvar este să dorm.

Căscă şi trase păturile mai bine pe ea. Peste zece minute, începu să sforăie.

*

A doua zi dimineaţa, Nick şi noul lui avocat se

prezentară la uşa casei vărului său. Valetul lui Templeton îi pofti înăuntru cu promptitudine, invitându-i să aştepte venirea stăpânului casei în birou.

Nick observă că Templeton trăia foarte bine. Casa era mică, la un capăt de Mayfair, dar toată mobila părea nouă. Nu era nimic uzat. Peste tot erau flori proaspete, inclusiv lalele, care nu erau deloc ieftine. Pe podele erau covoare turceşti mari şi pereţii erau plini de tablouri. În birou erau expuse multe carafe de cristal, fiecare plină de băutură. Da, Templeton trăia foarte bine pentru un bărbat care, teoretic, câştiga trei sute de lire pe an.

Deşi lui Nick nu îi păsa de moştenirea Seaton sau de proprietăţile Colton, îl deranja gândul de a fi prostit. Şi îl deranja chiar mai mult faptul că Templeton îi furase banii soţiei lui pentru a o forţa să se culce cu el.

Oare reuşise Templeton? Era vărul lui tatăl copilului Juliei?

Uşa se deschise, şi intră un bărbat despre care Nick presupuse că era Lord Templeton. Templeton avea nas ascuţit şi bărbie proeminentă, păr negru cam rărit şi frunte înaltă. Nick îl recunoscu imediat de la balul Collingswood. El stătea afară, pe terasă, aşteptându-şi soţia, iar acest bărbat i se adresase ei chiar înainte ca ea să iasă. Pentru a vomita.

Reacţia ei la prezenţa lui nu fusese favorabilă. De fapt, ea păruse revoltată. Dacă acest bărbat şi ducesa fuseseră amanţi, atunci Nick era arhiepiscopul de Canterbury.

Ceea ce însemna că Winchester spusese adevărul. Templeton o şantajase pe ducesă pentru a-i ajunge sub fuste.

Nick fu traversat de un nou val de furie. Oh, avea de gând să se bucure de acest moment.

— Excelenţă, ce surpriză plăcută, zise Templeton, ochii lui mici şi opaci mutându-se de la el la avocat. Bine

aţi revenit la Londra.

— Mulţumesc. Vi-l prezint pe avocatul meu, domnul Barnaby Young. El se va ocupa de toate proprietăţile Colton din acest moment.

Nick se aşeză şi dădu la o parte o scamă imaginară de pe pantaloni în timp ce îl lăsă pe Templeton să absoarbă semnificaţia cuvintelor lui.

— Nu… nu înţeleg, Excelenţă. Sunt sigur că nu vreţi să vă bateţi capul cu proprietăţile familiei în timpul scurtului sejur la Londra.

Templeton se aşeză, şi Nick văzu broboane de transpiraţie prejmuind buzele bărbatului.

— Ai dreptate, nu vreau. De aceea am apelat la domnul Young. El va angaja un administrator competent, şi cei doi îmi vor supraveghea averea. Deci, indiferent de cât de lung sau de scurt este sejurul meu, tu nu vei mai fi implicat.

Templeton mişcă din buze de parcă voia să spună ceva, dar nu zise nimic. Nick îi zâmbi fără niciun pic de căldură.

— Nu, nu îmi mulţumi, Lord Templeton. Ştiu că veştile acestea te bucură, căci trebuie să fi fost tare solicitante eforturile depuse în aceşti ultimi câţiva ani. Arătă spre domnul Young. Acum, dacă nu te superi, domnul Young are nevoie de semnătura ta pe nişte hârtii pe care le-am pregătit.

Avocatul scoase un teanc de acte din mapă şi i le întinse lui Templeton, care le acceptă fără entuziasm. Nick se ridică şi se duse către birou în timp ce Templeton citi documentele. Îl auzi pe Templeton suspinând.

— Citeşte mai departe, îi zise vărului său. Devine chiar mai interesant.

Nick văzu pe birou teancuri de facturi de la vânzători şi magazine.

— Excelenţă, scânci Templeton. Asta este ridicol!

Scrie aici că, dacă se descoperă că au dispărut fonduri din avere în ultimii opt ani, eu trebuie să returnez banii.

— Aşa este. Ceea ce nu va fi o problemă, nu, vărule?

Lui Templeton îi tremură mâna în timp ce punea actele pe o masă.

— Dar şi administratorul averii a avut control asupra fondurilor. De ce să plătesc eu pentru fonduri pe care le-ar fi putut sustrage el? Este foarte necuviincios şi complet injust.

— Poţi fi liniştit, eu şi domnul Young vom discuta cu administratorul tatălui meu chiar azi. Ridică o pană şi o răsuci între degete. Dacă a sustras fonduri din avere, ne vom ocupa de el. Între timp, ar fi mai bine pentru tine să semnezi aceste documente.

Templeton arătă către ele.

— Nu sunt deloc sigur că ar fi bine să semnez ceva. Poate ar trebui să se uite peste el avocatul meu.

— Domnule Young, vă rog să aşteptaţi pe hol pentru o clipă.

Avocatul lui Nick ieşi din cameră şi închise uşa încet în urma lui, fără să spună nimic. Zâmbetul lui Nick dispăru. Doamne, voia să îl joace în picioare pe Templeton. Nu încăpea îndoială că era vinovat, deşi probabil ar fi negat asta până şi-ar da ultima suflare.

Şi, ţinând cont de ce îi făcuse Juliei, era posibil ca asta să se întâmple cât de curând.

Furia pe care Nick încercase să şi-o controleze ieşi la suprafaţă. Stând în picioare în faţa lui Templeton, ridică un picior până la marginea scaunului şi împinse. Scaunul se lăsă pe spate pe două picioare şi, cu încă un impuls, căzu la pământ împreună cu Templeton.

Nick îşi aşeză călcâiul pe gâtul lui Templeton. Bărbatul făcu ochii mari de frică şi se înroşi, aşa că Nick mai apăsă puţin. Ochii lui Templeton ieşiră din orbite, şi Nick ştiu că acum avea atenţia deplină a vărului său.

— Dacă ai crezut că îţi voi permite să mă jecmăneşti şi să te dai la soţia mea, te-ai înşelat, răcni Nick. Dacă mai vorbeşti vreodată – *vreodată!* — cu ducesa, din orice motiv, sau dacă te mai uiţi în direcţia ei, nu mă voi deranja să mă duelez cu tine, ca un domn. Nu, am să te găsesc pe o stradă întunecoasă noaptea, şi am să-ţi smulg inima din piept cu mâinile mele.

Nick ridică piciorul, căci pielea lui Templeton devenise deja mov, şi îl lăsă să respire. Făcu un pas înapoi şi îşi aranjă haina, fericit că Templeton se ridică şi se îndepărtă.

— Amestecul tău în treburile mele s-a încheiat, Templeton. Acum, fie semnezi hârtiile acelea de bunăvoie şi suporţi consecinţele, fie ai să te uiţi peste umăr pentru tot restul vieţii tale, aşteptând şi întrebându-te ce aş putea face.

Templeton înghiţi în sec şi încuviinţă.

— Minunat, zise Nick, apoi îl chemă înapoi în cameră pe domnul Young.

Avocatul nu se arătă surprins când văzu scaunul răsturnat şi pe Templeton chinuindu-se să respire. După ce hârtiile fură semnate în prezenţa unui martor, domnul Young le puse în mapă.

— Acum vrem toate registrele şi hârtiile pe care le ai cu privire la averea Colton, Templeton.

Nick îşi încrucişă braţele la piept şi aşteptă.

Peste cinci minute, Nick şi avocatul lui ieşiră. Templeton pretinsese că administratorul avea registrele, şi ei nu putură decât să îl creadă.

— Domnule Young, luaţi trăsura şi mergeţi să vorbiţi cu administratorul tatălui meu. Informaţi-l că nu mai avem nevoie de serviciile lui şi luaţi ce registre şi hârtii ne-ar putea fi necesare. Nu cred că se va arăta dificil, dar, dacă se întâmplă asta, lacheul meu mă va chema.

— Da, Excelenţă.

— Du-l pe domnul Young unde are nevoie, strigă Nick la vizitiu.

Unul dintre lachei se dădu jos.

— Iertaţi-mă, Excelenţă, dar domnul Fitzpatrick a spus să vă urmez oriunde aţi merge cât timp este el plecat.

Nick oftă. Parcă avea o dădacă.

— Rămâi cu domnul Young, David. S-ar putea să aibă nevoie de ajutorul tău mai mult decât mine.

Când băiatul dădu să protesteze, Nick ridică o mână.

— Merg la club, şi nu este departe. Şi suntem în Mayfair, pentru numele lui Dumnezeu. Nu mi se va întâmpla nimic.

— Lui Fitz nu o să-i placă, bombăni băiatul.

— Da, dar eu îţi plătesc salariul, replică Nick, apoi plecă.

Dar nu mergea la clubul White. Minţise. Mai avea de îndeplinit o sarcină neplăcută în această dimineaţă, şi trebuia să o facă singur.

De partea cealaltă a pieţei Grosvenor locuia un anume Lord Robert Wyndham.

Nick îl ţinea minte pe Wyndham de prin cluburi şi din oraş, deşi trecuse ceva timp de atunci. Era cu câţiva ani mai mic decât el şi părea destul de rezervat. Atras de cărţi, dacă era să ghicească. Aşa arăta. Nick nu putea pricepe ce văzuse Julia la el.

Zece minute mai târziu, Nick îi dădu cartea lui de vizită majordomului lui Wyndham. Deşi era o oră ciudată pentru a face vizite, nimeni nu lăsa un duce să aştepte pe la uşă, mai ales nu unul atât de notoriu precum Ducele Depravat. Nick fu imediat condus către sufragerie, cum se aşteptase, şi servitorul plecă să afle dacă stăpânul lui era disponibil.

Nick nu avea niciun dubiu că Wyndham avea să vină.

Uşa se deschise la scurt timp după aceea. Wyndham se grăbi să intre, fiind clar că fusese trezit din somn. Avea

trăsături cam comune, păr scurt şi brunet, ochi căprui şi o barbă rară care nu reuşea să îi ascundă roşeaţa pielii. Bun. Wyndham ştia de ce venise Nick.

— Excelenţă, salută Wyndham temător în timp ce se aşezară amândoi. Bine aţi venit acasă.

— Mulţumesc, Wyndham. Îmi cer scuze pentru ora matinală. Aş vrea să nu remarce nimeni această vizită a mea.

Wyndham înghiţi în sec.

— Aveaţi nevoie de ceva, Excelenţă?

Nick îl privi cu atenţie pe bărbat, lăsând clipele să treacă. Când Wyndham se foi incomod pe scaun, Nick întrebă:

— Ai avea ceva să îmi spui, Wyndham?

— Eu… eu nu ştiu la ce vă referiţi. Îşi drese vocea. Ce aş avea să vă spun?

— S-au auzit lucruri. Deşi am trăit departe de Londra, ai fi surprins de cât sunt oamenii de nerăbdători să vorbească despre ce se petrece în oraş. Nick se lăsă pe spate şi aşeză o gleznă peste genunchiul celuilalt picior. Deşi părea calm, în sinea lui fremăta de incertitudini şi de nervi. Abia se abţinu să nu se repeadă la gâtul bărbatului pentru a-l forţa să spună dacă s-a culcat sau nu cu Julia. Aşa că sunt foarte la curent cu toate bârfele, adăugă Nick.

— Ei, dacă aţi auzit ceva legat de mine, nu este nimic adevărat, replică Wyndham. Absolut nimic.

Îl privi pe Nick direct în ochi, fără să clipească.

Poate că era un mincinos excelent, însă Nick îşi dădu seama că îl credea. Dar nu era încă sigur pe deplin şi nu putea aştepta până în septembrie.

— Mă bucur să aud asta. Pentru că aş fi obligat să acţionez ca atare dacă aş crede că unele zvonuri sunt adevărate. Şi cu siguranţă ştii că nu mă obosesc să fiu convenţional. Plus că nu îmi place să mă trezesc la răsăritul soarelui. Nu, eu prefer elementul-surpriză, ca

duşmanul meu să aştepte şi să se întrebe ce urmează. Să anticipeze când anume mă voi răzbuna. Nu este foarte cavaleresc din partea mea, ştiu, dar este mult mai amuzant. Mă înţelegi, Wyndham?

Wyndham încuviinţă energic.

— Oh, da, Excelenţă. Înţeleg foarte bine.

— Minunat, declară Nick şi se ridică. Atunci cred că am încheiat discuţia.

*

La scurt timp după ce ajunseră la reşedinţa Seaton, Julia se plimba prin casa mare şi întortocheată. Omul lui Nick, Fitz, se întorsese la Londra imediat după ce le adusese pe ele, iar Theo îi ordonase Juliei să se odihnească două zile după călătorie. Julia abia aştepta să exploreze noua ei casă, acum, că se simţea mai bine. Sau era casa ei măcar pentru următoarele câteva luni.

Casa în sine era enormă. Pentru că afară era încă prea frig, se plimbă prin labirintul nesfârşit de coridoare pentru a-şi distrage atenţia de la greţurile omniprezente şi de la nervii şi durerea legate de cea mai recentă cruzime a lui Nick.

Măcar de n-ar fi cunoscut niciodată bărbatul dulce şi tandru care o curtase cu atâta ardoare în Veneţia! Ce amintiri frumoase avea… Amintiri ce erau acum întinate ştiind că soţul ei avea o părere extrem de proastă despre ea. Chiar credea că ea se dusese la Veneţia pentru a legitima copilul altui bărbat. O făcuse „târfă”. O acuzase că avusese relaţii intime atât cu Simon, cât şi cu Wyndham.

Iar acum o trimisese departe.

— Excelenţă?

Julia se uită imediat în sus. Lady Lambert, soţia răposatului frate al lui Colton, era la mică distanţă. Le

urase un bun venit din tot sufletul când ajunseseră, spre uşurarea Juliei şi a lui Theo.

— Bună dimineaţa, Lady Lambert.

— Oh, vă rog, spuneţi-mi Angela. Zâmbi uşor şi gesticulă către camera goală din spatele ei. Vreţi să luăm loc o clipă? Aş vrea să vă vorbesc.

Julia încuviinţă şi o urmă în ceea ce se dovedi a fi camera de muzică. În colţ era un pian mare, cu scaune în jur, iar pe pereţi erau agăţate diferite instrumente cu coarde şi corni. Angela luă loc şi îi indică Juliei să facă la fel.

— Sper că nu mă credeţi prea îndrăzneaţă, începu să spună Angela înainte de a-şi netezi rochia. Îşi drese vocea. Dar mi-aş dori foarte mult să fim prietene. Îmi dau seama că există motive din cauza cărora nu aţi fi interesată de o asemenea prietenie. S-au spus multe lucruri despre mine, despre… soţul dumneavoastră. Aşa că voiam să vă asigur că orice zvonuri aţi fi auzit sunt false.

Julia vru să spună ceva, dar Angela ridică mâna.

— Nu, aşteptaţi. Daţi-mi voie să spun tot ce am de zis. Mi-am iubit soţul. Am fost distrusă când a murit. Mulţi au crezut zvonurile despre mine şi soţul dumneavoastră, şi eu… n-am mai avut prea mulţi prieteni după aceea. Lumea din înalta societate mi-a întors spatele, în afară de ducesa văduvă. Ah, erau politicoşi cu mine faţă în faţă, desigur, dar spuneau lucruri oribile despre mine când credeau că nu îi aud. Au dispărut şi invitaţiile uşor, uşor. Ducesa văduvă a fost foarte… amabilă cu mine, şi îi voi fi veşnic recunoscătoare pentru că mi-a oferit un cămin când nimeni altcineva nu a făcut-o.

Angela se uită în jos, şi Julia văzu că îi dădeau lacrimile. Se aplecă şi o luă de mână pe Angela, strângând-o uşor.

— Mă bucur atât de mult că sunteţi aici, şopti Angela, strângând-o şi ea de mână. Nu am mai avut prietene de

aceeaşi vârstă cu mine de mulţi ani. Am dus o viaţă singuratică, de fapt. Ar însemna extrem de mult pentru mine dacă aţi putea uita orice aţi auzit şi… Vă rog, daţi-mi o şansă să vă fiu prietenă.

— Sigur că da! exclamă Julia. Mi-ar plăcea foarte mult, Angela.

Angela se relaxă vizibil.

— Bun. Se şterse la ochi şi inspiră adânc. Acum spuneţi-mi, cum vă simţiţi astăzi?

— Mai bine, mulţumesc. În fiecare zi am tot mai puţine greţuri.

Deşi Angela ştia că era copilul lui Nick, Julia nu spusese în ce circumstanţe rămăsese gravidă. Nu avea de gând să mărturisească asta nimănui, niciodată.

— Ei bine, dacă tot vă simţiţi mai bine, poate aţi vrea să mă însoţiţi la plimbarea de dimineaţă. Nu merg prea departe şi mi-ar plăcea să am companie.

Julia încuviinţă.

— Mi-ar plăcea. Aerul proaspăt şi mişcarea îmi vor face foarte bine.

— Excelent! Trebuie să vă întreb ceva: sunteţi sigură că nu aţi prefera să mă mut în casa văduvei? Mă simt ciudat să stau aici când este casa dumneavoastră, de drept. Casa văduvei nu este departe şi tot ne-am putea vedea.

— Doamne, nu! răspunse Julia. Casa este suficient de mare să stăm toate trei. Chiar îndrăznesc să spun că am mai putea invita treizeci de oaspeţi şi tot nu ne-am întâlni unii cu ceilalţi decât la mese.

— Oh, vă mulţumesc. Vă sunt foarte recunoscătoare. După ce am stat aici cu ducesa văduvă atâţia ani, abia aştept să vorbesc despre petreceri, modă… şi scandaluri care nu mă implică pe mine.

— Ei bine, Theo este expertă în toate acestea, cu siguranţă. Julia râse, apoi continuă: Deci nu mai ai familie?

— Nu. Mama a murit la câţiva ani după Harry. Tata a murit într-un accident de trăsură când eram eu mică, şi nu am avut fraţi sau surori.

— Sună cunoscut, şopti Julia. Nici eu nu mai am familie, în afară de Theo.

— Îl aveţi pe duce, sublinie Angela, de parcă o astfel de informaţie ar consola-o.

Julia scoase un sunet indiferent şi se uită fix la pian. Nu voia să discute despre soţul ei. Încă era un subiect dureros, iar nervii provocaţi de neîncrederea lui nu îi trecuseră încă.

Stătură mult timp în linişte. Apoi Angela întrebă:

— Credeţi că va veni să vă viziteze?

Julia auzi o notă diferită în vocea Angelei, dar nu îşi putu da seama ce era. Speranţă? Nerăbdare? Teamă?

— Sinceră să fiu, chiar nu ştiu.

— Ei, între timp, eu şi Theo vă putem distrage atenţia. Angela se ridică. Cred că am să-mi petrec o vreme la pian. Ne vedem după-amiază, Excelenţă.

— Te rog, spune-mi Julia. Doar suntem cumnate.

Angela zâmbi.

— Mulţumesc, Julia.

Julia se ridică, îşi luă rămas-bun şi continuă să hoinărească prin casă. O neliniştea ceva din conversaţia cu Angela. Oare femeia avea planuri ce-l implicau pe Nick? Dacă chiar avuseseră relaţii intime cândva, ar fi putut fi nerăbdătoare să reia legătura. Ar refuza-o Nick? Mai bine să nu ştie răspunsul la această întrebare.

*

Trecu o lună, şi Juliei nu îi rămase decât să accepte faptul că Nick nu avea să vină să o viziteze. Nici măcar nu îi scrisese. Nu mai primise nicio veste de la el după schimbul sec de replici din Londra. Fusese abandonată din

nou.

Dar nu era chiar singură. Acum creştea în ea o viaţă nouă şi preţioasă. Copilul lui Nick. În unele zile, Juliei nici nu îi venea să creadă că peste doar câteva luni avea să devină mamă

Greţurile începuseră să dispară în ultimele două săptămâni. Acum îi era rău doar la prima oră a dimineţii, înainte de a mânca, în restul zilei, Juliei îi era foame încontinuu şi mânca tot ce prindea. În loc să atârne pe ea, rochiile îi veneau acum strâmte.

Julia şi Angela se plimbau împreună în fiecare dimineaţă. Mătuşa Theo refuzase să li se alăture, spunând că o femeie bătrână nu poate suporta atât de multă natură. Cele două tinere vorbeau cu uşurinţă în timp ce se plimbau pe proprietate. Întinderea vastă a moşiei Seaton o uimea pe Julia. Erau nenumărate dealuri şi câmpuri, grădini spectaculoase, o pădure deasă, iar râul Wensum tăia pe undeva proprietatea. Aproape că şi-l imagina pe Nick, un băieţel precoce şi cu părul negru, alergând peste tot şi făcând numai prostii.

În această dimineaţă, Angela sugeră să se plimbe prin pădure, pe un drumeag ce ducea de la iaz către casa văduvei. Porniră la drum, purtând jupe şi mantale îmblănite pentru a ţine la distanţă frigul de aprilie. Noaptea trecută se aşternuse ceaţa şi nu prea puteai vedea în depărtare, dar se mai plimbaseră pe acest traseu de câteva ori.

Angela vorbea întruna şi Julia o asculta doar pe jumătate. Domeniul era superb, iarba proaspătă era presărată cu şofrănei de un mov delicat, cu alb şi cu galben. Indiferent ce părerea avea ea despre soţul ei, nu putea nega frumuseţea reşedinţei ducale. Data trecută când Julia venise aici, fusese tratată precum o uzurpatoare. Precum o paria. De data aceasta, era stăpâna casei. Toată lumea asculta ordinele ei în lipsa lui Colton şi

nimeni de aici nu îi contrazicea dorinţele. Şi probabil că nici în viitor nu avea să i se opună nimeni, dat fiind că soţul ei nu avea să pună piciorul aici.

Intrară mai adânc în pădure, unde ecoul păsărilor şi al insectelor era puternic în dimineaţa liniştită. Poteca îngustă era mărginită de o râpă adâncă. Frunzele şi muşchiul erau alunecoase din cauza perdelei dese a copacilor şi lumina era slabă, aşa că Julia trebui să păşească atentă pe cărare.

Se întrebă din nou cum îşi petrecea Nick timpul în Londra. Mândria o împiedica să scrie – lui sau altcuiva – şi să întrebe. Îi scrisese lui Sophie, dar numai pentru a-i spune prietenei sale că urma să stea mult timp la reşedinţa Seaton. Sophie îi răspunsese spunând că avea de gând să o viziteze, dar nu pomenise nimic despre duce.

Oare avea o amantă? Părea probabil, pentru că ideea ca Ducele Depravat să devină celibatar era cel puţin ridicolă.

Îşi aminti că era în continuare supărată pe el, aşa că nu îi păsa dacă se culca cu alte femei. Dar îi păsa. Destul de mult chiar. O chinuia amintirea gurii lui fierbinţi şi a degetelor lui abile. Corpul ei, deşi împlinit ca urmare a sarcinii, şi-l amintea, îl dorea în întunericul singuratic al dormitorului ei.

Ca să nu mai vorbim despre inima ei cea naivă, care refuza să uite amintirile tandre ale minunatei lor săptămâni petrecute împreună la Veneţia. Felul în care îi zâmbise. Râsul lui. Faptul că o făcuse să se simtă cea mai frumoasă, cea mai atrăgătoare femeie din lume. Oare fusese nebună să creadă că simţea mai mult decât dorinţă pentru ea?

— Nu crezi, Julia? întrebă Angela, rupându-i şirul gândurilor.

— Iartă-mă. Ce m-ai întrebat? Julia se împiedică de o piatră şi suspină. Nu eram atentă, adăugă.

— E evident. Angela râse şi înaintă pentru a trece peste o rădăcină de pe potecă. Spuneam să redecorăm camera copilului. Poate…

Când Julia trecu peste rădăcină, probabil aprecie greşit distanţa, pentru că i se agăţă un picior de ea şi îşi pierdu echilibrul, se înclină într-o parte, alunecă şi căzu, apoi o luă la vale pe frunzele ude şi pe iarbă. Julia simţi cum cade în râpă înainte de a reuşi să se agaţe de ceva.

— Angela! ţipă încercând cu disperare să se prindă de ceva. Dar totul era alunecos şi se simţi dintr-odată îngrozită.

Se rostogoli şi căzu către fundul râpei, cu mâinile acoperind burta pentru a proteja copilul în timpul căderii. I se prinse piciorul de o creangă şi simţi o durere ascuţită la gleznă.

Apoi se lovi cu capul de trunchiul unui copac şi simţi o durere cumplită înainte ca totul să se întunece.

*

O dureau ochii din pricina luminii. Julia îi închise strâns şi încercă să îşi aducă aminte. Doamne, capul şi glezna o dureau îngrozitor. Îşi mişcă mâinile, atingând frunze, beţe şi iarbă. Da, se împiedicase şi căzuse în râpa ce mărginea poteca din pădure. Dar unde era Angela?

Respirând de câteva ori să se liniştească, deschise ochii şi nu văzu pe nimeni în jur. Poate că Angela se dusese să cheme ajutoare. Julia îşi încercă uşor picioarele, să estimeze cât era de rănită. Era mai bine decât se temuse iniţial. Probabil putea urca până la potecă, fiindcă o dureau doar capul şi glezna rănită. Nu avea sens să aştepte să vină cineva să o ridice.

Se căţără cu grijă către potecă, ajutându-se de rădăcini şi de crengi căzute. Pământul era alunecos şi, de câteva ori, o luă iar la vale, până reuşi să îşi fixeze

picioarele ca să urce. O cam încurcă glezna dureroasă, dar reuşi să ajungă la potecă mânată de ambiţie. Când ajunse pe teren drept, găsi o creangă înaltă şi groasă în care se sprijini ca într-un baston şi o folosi pentru a merge către casă.

Drumul păru a dura ore întregi şi, când ajunse acasă, aproape căzu din picioare de oboseală. Respirând greoi, îi dădu voie majordomului să îi aducă un scaun lângă uşă. Apoi bărbatul trimise un lacheu pentru a chema doctorul din sat.

Chiar atunci apăru Angela de după colţ, cu Theo şi cu încă un lacheu în spatele ei. Cei trei rămaseră pironiţi locului când o văzură pe Julia, murdară şi ciufulită, stând pe un scaun lângă intrare.

— Julia! Angela fugi lângă ea, şi pe chipul ei se citi uşurarea. Am venit fuga înapoi acasă să chem ajutoare. Nu am ştiut ce altceva să fac. Cât eşti de rănită?

— John, du-o pe ducesă sus, ordonă Theo. Angela, cheamă doctorul şi apoi cere-i bucătăresei ceva de mâncare. Eu iau coniacul.

— Am chemat deja doctorul, spuse Julia îngrijorată în timp ce lacheul o ridică de pe scaun. Şi nu am nevoie de mâncare. Ajutaţi-mă să ajung sus.

Curând, Julia era aşezată în pat, înconjurată de perne şi de o mulţime de feţe îngrijorate.

— Nu am nimic, le spuse.

Theo şi Angela stăteau la picioarele patului ei, cu frunţile încreţite de îngrijorare.

— Serios, chiar nu am nimic. Mă dor capul şi glezna ca naiba. Dar o să supravieţuiesc.

— Da, dar copilul? întrebă Angela panicată şi cu o voce slabă. Doamne, am să mă simt îngrozitor dacă i se întâmplă ceva copilului tău. Nu ar fi trebuit să te duc pe cărarea aceea astăzi. Era prea deasă ceaţa.

— Taci, fato! se răsti Theo. Nu este vina ta şi nu vom

şti despre copil până nu ajunge doctorul. N-are rost să provocăm istericale.

Julia mai luă o gură de coniac.

— Sunt doar obosită. Mă simt de parcă aş putea dormi zile la rând.

Căscă, parcă pentru a dovedi asta.

— Nu adormi, zise Theo. Până nu te vede doctorul şi te consultă, nu adormi.

Doctorul ajunse după o jumătate de oră. Era un bărbat în vârstă, amabil, şi o consultă pe îndelete. Fu atent şi respectuos şi vorbi tot timpul pentru a o linişti şi a o ţine trează.

Când încheie, Theo şi Angela reveniră în cameră pentru a auzi diagnosticul.

— Excelenţa Sa are o comoţie uşoară, care ar trebui să treacă singură după câteva zile de odihnă. Am să las laudanum pentru dureri, dar v-aş sfătui să nu îl folosiţi decât dacă este absolut necesar. Glezna este luxată şi ar trebui ţinută ridicată câteva zile. Ar trebui să vă reveniţi în circa o săptămână, Excelenţă. Îşi drese vocea. Nu aş putea spune dacă veţi pierde sarcina sau nu. Au fost multe cazuri în care căzăturile au provocat avorturi spontane. Dacă nu aveţi sângerări în următoarele două zile, aş spune că sarcina nu este afectată. Dar, dacă aveţi crampe sau sângeraţi, chemaţi moaşa. Pot şi eu să vin, însă doamna Popper are multă experienţă şi cu avorturi spontane, şi cu naşteri. S-ar putea să vă poată da ceva pentru a opri procesul.

În încăpere se aşternu liniştea.

„Au fost multe cazuri în care căzăturile au provocat avorturi spontane.”

Cuvintele îi răsunară în urechi Juliei. Simţi în piept o durere ce egala durerea luxaţiei.

Angela îl conduse afară pe doctor, iar Theo veni să stea lângă patul Juliei.

— Nu plânge, draga mea, spuse mătuşa ei şi o mângâie pe păr. Totul va fi bine. Vei vedea.

— Dar nu ştii asta sigur, şopti Julia, acum plângând de-a dreptul. Nimeni nu ştie asta. Of, Theo! Ce mă fac dacă pierd copilul? Nu mi-o voi ierta niciodată.

Suspină, şi Theo o strânse în braţe.

— Şşşt, nu este vina ta. A fost un accident. Doar atât.

Mătuşa ei o mângâie pe spate, legănând-o, iar Julia plânse şi tot plânse.

— Ajunge, îi spuse Theo până la urmă. Mătuşa ei o împinse uşor înapoi pe pernă. O să pierzi copilul dacă nu îţi păstrezi forţele. Fii puternică, Julia. Copilaşul are nevoie de tine. Nu ajută la nimic să plângi, dar să te odihneşti şi să mănânci ajută.

Julia se şterse la ochi cu marginea cuverturii.

— Ai dreptate. Trebuie să mă forţez să rămân calmă şi să mă vindec.

— Dormi, draga mea. Mă întorc mai târziu să văd ce faci.

*

Ziua şi noaptea se scurseră cam în ceaţă. Obosită şi cu dureri, Julia nu voise decât să doarmă. Theo o verifică la fiecare câteva ore, trezind-o pentru a-i da mâncare şi băutură. O ajută pe Julia să îşi facă nevoile, ceea ce o jena teribil pe tânără. Dar Theo fusese extrem de practică, iar Julia îi era recunoscătoare.

Dormi până târziu, dar se simţi mult mai bine. Până acum, nu avusese nici sângerări, nici crampe, un semn foarte bun cum că era totul în regulă cu copilul. Avea de gând să urmeze indicaţiile doctorului şi să nu îşi facă griji. Theo avea dreptate: Julia trebuia să îşi refacă puterile.

După micul dejun, Theo aduse câteva exemplare vechi din *La Belle Assemblee* pentru a le citi cât Julia stătu

în pat. Apoi Angela stătu cu ea o vreme după-amiaza, pentru a-i da o pauză lui Theo.

— Nu am nevoie să fiu supravegheată mereu, îi spuse Julia cumnatei sale. Tu şi Theo ar trebui să vă bucuraţi de ziua aceasta, nu să staţi aici închise cu mine. Du-te! zise şi arătă spre uşă. Şi oricum, aş vrea să dorm, adăugă.

Angela plecă, convinsă că Julia spunea adevărul. Julia se cuibări în perne şi adormi la loc. Îşi petrecu restul zilei în acelaşi mod, odihnindu-se şi asigurându-le pe cele două femei că se simţea tot mai bine.

Meg tocmai îi luase cina, când uşa se deschise larg cu o izbitură.

Soţul ei intră în cameră rapid, arătând mai îngrijorat şi mai neîngrijit decât îl văzuse Julia vreodată. Avea barbă crescută de cel puţin o zi, iar ochii îi erau roşii şi încercănaţi. Avea hainele pline de praf de pe drum şi lavaliera strâmbă.

Julia rămase cu gura căscată o clipă, apoi spuse:

— Colton! Ce este cu tine aici?

El îşi drese vocea şi îşi prinse mâinile la spate.

— Doamnă, unul dintre lachei mi-a adus vestea accidentului tău. Am vrut să evaluez chiar eu natura rănilor tale.

Oare fusese… îngrijorat pentru ea? Probabil călărise ca un nebun pentru a ajunge aici atât de repede. Inima Juliei tresăltă de bucurie, dar încercă să nu zâmbească.

— Spune-mi ce s-a întâmplat. Te plimbai prin pădure? Erai singură?

Ea clătină din cap.

— Nu. Eram cu Lady Lambert.

— Şi te-ai împiedicat?

— Da, de o rădăcină. Probabil am estimat greşit distanţa. Apoi nu am reuşit să îmi recapăt echilibrul şi am căzut în râpă. Dar sunt bine, serios. Am suferit o comoţie uşoară şi am glezna luxată, dar ambele se vindecă foarte

bine, ţinând cont că Theo nu mă lasă să mă ridic din pat.

— Şi copilul?

Ea tăcu şi îl privi în ochi pe Nick, căutând semne ale unei alte emoţii în afară de îngrijorare. Speranţă? Observă că nu spuse „copilul meu”, ci doar „copilul”. Oare sperase să piardă sarcina?

Doamne, probabil de aceea venise aşa grăbit să o vadă. Bucuria pe care o trăise cu o clipă în urmă dispăru precum o floare sub soarele dogoritor. Venise aici într-un suflet în speranţa că ea avea să piardă copilul, oferindu-i o soluţie facilă pentru problemele lui.

Respiră adânc, luptându-se cu disperarea ce îi apăsa inima. Totul era în zadar. Nu avea să îl facă să se răzgândească niciodată. Nick nu avea să o creadă şi nici să accepte copilul lor.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, soţule, dar nu am pierdut copilul, spuse ea încet. Cel puţin nu încă.

El se încruntă.

— Nu îţi doresc răul, Julia, indiferent de ceea ce cred în privinţa acestui copil.

Julia nu putu să răspundă. Un avort i-ar fi făcut rău. Nu şi-ar fi revenit niciodată. Corpul ei, da. Dar nu mai avea să conceapă un copil în aceleaşi circumstanţe, cu atâta pasiune şi afecţiune. Acum, între ei nu era decât recea neîncredere, iar Julia nu avea energia să mai lupte.

Întoarse capul şi privi în altă parte, dorindu-şi ca el să plece.

După o clipă, el oftă.

— Am să rămân câteva zile, până îţi revii, spuse încet. Când mă întorc la Londra, Fitz va rămâne aici să te vegheze.

Ea îşi întoarse rapid privirea spre el.

— Nu prea cred că am nevoie de un paznic, Colton. Pur şi simplu m-am împiedicat.

— Eu nu sunt atât de sigur. Şi, până când voi fi, Fitz

rămâne aici.

El arătă spre camera micuţă pe care ea şi-o alese cu două luni în urmă când ajunsese.

— De ce nu eşti în apartamentele ducesei?

Julia ridică din umeri.

— Angela s-a mutat în acele apartamente când a murit mama ta. Nu mi s-a părut corect să îi cer să se mute. Şi, oricum, camera aceasta este de-ajuns pentru mine.

Nick se întoarse şi porni spre uşă.

— Cheam-o imediat pe Lady Lambert, îi spuse el unui lacheu ce stătea pe hol.

— Colton, serios… începu Julia, dar se opri când el ridică o mână.

— Eşti stăpâna acestei case şi meriţi să fii tratată ca atare. Ca să nu mai vorbim că vei dormi acolo unde îţi spun eu să dormi.

— Nu după opt ani, replică ea imediat. Chiar credea că putea să îi comande ce să facă după ce o ignorase atât de mult timp? Nu poţi alege să îţi exerciţi drepturile de soţ selectiv, Colton.

El miji ochii şi îi oferi un zâmbet leneş şi încrezut.

— Cred că ştim amândoi la fel de bine că nu trebuie să apelez la drepturile de soţ, Juliet.

Capitolul 11

Bărbaţilor le place să ne ofere protecţie, chiar şi atunci când nu avem nevoie de ea. În general, cel mai bine este să accepţi, pentru a nu-i răni orgoliul.

Domnişoara Pearl Kelly către ducesa de Colton

Julia suspină la auzul numelui, care cu siguranţă nu

fusese spus din greşeală. Of, dacă ar fi avut cum să-i şteargă acel rânjet de pe faţă! Uşa se deschise exact când avea de gând să îi spună să se ducă naibii.

— Excelenţă! exclamă Angela, chipul ei exprimând surprindere. Nu ştiam că aţi venit.

Theo intră imediat după ea, ambele privindu-l curioase pe Colton.

— Ştiu. Am venit aici mai întâi. Îşi puse mâinile în şolduri. Aş vrea ca soţia mea să stea în apartamentele de lângă ale mele, după cum îi este locul în această casă. Te rog să îţi iei lucrurile de acolo în seara aceasta.

Angela roşi.

— Oh, desigur! şopti. Nu am vrut să o jignesc pe Julia. M-am oferit să mă mut, dar ea…

— Ei bine, acum îţi spun eu, zise Nick cu fermitate.

— Sigur că da. Imediat. Mă scuzaţi, vă rog.

Angela se întoarse şi plecă.

— Colton, chiar nu era nevoie să faci asta, protestă Julia.

— Ba nu, are dreptate, interveni Theo din prag. Ar fi trebuit să părăsească apartamentele fără să i se ceară. Bună seara, Excelenţă.

Făcu o reverenţă. Nick îşi înclină uşor capul în direcţia lui Theo.

— Lady Carville.

— Staţi cu noi câteva zile?

— Da, până îşi revine soţia mea.

Theo îi aruncă Juliei o privire scurtă.

— Ce interesant, şopti ea. Ei bine, am să mă asigur că ambele apartamente sunt curate şi pregătite.

Plecă din cameră, închizând uşa în urma ei.

Julia închise ochii şi îşi masă tâmplele. Doamne, era epuizată, confuză şi nervoasă. Colton fusese continuu agasant de când se întorsese în Anglia. Oare chiar fusese dezamăgit că nu pierduse sarcina? Era atât de crud? O

podidiră lacrimile, atât pentru copilul lor, cât şi pentru bărbatul de care se îndrăgostise în Veneţia, unul pe care ştia că nu avea să-l mai vadă niciodată.

— Trebuie să te odihneşti, spuse Nick pe un ton sec. Am să mă întorc să te ajut să te muţi în noua ta cameră.

Ea încuviinţă, apoi îl auzi ieşind. Se întoarse şi lăsă lacrimile să curgă în pernă.

*

Nick închise uşa camerei soţiei lui şi merse pe hol. I se întorcea stomacul pe dos de agitaţie şi avea nevoie disperată să bea ceva. Călărise jumătate de noapte şi o zi întreagă, dându-se jos din şa numai pentru a schimba caii, iar teama cu privire la sănătatea Juliei aproape îl înnebunise. Iar când o văzuse atât de palidă şi de obosită, abia se abţinuse să nu o ia în braţe şi să nu îi mai dea drumul niciodată.

Ce se întâmpla cu el?

Probabil că îl păcălise în cel mai urât mod în care poate o femeie păcăli un bărbat. Şi totuşi, nu şi-o putea scoate din minte, încercase să o uite timp de şase săptămâni, dar fără succes. Nopţile erau cele mai rele, când mirosul ei… atingerea ei… gustul ei îl bântuiau. Şi, după ce se întâmplase la Madame Hartley, nu voia să mai încerce cu o altă femeie. Aşa că era prins în capcană, disperat după singura femeie pe care nu îşi putea permite să o aibă.

Jurase să să ţină departe de reşedinţa Seaton, sperând că nevoia cumplită de ea avea să dispară. Apoi în septembrie, când avea să afle dacă era copilul lui sau nu, Nick ar fi putut pleca fără regrete. Până la urmă, ea nu îşi dorise un soţ, ci un copil născut sub protecţia numelui de Seaton. Julia spusese că el ar trebui să plece, să se întoarcă la Veneţia.

Era clar că nu tânjea după el. Şi atunci de ce era atât de vrăjit de ea?

Îl găsi pe Thorton, majordomul. Bărbatul era la reşedinţa Seaton dintotdeauna. Deşi avea şaizeci şi ceva de ani sau peste şaptezeci, Thorton era remarcabil de sprinten pentru un bărbat în vârstă. Când ajunseseră Nick şi Fitz, mai devreme, Thorton aproape că sprintase pentru a anunţa servitorii că venise ducele.

— Caută-l pe domnul Fitzpatrick şi trimite-l în birou, ordonă Nick.

— Da, Excelenţă, răspunse Thorton cu vocea lui răguşită şi baritonală.

Nick merse în biroul opulent, o cameră folosită de fratele lui, de tatăl lui şi de restul ducilor de Colton. Dacă asta nu ar fi fost îndeajuns de deprimant, camera conţinea amintiri deosebit de neplăcute pentru Nick, ţinând cont că aici descoperise corpul fratelui său.

Merse către bufet şi se bucură să vadă că era bine aprovizionat, îşi puse un pahar sănătos din cel mai bun whisky al tatălui său. Măcar nu mai trebuia să o suporte pe mama lui. Încă îşi amintea multe dintre apostrofările de care avusese parte, de faţă cu tatăl său, desigur, chiar în camera aceasta. Subiectul ei preferat fusese întotdeauna marea dezamăgire provocată de cel de-al doilea fiu al ei.

Apoi, în noaptea de după înmormântarea fratelui său, stătuse aici cu ambii părinţi, văzând în ochii lor ura şi învinuirea în timp ce îşi priveau singurul copil viu. Nick încercase să le explice, dar nu îl crezuse nimeni. Aşa că încetase să mai dea explicaţii.

Luă o gură de băutură, gonind amintirile amare cu whisky-ul cu aromă de stejar şi turbă. Doamne, cât ura acest loc!

În loc să se aşeze la biroul cel mare, Nick alese un scaun de lângă şemineu. Se auzi o bătaie scurtă în uşă, apoi Fitz intră în încăpere.

— Bună seara, Excelen…

— Nu o spune, îl repezi Nick. Mi s-a spus „Excelenţă” de mi s-a urât de când m-am întors la acest morman de pietre. Se ridică şi se întoarse la bufet, unde îi puse un pahar de whisky şi lui Fitz. Ia loc, Fitz. Nick îi dădu paharul şi se aşeză la loc. Mâine vreau să merg la poteca din pădure şi să inspectez locul unde a căzut soţia mea. Vreau să verific dacă a fost un accident.

— Bănuiţi că nu ar fi fost?

Ceva îl deranja pe Nick. Două căzături misterioase într-o perioadă de timp atât de scurtă – dacă lua în calcul şi căderea mamei lui. Putea să fie doar o coincidenţă?

Prima oară când aflase de moartea ducesei văduve, se gândise că Satana se plictisise să aştepte harpia şi venise să o ia. Dar acum îl măcinau circumstanţele morţii ei. Se împiedicase sau fusese… altceva? Părea neverosimil. Doar se ştie că este foarte greu să omori răul în stare pură. Şi cine ar fi vrut să o omoare? Unul dintre servitori, sătul de atâtea reproşuri?

Dar Nick învăţase să aibă încredere în instinctele lui, după câte accidente avusese şi el. Iar acum, două căzături păreau greu de ignorat, cel puţin până verifica el însuşi locul accidentului Juliei.

Ridică din umeri.

— Recunosc că nu ştiu. Dar să te împiedici şi să cazi exact în zona cu râpa? Tu ştii mai bine decât oricine cât este de periculos să iei evenimentele tragice drept simple coincidenţe. Aşa că vreau ca ducesa să fie protejată până îmi satisfac eu curiozitatea. Iar când mă întorc la Londra, vreau să rămâi aici.

Fitz se încruntă, şi cicatricea de pe faţa lui îi dădu un aspect cumplit.

— De ce?

— Se pare că soţia mea are nevoie de mai multă protecţie decât mine.

Fitz clătină din cap.

— Nu. De ce vă întoarceţi la Londra?

„Pentru că nu pot sta aici fără să o ating.”

— Este mai bine să plec.

— Pentru cine este mai bine? Fitz bău nişte whisky, paharul mic şi delicat părând aproape comic în mâinile lui mari. Nu v-am crezut niciodată un laş.

Nick vru să nege, dar Fitz îl cunoştea prea bine. Aşa că nu spuse nimic, ci pur şi simplu se uită la foc.

— Cât timp staţi, atunci? întrebă Fitz.

— Până îşi revine. Poate două sau trei zile.

— Da, am să o veghez, dar ar fi bine să fiţi atent la Londra. Nu o să vă iert niciodată dacă vi se întâmplă ceva cât timp sunt eu aici.

— Nu ai de ce să îţi faci griji. Şi aşa Quint abia se desprinde de mine. A luat foarte în serios avertizările tale în legătură cu siguranţa mea.

— Când o să-l iertaţi pe Lord Winchester?

Umerii lui Nick se tensionară.

— Când am eu chef, Fitz. Nu mai vorbise cu Winchester după discuţia din biroul lui, când prietenul lui îi spusese despre problemele financiare ale Juliei. Dar ce îţi pasă ţie?

— Nu îmi pasă. Dar mi se pare mare păcat să renunţaţi la o prietenie veche doar pentru că Lord Winchester a făcut ceea ce trebuia să facă un domn.

— Ce trebuia să facă un domn? răcni Nick, cu maxilarul încleştat. Să o ajute pe soţia mea să se dea drept târfă, ca să mă păcălească? Să mă facă de râs? Să mă mintă în faţă? Asta fac domnii de unde eşti tu?

Fitz clătină din cap.

— Nu. De unde sunt eu, dacă un bărbat şi-ar fi ignorat soţia timp de opt ani, lăsând-o să moară de foame, familia ei l-ar fi atenţionat cu o bătaie zdravănă pe o aleea întunecată.

— Da, familia ei. Dar nu cel mai bun prieten al soţului ei.

— Lord Winchester se consideră familia ei. Îşi goli paharul şi se ridică. Şi ştiţi asta foarte bine. Dar nu vreţi să recunoaşteţi că aţi greşit. Niciodată nu recunoaşteţi, duce căpos ce sunteţi.

Nick miji ochii.

— Da, şi ducele acesta căpos te poate pune să dormi în grajduri dacă nu ai grijă ce vorbeşti.

Fitz lăsă capul pe spate şi râse.

— Am dormit în locuri mult mai rele decât grajdurile astea, Excelenţă. Chiar sunt un palat faţă de unele dintre aleile din Dublin prin care am ajuns. Mă duc la culcare, dacă nu mai aveţi nevoie de ceva.

— Nu. Ai făcut destule pentru o seară.

Thorton intră şi anunţă:

— Excelenţă, am pregătit apartamentele principale pentru dumneavoastră şi Excelenţa Sa.

— Mulţumesc. Am să am eu grijă să o instalez pe soţia mea în noua ei cameră. Spune-i servitoarei ei să îi mute lucrurile mâine-dimineaţă.

— Da, Excelenţă. Noapte bună!

— Noapte bună, Thorton.

Nick îşi termină whisky-ul şi se întinse. Era epuizat. Cu cât o muta mai repede pe Julia, cu atât se putea duce şi el mai repede în patul lui.

Nu răspunse nimeni când bătu încet la uşa soţiei lui. Se uită înăuntru şi văzu că dormea dusă. Se mişcă uşor, înaintă, hotărât să o ia în braţe. Dar apoi rămase lângă patul ei.

Părea liniştită, cu respiraţia sacadată şi profundă. Părul ei lung şi blond se încolăcea în jurul chipului parcă sculptat de îngeri, şi, deşi cuverturile ascundeau trupul ei, el ţinea minte fiecare parte apetisantă. Visase formele ei în fiecare noapte. Era chinuitor şi să stea cu ea în aceeaşi

încăpere.

Era greu de spus de ce, dar o voia în camera alăturată camerei lui. O voce din minte îi şopti: „Pentru că eşti un prost”.

Trase cuverturile şi suspină. Cămaşa ei de noapte se ridicase, lăsând vizibile coapsele fine şi mătăsoase, iar sânii ei, acum şi mai mari din cauza sarcinii, tensionau materialul. Dorinţa îl lovi pe Nick în vintre şi închise ochii, chinuindu-se să se controleze.

Încercă să alunge gândul de a se băga în pat, dezbrăcat, şi de a face dragoste cu ea.

Când îşi mai reveni puţin, deschise ochii şi atunci văzu umflătură pântecelui ei. Nu era prea mare, dar vedea o umflătură sub bumbacul subţire. Iisuse, chiar era un copil! Nick îşi trecu palma peste faţă, asaltat de un val de sentimente contradictorii.

Îşi aminti că planul era bun. Când se dovedea că nu era al lui copilul, putea să plece din ţară fără să îi ofere fetei sau băiatului protecţia numelui său. Iar dacă se înşela şi era copilul lui… Ei bine, nu voise niciodată să fie tată, nici nu ştia cum să fie, de fapt, şi nu voia să rămână în Anglia.

Dar nu era copilul lui, nu?

Această posibilitate era greu de acceptat. Nick îşi strecură braţele sub Julia, unul sub gâtul ei şi celălalt sub genunchi. Ea oftă când o ridică, şi braţele ei se încolăciră în jurul gâtului său. Nick îşi înăbuşi un oftat. Nu numai că sânii ei erau erau presaţi de pieptul lui, dar mirosul ei îl învălui, gardenii dulci şi familiare. Îl făcu să tânjească după acele nopţi inocente din Veneţia, înainte de a afla de minciuna ei.

Nick merse încet de-a lungul coridorului şi trecu de colţ. Apartamentele ducesei erau lângă ale lui, la capătul aripii de est, deşi el nu dormise niciodată în dormitorul principal. Ultima oară când fusese la reşedinţa Seaton,

tatăl lui era încă în viaţă. Se întâmplase la înmormântarea lui Harry.

Nick deschise uşa cu cizma şi intră în noile apartamente ale Juliei. Camerele erau mari, decorate în stilul sobru al mamei lui. Nick îşi propuse să îi spună soţiei sale să redecoreze după bunul-plac. Acum, că verificase starea averii, ştia că îşi puteau permite orice modificări ar fi vrut să facă la reşedinţa Seaton. Ce naiba, putea să dea foc la tot şi să o ia de la capăt, din partea lui.

Se aplecă şi o aşeză pe Julia pe pat, uşor. Când încercă să se retragă, ea îl strânse cu braţele.

— Nick, şopti lângă gâtul lui.

El înlemni. Se simţi dintr-odată nehotărât, furia şi orgoliul luptându-se cu dorinţa furibundă din vintre. Se gândi cât de simplu ar fi să cedeze. Să se cufunde în delicateţea ei şi să îşi astâmpere nevoia de ea. Dar ce avea să facă apoi?

Îi privi repede chipul şi se convinse că dormea. Uşurat, îi desfăcu braţele din jurul gâtului ei şi ridică apoi cuvertura să o acopere. Mai stătu un minut, privind-o şi dorind-o. Torturându-se singur.

Nick se aplecă şi o sărută uşor pe frunte, fără să se poată abţine. Avea pielea rece şi fină, şi îi veni tare greu să se retragă.

Oftând, se duse în apartamentele alăturate şi se trânti pe pat, fără a se dezbrăca.

*

A doua zi dimineaţă, cele două femei erau deja aşezate la masă pentru micul dejun când se întoarse Nick.

— Bună dimineaţa, Excelenţă, spuseră vesele Lady Lambert şi Lady Carville.

— Bună dimineaţa, doamnelor, răspunse.

După o noapte neliniştită, se trezise de câteva ore

bune, mâncase şi călărise.

— Lady Lambert, eşti amabilă să vii cu mine în dimineaţa aceasta? Aş vrea să văd unde anume pe potecă a căzut soţia mea.

Soţia fratelui său încuviinţă.

— Sigur că da, Excelenţă. Mi-ar face plăcere să vă însoţesc. Mă schimb şi ne întâlnim peste vreo douăzeci de minute.

Se ridică şi ieşi în grabă din cameră. Lady Carville îl privi cu şiretenie.

— De ce, dacă nu vă deranjează să întreb?

— Nu ştiu încă. S-ar putea să nu fie nimic, răspunse sincer. Dar anii mei în străinătate m-au învăţat să fiu circumspect când vine vorba despre accidente.

— Da, am auzit că aţi avut câteva aşa-zise accidente chiar dumneavoastră. Credeţi că Julia este în pericol?

— Sper că nu. Oricum, am să-l las pe Fitz aici să vă păzească pe toate trei după ce plec.

— Credeţi că este necesar? Poate ar trebui să staţi până se naşte fiul sau fiica dumneavoastră.

Nick se îndreptă. Vru să spună că nu era copilul lui, dar se abţinu. Timpul avea să dovedească faptul că avea dreptate.

— Nu, trebuie să plec. Dar am să mă întorc, dacă nu se naşte copilul până în septembrie.

Privirea lui Lady Carville trădă faptul că înţelese, şi femeia oftă.

— V-aţi gândit la consecinţele neîncrederii dumneavoastră, Excelenţă? Probabil nu vă va ierta niciodată.

— Atunci vom fi chit. Scuzaţi-mă, doamnă.

Nick, într-o dispoziţie vizibil proastă, îl găsi pe Fitz pregătind trei cai în grajd. O iapă mică pentru Lady Lambert, un cal mare pentru Fitz şi armăsarul lui Nick, Charon. Charon avea un metru şaizeci înălţime şi era

complet negru. Îl cumpărase cu trei săptămâni mai înainte, de la Tattersall. Era temperamental şi încăpăţânat, şi lui Nick îi plăcuse să îl lase să alerge liber pe domeniu mai devreme în acea dimineaţă.

— Sigur vreţi să vin şi eu? întrebă Fitz când se apropie Nick.

— Cu siguranţă. Prefer să nu fiu singur cu Lady Lambert. Oricum, vreau opinia ta despre locul în care se presupune că a căzut soţia mea.

— Vă temeţi că se va arunca la picioarele dumneavoastră, nu?

Nick îşi aminti câteva situaţii incomode cu soţia fratelui său cât Harry încă trăia. Flirtase cu el cu orice ocazie, chiar şi de faţă cu Harry. El nu o încurajase niciodată, dar ea fusese insistentă, surprinsă că Ducele Depravat ar respinge ideea de a-l încornora pe fratele lui.

Şi apoi urmase acea noapte fatidică, şi totul devenise un iad.

— Stai pe aproape, şopti Nick şi luă hăţurile lui Charon.

Se urcă în şa cu lejeritate.

— Ei bine, uitaţi-o că vine.

Fitz arătă spre casă, şi Nick se întoarse. O văzu pe Lady Lambert, părând veselă în timp ce mergea galeş spre grajduri, purtând un costum de călărie maro.

Când ajunse lângă ei, Nick îi văzu nemulţumirea când constată că erau trei cai pregătiţi, nu doi.

— Fitz vine cu noi, anunţă el.

Ea încuviinţă şi se duse la scara pentru încălecat. Un grăjdar din apropiere îi ţinu iapa în timp ce ea se urcă.

Nick făcu un gest nerăbdător către Fitz, aşa că prietenul lui se sui repede pe cal.

— Să mergem, spuse Nick şi îl mână pe Charon spre pădure.

Cei trei plecară în ritm alert. Era o dimineaţă senină

şi răcoroasă de primăvară, şi peisajele familiare şi mirosurile îi amintiră lui Nick de copilărie, când hoinărea pe domeniu. Şi-l amintea şi acum pe grădinarul-şef, un domn Thompkins grizonat, care nu se arătase deranjat de faptul că era urmat peste tot de un băieţel.

Nick ştia numele aproape tuturor speciilor de flori sau de copaci de pe proprietate datorită domnului Thompkins. De parcă l-ar ajuta vreodată cu ceva aceste informaţii.

Nick se întrebă când avea să înceapă să vorbească Lady Lambert. Nu era genul care să stea tăcută, şi bănuia că avea destule să îi spună după opt ani.

Nu trebui să aştepte mult. Imediat ce trecură de iaz, Lady Lambert îşi conduse iapa lângă calul lui Nick, iar Fitz rămase în urmă.

— Excelenţă, începu ea, vocea ei la nivel de şoaptă. Nu ar trebui să vorbim totuşi despre ce s-a întâmplat în noaptea aceea?

— Nu, nu ar trebui.

Acea noapte era ultimul lucru la care voia să se gândească. Privi fix înainte, concentrat la drum.

— Dar trebuie să îmi permiteţi să îmi cer scuze.

Nick nu spuse nimic. Scuzele nu aveau să îl readucă la viaţă pe fratele lui. Sau să repare răul făcut reputaţiei lui Nick. Şi mai era problema vinei lui, pe care nicio scuză nu avea să o elimine.

— Ar trebui să ştiţi că sunt diferită acum, continuă ea. Îmi dau seama cât de naivă eram atunci. Of, Nick…

Ochii lui, mijiţi în semn de avertisment, lansară o privire către ea.

— Vreau să spun, Excelenţă, zise ea roşind şi se uită în altă direcţie. Voiam doar să ştiţi cât regret ce s-a întâmplat. Şi sper să putem fi prieteni într-o bună zi.

El nu reuşi să formuleze un răspuns suficient de politicos pentru urechile unei doamne, aşa că tăcu. Se

rugă să facă şi ea la fel.

Fitz strigă:

— Mai e mult, Lady Lambert, dacă nu vă supăraţi că vă întreb?

— Cam la zece minute distanţă, cred. Era chiar înainte de curba cea mare a potecii. Se foi pe şa şi îşi aranjă fusta. Aţi fost să vedeţi mormântul mamei dumneavoastră, Excelenţă?

El oftă. Se părea că era o călătorie neplăcută din toate punctele de vedere.

— Nu, nu am fost. Dar nu vă faceţi griji. Am de gând să dansez pe el înainte să plec.

Lady Lambert închise gura. El se bucură de un moment de binecuvântată linişte, până când ea spuse:

— Soţia dumneavoastră este foarte plăcută. Am devenit prietene bune.

— Chiar aşa?

— Chiar aşa. Este inteligentă şi…

— De ce aţi rămas aici, Lady Lambert? o întrerupse.

Ea făcu ochii mari de surprindere, dar el continuă:

— De ce v-aţi dat pe lângă ducesa văduvă în toţi aceşti ani? De ce nu v-aţi mutat înapoi acasă, la familia dumneavoastră?

Ea îşi îndreptă spatele.

— Nu am familie. Nu am unde să mă duc. Mama dumneavoastră a fost familia mea în ultimii opt ani.

— Atunci permiteţi-mi să vă dau o rentă. Puteţi sta în casa văduvei. Alegeţi ce casă vreţi. Duceţi-vă şi luaţi o casă la Londra şi trimiteţi-mi factura.

— Mă forţaţi să plec, Excelenţă?

— Nu mă puneţi în această situaţie. Aş prefera să nu vă forţez să plecaţi, dar nu pot înţelege de ce insistaţi să rămâneţi aici.

Îl bătu uşor pe Charon, şi calul înaintă în faţa celorlalţi.

În câteva minute, ajunseră la locul unde căzuse Julia. Nick se dădu jos din şa şi aruncă hăţurile peste o creangă. Zona din jurul potecii era acoperită de frunze, şi pe o parte era o râpă abruptă.

— S-a împiedicat de rădăcina de acolo, spuse Lady Lambert, arătând cu degetul. Era destul de multă ceaţă în dimineaţa aceea, şi mă tem că a alunecat când a încercat să se echilibreze.

Nick încuviinţă. Voia să investigheze, dar sporovăială ei neîncetată nu îi era de folos.

— Vă mulţumesc pentru ajutorul oferit în această dimineaţă, doamnă. Vreţi să vă conducă Fitz înapoi spre casă?

În ochii ei străluci o emoţie – probabil surprindere că i se cerea să plece, se gândi el.

— Nu, nu este nevoie. Mă descurc şi singură să ajung înapoi. O zi bună, Excelenţă!

Îşi întoarse calul şi plecă. Când era suficient de departe ca să nu audă, Fitz zâmbi şi o imită pe un ton piţigăiat: „Şi sper să putem fi prieteni într-o bună zi”.

— Du-te naibii, Fitz! mârâi Nick. Dă-te jos de pe calul ăla şi vino încoace.

Fitz sări jos de pe cal, râzând.

— Ce căutăm?

— Nu ştiu. Totuşi, ceva mi se pare ciudat. Se împiedică şi cade în râpă? Poate o fi devenit neîndemânatică acum că este…

— Gravidă? completă Fitz, ridicând uimit dintr-o sprânceană. Nici nu puteţi spune asta?

— O pot spune, ripostă Nick. Tropăi către rădăcină şi o mişcă uşor cu vârful cizmei. Pare cam mobilă, nu crezi?

— Seamănă mai degrabă cu o funie decât cu o rădăcină.

Fitz o săltă cu uşurinţă în timp ce Nick merse spre râpă. Fitz trase de rădăcina groasă până când îi scoase

capătul.

— Ia uitaţi-vă, strigă Fitz.

Nick se grăbi spre locul unde era Fitz.

— Nu pare că a fost legat ceva la capăt? Poate o funie?

Nick nu era sigur. Rădăcina era destul de noduroasă şi avea capătul sucit în multe direcţii, părând să fi fost legată de altceva.

— Vezi dacă găseşti ce anume ar fi putut fi legat de ea.

Fitz încuviinţă şi plecă spre partea cealaltă a potecii, printre copaci.

Nick se uită la mulţimea de frunze din jur, lângă râpă. Erau multe, şi Lady Lambert spusese că fusese ceaţă în acea dimineaţă. Dădu cu cizma peste frunze, să testeze cât erau de alunecoase. Hmm…

Se uită în jos. Păşind cu grijă, coborî panta, ţinându-se de trunchiuri şi de crengi pentru a nu cădea. Când ajunse la capătul râpei, văzu unde se oprise corpul Juliei după modul în care erau frunzele împrăştiate. Îi îngheţă sângele în vene.

Iisuse, se rostogolise tocmai până aici? Era un miracol că nu îşi frânsese gâtul.

Se duse înapoi sus şi îl găsi pe Fitz aşteptându-l.

— Ei bine?

— Pământul este prea ud ca să rămână urme, dacă or fi existat unele. S-ar putea să găsim urme de frânghie pe un copac de mai încolo, dar sunt semne prea vagi pentru a fi siguri.

— Fir-ar să fie, bombăni Nick. Sperasem să ne lămurim într-un sens sau altul.

Fitz apucă hăţurile calului.

— Mai vreţi să rămân aici când vă întoarceri la Londra?

— Da.

Nick nu avea dovezi, dar ceva în legătură cu căzătura i se părea ciudat. Şi, deşi nu voia să recunoască, nu îi plăcea să o lase pe Julia neprotejată. Ideea că ar putea păţi ceva…

Goni acele gânduri din minte şi se urcă în spinarea lui Charon. Armăsarul mare se mişcă şi se foi din cauza greutăţii lui Nick, iar bărbatul trase de frâie.

— Nu-mi scăpa soţia din ochi. Stai cu ea, Fitz. La mese, la plimbări, la ceai… Indiferent ce vrea să facă.

— Sigur, deşi ar fi mai bine dacă aţi…

— Nu o spune, mârâi Nick şi îl lovi pe Charon cu tocurile cizmelor.

*

Julia nu îşi văzu soţul timp de trei zile. Ştia că mai era prin preajmă, pentru că îi putea auzi paşii în fiecare noapte când mergea la culcare în camera alăturată. Faptul că era nerăbdătoare să vadă orice semn al prezenţei lui arăta cât de plictisitoare erau zilele ei.

Theo o ţinea la curent pe unde umbla ducele. Îşi petrecea mare parte din timp călărind, cu Fitz după el, în mod deloc surprinzător. Cinele deveniseră stânjenitoare, căci Nick, Theo şi Angela epuizaseră încă din prima seară orice subiect de discuţie posibil.

În seara aceasta, se hotărî să li se alăture. Glezna ei părea mult mai bine, şi nu mai suporta ideea să mai zacă încă o zi în pat.

Julia o chemă pe Meg şi încercă să nu se întrebe de ce o evitase Nick în ultimele zile. Nu o mai vizitase şi nu mai venise să vadă ce făcea după acea primă seară. Aştepta veşti dacă pierdea sau nu copilul?

Ei bine, avea să fie dezamăgit, se gândi şi ridică bărbia cu încăpăţânare. Totul era bine cu copilul, conform spuselor moaşei care o vizitase mai devreme. Se bucurase

să audă asta. Julia şi Theo plânseseră de fericire când aflaseră veştile bune.

Meg veni şi discutară despre ce să poarte la cină.

— Mai aveţi o rochie sau două dintre cele de la Veneţia care vă mai vin o săptămână şi ceva, zise Meg. Asta va atrage atenţia Excelenţei Sale.

— Nu sunt atât de sigură că îi doresc atenţia, bombăni Julia.

Era în continuare supărată şi rănită. Spusese lucruri pline de venin, crezuse atât de uşor ce era mai rău despre ea.

Dar Meg nu ştia toate astea. Totuşi, servitorii vorbeau, şi era clar că Meg ştia că ducele şi ducesa nu petrecuseră timp împreună de la venirea lui Nick.

— Haideţi să punem rochia trandafirie, Excelenţă. O aduc imediat.

Aproape o oră mai târziu, Julia se privi în oglindă.

— Ei bine, Meg. Ce zici?

— Cred că o să-l daţi pe spate, dacă îmi permiteţi să spun asta, Excelenţă.

Julia râse. Fusese nevoită să renunţe la desuuri pentru a încăpea în rochie, dar rezultatul merita. Mătasea trandafirie îi acoperea trunchiul, corsetul scurt ridicându-i sânii şi scoţându-i în evidenţă. Materialul foarte fin cădea spre pământ, trecând peste coapsele şi pulpele ei, peste cea mai subţire jupă a ei. Mânecile îi subliniau umerii şi gâtul, culoarea rochiei scoţând în evidenţă pielea ei albă.

Păcat că vânduse perlele bunicii ei.

— Am auzit gongul. Grăbiţi-vă, Excelenţă.

— Cu o gleznă luxată? Am noroc dacă ajung înainte de desert, se strâmbă Julia. Urează-mi noroc, Meg.

— Rochia aceasta este tot norocul de care aveţi nevoie, Excelenţă.

Julia râse şi începu lent drumul spre primul etaj. Până ajunse la masă, ceilalţi începuseră felul întâi. Se

ridicară cu toţii şi se grăbiră să o ajute, şi fu surprinsă să îl vadă pe Nick ajungând primul.

— Draga mea, o salută Theo în timp ce Julia îl luă de braţ pe soţul ei.

Era cald şi puternic sub mâna ei, şi simţi cum i se urcă stomacul în gât.

— Eşti sigură că e înţelept să te dai jos din pat?

— Sunt bine, mătuşă Theo.

Nick începu să meargă spre capătul mesei, spre locul ei obişnuit.

— Colton, te rog, nu mă face să merg tocmai până acolo. Dacă nu te deranjează, o să stau la acest capăt, lângă tine.

Îi văzu privirea sărind spre decolteul ei, şi apoi el îşi drese vocea:

— Cum doreşti, doamnă.

Capitolul 12

Bărbaţii nu îşi împărtăşesc sentimentele pe cât de uşor ne-am aştepta. Chiar s-ar putea să afli mai multe din ceea ce fac, nu din ce spun.

Domnişoara Pearl Kelly către ducesa de Colton

Nick nici nu se uită în direcţia ei pe parcursul serii. Masa păru să dureze o eternitate în timp ce Angela şi Theo vorbiră fără pauză, iar soţul ei se concentră doar asupra mâncării şi abia participă la conversaţie. Până la urmă, Julia aproape că îşi dori să fi rămas în pat.

În sfârşit veni desertul, şi Julia abia îşi înăbuşi un căscat.

— Draga mea, îi zise Theo. Eşti obosită, cu siguranţă.

Dacă vrei să te retragi, sunt sigură că soţul tău ar fi bucuros să te conducă.

Nick ridică imediat capul şi se uită de la Theo la Julia.

— Sigur că da. Spune-mi când.

— Mulţumesc, dar sunt sigură că mă descurc şi singură.

— Prostii, interveni Theo. Dă-i voie soţului tău să te conducă. Nu am vrea să cazi din nou.

Julia nu putu să se mai opună, mai ales că Nick se ridicase deja, corpul lui înalt şi musculos mişcându-se graţios în timp ce veni să o ajute să se ridice de pe scaun. Oftă şi se resemnă.

— Noapte bună, Theo. Angela.

El o luă de braţ.

— Sprijină-te de mine, îi spuse, susţinându-i greutatea în timp ce ea ieşea din cameră şchiopătând.

Nu vorbiră. Simplul fapt că îl atingea îi încinse corpul, ceea ce o deranja, având în vedere cât de urât se purtase. Cum putea să mai fie atrasă de un bărbat care fusese atât de crud? Era exasperant.

Când ajunseră la scări, puse din greşeală prima oară piciorul rănit pe treaptă şi suspină.

— Nici nu ar fi trebuit să te dai jos din pat, bombăni Nick înainte de a se apleca pentru a o lua în braţe.

— Lasă-mă jos. Mă descurc foarte bine să merg.

— Sunt ferm convins, dar aş vrea să ajungem înainte de Crăciun.

Urcă scările cu uşurinţă, cu muşchii încordaţi, şi ea îi simţi mişcările. Mirosea exact cum mirosise în Veneţia, a lămâie şi a mosc, şi simţi nevoia ridicolă să-şi aşeze capul pe el. De fapt, dacă s-ar fi întors să se uite la ea, nici nu trebuia să se întindă mult pentru a-l săruta.

Îşi limpezi gândurile. De ce se gândea la un sărut cu el?

Dar, Doamne, ce se mai gândea la asta! Julia îşi aminti acea săptămână glorioasă din Veneţia, acum că era atât de aproape de el. De fapt, îşi aminti corpul lui. Inima îi bătu puternic şi repede, sfârcurile i se întăriră pe sub rochie în timp ce nevoia pe care încercase să o nege ameninţa să o copleşească.

Dacă n-ar fi fost lucrurile atât de complicate între ei…

Nick deschise uşa şi intră în apartamentele ei. O puse imediat jos, de parcă nu mai suporta să o atingă. Făcu un pas înapoi şi îşi încrucişă braţele în dreptul pieptului. Apoi îşi drese vocea.

— Eu şi Fitz am mers unde ai căzut şi, deşi pare suspect, nu sunt dovezi clare că ar fi fost ceva sinistru la mijloc. Dar trebuie să fii mai atentă. Fitz te va însoţi oriunde vei merge.

— Sinistru? Haide, Colton, eşti prea dramatic. Ţi-am spus că a fost o simplă căzătură.

— O simplă căzătură care ar fi putut să te omoare, doamnă.

Ea se abţinu să-şi dea ochii peste cap.

— Dacă nu sunt dovezi, atunci de ce am nevoie să mă urmărească Fitz?

El ridică dintr-o sprânceană neagră.

— Pentru că aşa spun eu.

Julia rămase cu gura căscată. O şoca aroganţa acestui bărbat.

— Asta este tot, Colton? îl întrebă cu năduf.

— Nu ştiu. Este tot? întrebă vorbind lent şi privind-o din cap până în picioare. Până la urmă, este greu de trecut cu vederea modul atât de artistic în care ţi-ai etalat nurii în seara asta. Poate încerci să îmi atragi atenţia.

Julia detestă fiorul ce o străbătu în timp ce el o inspectă, aşa că vocea ei se umplu de venin:

— Nurii mei, cum spui tu atât de bine, nu prea mai

încap în nimic. Asta nu a fost pentru tine, arătă spre rochia ei.

— Şi te-aş şi crede dacă nu aş şti ce mincinoasă pricepută eşti.

Se apropie, iar ea rămase pe loc.

— Nu aş fi fost obligată să mint dacă nu ţi-ai fi neglijat îndatoririle vreme de opt ani, îi reproşă. Nu ai idee prin câte am trecut din cauza familiei tale. Iar Templeton…

Închise brusc gura, nevrând să îi spună cât de greu fusese de fapt. Oricum lui Colton nu i-ar fi păsat.

— Am rezolvat-o cu Templeton, doamnă. Nu numai că s-a rezolvat situaţia ta financiară, dar Templeton nu îţi va mai adresa nici măcar un cuvinţel pentru tot restul vieţii.

În timp ce se gândi la cuvintele lui Nick, în sufletul ei se dădu o luptă între speranţă şi teroare.

— L-ai… ucis?

Nick lăsă capul pe spate şi râse, primul zâmbet adevărat pe care îl văzuse pe chipul lui de la Veneţia încoace.

— Nu, nu l-am ucis. Ar fi trebuit să o fac, ţinând cont că s-a dat la tine de parcă erai o…

— Târfă, spuse ea când el ezită. Dar nu asta crezi că sunt, bărbate?

Pe chipul lui trecu un val de emoţii. Înainte ca ea să le poată identifica, el se lipi de ea. O mână a lui alunecă în sus pe spatele ei, spre ceafă, cealaltă o ţinu de mijloc, ţintuind-o locului.

— Şi totuşi, nu mă pot abţine de la a te dori. În ochii lui cenuşii furtunoşi străluci ceva întunecos şi sălbatic. În fiecare minut, în fiecare secundă a fiecărei zile, şopti el înainte de a se apleca şi a o săruta.

În clipa în care li se atinseră buzele, orice altceva fu uitat. Dorinţa arse feroce şi incandescentă între ei când limba lui îi invadă gura pentru a gusta şi a chinui. Îl ţinu strâns de umeri, înfigându-şi unghiile în materialul hainei,

îmbărbătându-se pentru a rezista atacului senzaţiilor.

Respirau amândoi rapid şi gâfâit, iar gurile lor continuară să se atace cu fervoare, ambii luptându-se pentru control. Nu era un sărut blând, ci unul aspru şi nervos, plin de resentimente şi de suspiciuni ce nuanţau sălbăticia dintre ei. Juliei nu îi păsa. De fapt, se gândi că s-ar putea să moară dacă punea capăt acelui sărut. Iar când îl îşi frecă de ea mădularul excitat, mare şi întărit, ea gemu în gura lui.

Nick îşi depărtă buzele de gura ei pentru a le lipi de gâtul ei, limba lui atingându-i pielea şi lăsând o urmă provocatoare. Când ajunse la baza gâtului, muşcă exact unde începea curba umărului ei, dinţii lui afundându-se încet în muşchii şi tendoanele de acolo. Julia tremură, durerea şi plăcerea combinându-se pentru a trimite un fior fierbinte între picioarele ei.

Palma lui caldă îi acoperi sânul şi împinse în sus pentru a le permite buzelor lui să se joace cu curba generoasă expusă de rochia ei. Ea îşi arcui spatele, dorind cu disperare mai mult, cu sânii sensibili şi dureroşi dorindu-l pe el cu ardoare.

Brusc, îşi duse mâinile la spatele ei, o apucă de fese şi o ridică. Julia îşi încolăci picioarele în jurul mijlocului lui din instinct şi, înainte să conştientizeze ce se întâmpla, îşi simţi spatele lipit de perete. Gura lui o găsi din nou pe a ei şi o sărută ameţitor, iar mădularul lui tare şi rigid se aşeză perfect între picioarele ei. Nu putu să nu îşi frece sexul dezbrăcat de membrul lui, şi el mârâi, un sunet jos şi excitant. Aşa că ea repetă mişcarea.

El preluă controlul, mişcându-şi şoldurile pentru a-i stimula cea mai sensibilă zonă. Fiecare atingere o făcu să suspine, plăcerea coborându-i până la degetele de la picioare, dar nu era îndeajuns. Ardea, cu pielea deopotrivă fierbinte şi rece, şi nu se mai simţise atât de goală pe dinăuntru niciodată. Atât de disperată.

Trecuse prea mult timp, dar corpul ei ţinea minte bine senzaţia de a-l avea în ea.

— Nick, gemu, mişcându-şi şoldurile împreună cu el.

El se apropie mai mult, împingând-o în zid, gura lui fierbinte şi grăbită atingându-i gâtul. Ea respiră sacadat şi se ţinu de umerii lui, înnebunită de plăcerea intensă ce înlătura orice reticenţe privind ceea ce făceau. Avea nevoie de asta. Dorea tot ce îi putea el oferi, şi chiar mai mult decât atât.

Dorinţa de a-i oferi plăcere, de a-şi uni corpul cu al lui preluă controlul. Întinse mâna între ei, hotărâtă să deschidă nasturii pantalonilor lui. Când mâinile ei ajunseră la şliţul lui, el încremeni şi făcu un pas înapoi. Julia se prăbuşi sprijinită de perete şi încercă să se ţină pe picioare, confuză şi fără echilibru.

Ce se întâmplase?

Soţul ei părea la fel de răvăşit ca ea. Îşi trecu mâna prin părul negru, ciufulindu-l.

— Eu… Expiră pe gură fără a se uita la ea. Îţi cer scuze, doamnă. La revedere.

— Colton, aşteaptă, strigă, neputând decât să privească în timp ce el se grăbi spre uşă.

El se opri, dar nu se întoarse. Ea îşi aduse aminte că el zisese că va rămână doar până când avea ea să se simtă mai bine. Şi tocmai îi spusese „la revedere”, nu „noapte bună”.

— Ai de gând să pleci la Londra?

— Da, răspunse el, întorcându-se cu profilul spre ea. Cred că aşa este cel mai bine.

Voia să *plece.* Nici nu îi venea să creadă. Cu un minut în urmă fusese cu mâinile pe sub rochia ei, iar acum voia să plece? Faptul că încă tânjea după el, că nu voise ca el să se oprească o enervă şi mai mult. Cum putea să îl urască, dar să îl dorească atât de mult?

Furioasă, strigă:

— Ca să mă poţi ignora în continuare? Asta e? Probabil ai fost foarte dezamăgit când ai dat fuga aici doar ca să afli că nu ţi-am pierdut copilul.

Nick se întoarse cu faţa la ea, expresia lui fiind la fel de furioasă pe cât se simţea ea.

— Nu am dorit niciodată să pierzi copilul. Făcu un pas înspre ea. Am murit de îngrijorare când am auzit că ai avut un accident.

— Mă îndoiesc. Mai ales că nu crezi că este copilul tău.

— Nu te-am minţit niciodată.

— Ah, o insinuare delicată a faptului că eu te-am minţit pe tine. Da, am minţit, Nick. Am minţit pentru că nu am avut de ales! Eu şi Theo am vândut tot ce aveam. Am mers la mama ta, care s-ar fi bucurat să mă vadă azvârlită în stradă. Opţiunile mele erau tu sau Templeton. Poate am fost proastă, dar te-am ales pe tine.

— Dacă asta ar fi adevărat, mi-ai fi scris, explicându-mi problema, răcni la ea, ochii lui cenuşii devenind reci şi distanţi. Te-aş fi putut ajuta, aş fi apelat la avocaţi. Dar tu a trebuit să mă seduci. Mă întreb de ce, Julia.

Ea privi de jur împrejur, căutând ceva cu care să arunce în el. Pentru că nu găsi nimic la îndemână, strânse din pumni.

— M-ai fi ajutat, Colton? Ai fi venit să mă salvezi, pe mine, femeia pe care nu ai vrut niciodată să o iei de soţie, parte din familia pe care o urăşti atât de mult? Simon mă tot avertizase. Ştiam ce simţi în privinţa mea. Şi te-am aşteptat opt ani! Trebuia să fac ceva.

El zâmbi larg şi deschise gura să spună ceva, aşa că ea ridică o mână.

— Nu o spune. Am fost virgină în prima noapte cu tine. Nu am mai fost cu nimeni altcineva. Dacă alegi să nu mă crezi, atunci nu mai este nimic de făcut.

— O virgină nu îşi călăreşte soţul pe un scaun. Veni

mai aproape, vocea lui fiind joasă şi ameninţătoare: O virgină nu suge mădularul soţului ei. O virgină nu îşi dă jos hainele, nu se atinge, nu mă imploră să o ling.

Julia simţi că i se încinge faţa, nesigură dacă de jenă sau de dorinţa provocată de cuvintele lui vulgare. Îşi aminti clar acele şapte nopţi, pe care le retrăise în mintea ei de multe ori. Poate că doamnele de societate nu se purtau aşa, dar ducesa de Colton o făcuse – şi îi plăcuse.

— Îţi cunoşteam reputaţia. Ai fi fugit mâncând pământul dacă bănuiai că eram virgină, darămite soţia ta! Aşa că am plătit-o pe Pearl Kelly să mă înveţe ce face o curtezană. Îmi pare rău că te-am păcălit, Colton, dar chiar am crezut că nu există nicio altă opţiune.

Nick se uita la ea de sus, aproape un metru optzeci şi ceva de bărbat scandalizat. Dar ea refuză să se lase intimidată, şi inima îi bătu nebuneşte în timp ce îl privi cu îndrăzneală.

— Da, în mod clar nu mi-ai lăsat nicio opţiune, mârâi el.

Pe ea o buşi râsul. Insistenţa lui de a se victimiza, făcând-o pe ea să pară un monstru, chiar era prea mult.

— Tu m-ai curtat pe mine. Tu m-ai sedus la fel de mult cât te-am sedus şi eu. Şi Dumnezeu mi-e martor că nu am stat cu gândul la o eventuală sarcină când am fost împreună. Nu ai făcut niciun efort să eviţi o sarcină ca rezultat al întâlnirilor noastre. Spune-mi, câţi bastarzi ai făcut de-a lungul anilor?

Nările lui se lărgiră, şi făcu un pas înapoi.

— Mi-ai spus că nu poţi face copii, şi te-am crezut. Am crezut că eşti de încredere. Veniseşi cu unul dintre cei mai buni prieteni ai mei, pentru numele lui Dumnezeu! De unde să ştiu eu ce erai tu de fapt?

— Şi ce eram de fapt, Colton? În afară de o soţie ajunsă în pragul disperării pentru că soţul ei a ignorat-o timp de *opt ani?*

El îi aruncă un zâmbet zeflemitor şi plin de el.

— Doar nu vrei să o spun, nu?

Ea suspină, trupul ei fiind cuprins de căldură. Îi clocotea sângele prin vene şi îi bâzâiau urechile de revoltă. În clipa aceasta, îl ura cu o vehemenţă de care nu se crezuse capabilă. Julia dori să îl lovească, să îl insulte, orice, numai să sufere la fel de mult cât suferea ea.

— Eşti un laş şi un ipocrit, spuse. Mi-aş dori să nu fi mers niciodată la Veneţia.

— Atunci suntem de aceeaşi părere în privinţa asta.

Se priviră faţă în faţă mult timp, de la mai puţin de un braţ distanţă. El respira la fel de greoi ca ea. Aerul din cameră era încărcat de tensiune şi de emoţie, precum o furtună ce întârziase prea mult timp să se manifeste.

Apoi atmosfera se schimbă, deveni intimă când fură străfulgeraţi de bine-cunoscutul fior. Pleoapele lui Nick se lăsară grele, privirea lui fiind plină de dorinţa carnală ce îi făcea genunchii să se înmoaie. Se concentră asupra ei, de parcă voia să o mănânce de vie. Ea se aşteptă să înainteze şi să o sărute din nou.

Corpul îi fu cuprins de furnicături, şi deschise uşor buzele, anticipând momentul.

Nick se uită la gura ei, unde vârful limbii ei ieşi să îi umezească buzele. Clipi, apoi se îndreptă.

— Plec mâine la prima oră.

Se întoarse şi merse spre uşă.

— De ce? De ce eşti atât de hotărât să mă ignori?

Nu voise să spună nimic, dar nu îşi putuse înghiţi cuvintele. Nick îşi sprijini fruntea de uşă, cu mâna pe mâner.

— Pentru că e un chin să mă ţin departe de tine. Şi, dacă îmi dau voie să te am, te voi urî imediat după aceea – şi mă voi urî şi pe mine.

Deschise uşa şi dispăru.

*

Colton plecă a doua zi dimineaţă, înainte ca lumea să se trezească. Julia îl auzi plecând, dar nu se dădu jos din pat. Avea emoţii contradictorii şi nu ştia dacă ar vrea să îl stranguleze sau să se repeadă să îl dezbrace data viitoare când l-ar vedea.

Se gândi că probabil era mai bine să nu afle. Aşa că îşi alungă cu hotărâre din minte orice gând legat de soţul ei. Avea să se concentreze asupra sănătăţii ei şi a copilului.

Colton se ţinuse de cuvânt şi îl instruise pe Fitz să o urmărească peste tot. Bărbatul enorm li se alătură chiar şi la cină, ceea ce la început le nelinişti pe Angela şi pe Theo. Julia înţelegea de ce se simţeau aşa ţinând cont că Fitz era o prezenţă intimidantă. Dar, ajungând să îl cunoască, îl găsi amuzant şi simpatic. Era clar că ar face orice pentru Colton, şi Julia se întrebă, nu pentru prima oară, ce anume se întâmplase între cei doi bărbaţi de îl făcuse pe Fitz să fie atât de loial.

Simon veni la o săptămână după ce plecase Colton. Luau cina, când trupul înalt şi suplu al lui Lord Winchester intră pe uşă.

— Simon!

Julia sări de pe scaun. El o luă în braţe.

— Bună seara, Jules. Făcând un pas în spate, o ţinu la distanţă de un braţ. Radiezi. Chiar radiezi.

Se întoarse către celelalte femei şi către Fitz şi îi salută şi pe ei.

Theo făcu semn să se mai aranjeze tacâmuri pentru o persoană, şi doi lachei se grăbiră să facă întocmai, aşezându-l pe Simon în dreapta Juliei. Când erau toţi aşezaţi la masă, Julia îl întrebă:

— S-au terminat întrunirile parlamentului sau mai durează?

Simon luă nişte friptură de oaie de pe tava de lângă

el.

— Mai durează, mă tem, ceea ce înseamnă că nu pot sta mult. Dar am auzit de la Quint, care a aflat de la Colton, că te-ai rănit. Am vrut să vin să văd cum eşti.

— Şi de ce nu ţi-a spus chiar ducele? întrebă Theo, mai luând nişte fasole.

Când el nu răspunse, Julia întrebă:

— Tot nu vorbeşte cu tine?

Simon nu spuse nimic, ci se năpusti asupra mâncării, ceea ce îi oferi răspunsul Juliei.

— Dacă ar fi Colton aici, i-aş trage una peste cap, comentă ea.

— Chiar mi-ar plăcea să văd asta, zise Simon foarte serios.

— Şi mie, adăugă Fitz de mai departe de la masă.

Toţi râseră, şi Simon continuă:

— Da, Colton mai este supărat pe mine. Dar mă aştept să îmi ceară scuze curând. Hmm, cam prin septembrie, zise uitându-se la burta Juliei.

— Cred că îmi scapă ceva, comentă Angela. De ce în septembrie?

— Nu i-ai spus? o întrebă Simon pe Julia, care clătină din cap. Pentru că atunci va naşte Julia.

— Şi, odată ce îşi va vedea copilul, totul va fi iertat, spuse repede Theo. Acum spune-ne ce veşti ai despre oraş, Lord Winchester.

Julia observă delicateţea cu care răspunse mătuşa ei întrebării Angelei. Deşi o plăcea pe Angela, Julia nu voia să răspândească tuturor povestea ei. Era mai bine să afle cât mai puţini oameni despre ce făcuse ea în Veneţia.

Simon le oferi poveşti despre diferite baluri, petreceri şi evenimente la care fusese în ultima lună. Theo sorbi fiecare cuvânt al lui Simon, pentru că îi lipsea viaţa la oraş mai mult decât lăsa să se vadă. Julia se simţi vinovată, dar nu avea de gând să o lase pe mătuşa ei să

plece acum. Cel puţin nu înainte de-a naşte.

După cină, Simon se întoarse către Julia.

— Ne plimbăm?

Ea încuviinţă.

— Fitz, eu şi Lord Winchester ne ducem la o plimbare. Sunt sigură că mă poate păzi el foarte bine pe durata plimbării. Te poţi retrage pentru această seară.

Fitz se încruntă, şi cicatricea de pe faţa lui deveni albă.

— Ducele nu ar…

— Ducele nu este aici, replică ea tăios şi apoi oftă. Îmi cer scuze, Fitz. Nu vreau să fiu arţăgoasă cu tine, nimic din toate astea nu este vina ta. Simon, îmi poţi tu garanta siguranţa pentru următoarele câteva ore?

Simon zâmbi, şi gropiţele din obrajii lui se adânciră.

— Am să te protejez, frumoasă domniţă.

Fitz nu păru încântat, dar fu de acord. Simon o ajută pe Julia să se ridice, şi ieşiră pe peluza dinspre aripa de vest a casei.

Era ciudat de cald pentru o seară de mai. Tufele de liliac începeau să dea în floare, la fel şi lăcrămioarele. Totul era verde şi plin de viaţă, un nou început după iarna rece şi umedă. Julia se aşează pe o bancă din apropiere.

— Te simţi bine? Sincer? Când am auzit că ai căzut, jur că am îmbătrânit cu un an.

Lumina blândă a casei scoase în evidenţă chipul lui îngrijorat. Julia îi zâmbi prietenului său.

— O gleznă luxată şi o durere de cap. Doar atât. Am avut noroc.

— Slavă cerului! Am înţeles că Nick nu a găsit dovezi.

— Aşa este, deşi nu prea înţeleg de ce s-a gândit că era ceva necurat la mijloc. Oricum, l-a lăsat aici pe Fitz, să îmi fie gardă de corp.

— De ce naiba nu a rămas Colton, dacă era atât de îngrijorat?

Julia ridică din umeri.

— A spus că e mai bine dacă se întoarce la Londra. Nu cred că are de gând să revină aici.

— O să îşi vină în fire, Jules. Dă-i timp.

— Cât timp, Simon? Se ridică şi merse să se uite în întunericul din jur. L-am aşteptat opt ani. Şi ar trebui să auzi ce lucruri urâte îmi spune când suntem împreună.

Îi alunecă o lacrimă pe obraz şi o şterse. Doamne, obosise să mai plângă din cauza acelui bărbat.

— De ce merită Colton să-i acord mai mult timp? întrebă ea.

„Pentru că îl iubeşti”, îi şopti o voce din interiorul ei.

Simon se apropie şi o strânse de mână.

— Pentru că este încăpăţânat, cinic şi toţi cei pe care i-a iubit vreodată i-au întors spatele. Merită ca măcar unul sau doi să îi acorde timp. Va reveni la sentimente mai bune, te asigur.

Îşi sprijini capul de umărul lui.

— Şi dacă nu?

— Se va întâmpla. Îl cunosc la fel de bine cât mă cunosc pe mine. Şi, dacă aş fi fost în locul lui, aş fi încremenit de frică.

— De frică? Lui Colton nu îi este frică.

Simon râse.

— Cred că glumeşti. Colton este complet terifiat.

— De *ce* anume?

— De tine, prostuţo.

*

Simon însufleţi casa pentru următoarele câteva zile. Jucară cărţi, de obicei pichet sau speculaţie, cu Julia, se plimbă călare cu Angela şi cu Fitz în fiecare dimineaţă şi bău câte un pahar de tărie cu Theo în fiecare seară.

Julia se simţea revigorată. Corpul ei se mărea cu

fiecare zi şi avea foarte multă energie. Theo sugeră să redecoreze camera copilului, aşa că într-o dimineaţă Julia şi menajera, doamna Gibbons, se duseră la al treilea etaj să vadă cum stăteau lucrurile.

Camera era prăfuită şi neglijată, ceea ce nu era surprinzător ţinând cont că nu fusese deschisă de treizeci de ani. Ferestrele mari erau murdare, aruncând o culoare cenuşie pe pereţi.

— Ducesa văduvă a spus să nu ne batem capul cu camera aceasta, zise pe un ton defensiv doamna Gibbons de lângă Julia.

Cu părul ei sur strâns într-un coc practic, doamna Gibbons nu era o femeie obişnuită cu cochetăria. Aşa cum spusese şi Theo, femeia era genul foarte pragmatic. Julia nu putea decât să îşi imagineze cât de îngrozite erau servitoarele de gândul de a face vreo greşeală sub inspecţia doamnei Gibbons.

— Desigur, o linişti Julia. Nu v-aş învinui nici pe dumneavoastră, nici pe servitori de neglijenţă, doamnă Gibbons. Dar acum aş vrea să fie curăţată.

— Ce să facem cu mobila şi cu jucăriile, Excelenţă? întrebă şi arătă către cele două paturi mici dintr-o parte a camerei.

Julia zâmbi şi şi-l imagină pe Nick cuibărit în pat. Apropiindu-se, observă ceva scris pe căpătâiul unuia dintre paturi. Şterse praful cu mâna şi văzu iniţialele N.S. Zgâriate în lemn. Urmări literele cu degetul şi simţi o împunsătură în inimă.

— Le putem curăţa şi păstra? S-ar putea să le folosim cândva.

Ochii doamnei Gibbons străluciră.

— A fost un neastâmpărat. Arătă spre patul lui Nick, unde îşi zgâriase iniţialele. Soţul dumneavoastră a fost cel mai adorabil băieţel, dar un mare neastâmpărat.

Julia se gândi că nimic din toate acestea nu se

schimbase acum, că era matur.

— Cum era fratele lui, Harry?

— Cuminte. Foarte responsabil. Exact opusul soţului dumneavoastră, în toate sensurile. Doamna Gibbons clătină din cap şi continuă: Mare păcat de ce s-a întâmplat.

— Într-adevăr, şopti Julia, deşi habar nu avea ce anume se întâmplase. Se hotărî să îl întrebe pe Simon în acea după-amiază. Haideţi să curăţăm camera, doamnă Gibbons. Donaţi jucăriile copiilor din sat şi puneţi deoparte paturile. Să ardem saltelele. Când e curată, o să vorbim despre culori de vopsea şi perdele.

— Desigur, Excelenţă.

În acea după-amiază, ea şi Simon jucară pichet.

— Ducesă, eşti pregătită să fii învinsă astăzi?

Simon zâmbi şi amestecă apoi cărţile cu îndemânare.

— Ţinând cont de rezultatul jocului de ieri, domnule dragă, eu ar trebuie să te întreb asta pe tine.

— Poate ar trebui să mărim miza?

Ea ridică din umeri.

— Dacă eşti pregătit să pierzi mai mult decât cele două lire pe care ţi le-am luat ieri, sigur.

Simon râse şi clătină din cap.

— Aroganţa ta o egalează pe a soţului tău. Îi întinse pachetul şi se lăsă pe spate. Îţi dau voie să împărţi tu cărţile prima.

Julia îşi frecă mâinile.

— S-ar putea să regreţi asta.

Curând, aveau amândoi douăsprezece cărţi. Se lăsă liniştea în timp ce le studiară.

— Simon, ce s-a întâmplat cu fratele lui Colton? Mă refer la scandal.

El îşi frecă bărbia.

— Ce ţi-a spus Colton?

— Nimic. Nu a răspuns când l-am întrebat despre asta.

— Ei bine, nu ştie nimeni sigur, Colton nu a zis nimănui. Am făcut nişte insinuări de câteva ori şi nu m-a corectat, deci pot doar să presupun că este corect ce cred. Dar ar trebui să îl întrebi pe el.

— El şi Angela erau…?

— Amanţi? zise Simon. Nu. Ştiu zvonurile, dar Colton nu i-ar fi făcut niciodată aşa ceva lui Harry. Îl iubea. Moartea fratelui său aproape că l-a distrus.

Puse jos trei cărţi şi alese alte trei din pachet.

— Cum aşa?

Ea puse jos două cărţi şi luă alte două.

— Colton era beat şi nervos. Am avut senzaţia că el şi fratele lui se certaseră, chiar înainte ca Harry să moară. Iar părinţii lor l-au învinuit pe Colton pentru moartea lui Harry.

Simon declară cea mai bună combinaţie din mâna lui. Julia răspunse, acceptând că putea câştiga mâna aceasta.

— Probabil a fost cumplit pentru el.

— Cred că pe Colton l-a durut mult mai mult cearta cu Harry decât problema cu părinţii lui. Oricum renunţase cu ani în urmă să mai încerce să le câştige aprobarea.

— Cum a reuşit tatăl lui să îl convingă să se însoare?

Simon puse jos o carte, valet de cupă.

— Cred că ştiu, dar nu îţi pot spune.

— Nu poţi sau nu vrei?

— Nu vreau, atunci. Colton este deja supărat pe mine că mă amestec. Îmi pare rău, dar nu îţi pot spune mai multe. Şi nu mai încerca să îmi distragi atenţia.

Se deschise uşa, şi apăru Angela. Simon se ridică să o salute, şi Julia observă că era rezervat, nu deschis şi pus pe flirt, cum îi stătea în fire.

— A venit asta pentru tine. Angela îi întinse Juliei o scrisoare. I-am spus lui Thorton că ţi-o aduc eu, continuă ea.

Julia deschise pecetea şi citi scrisoarea. Conţinutul o

făcu să zâmbească larg.

— Oh! Este de la Sophie! Vine în vizită.

— Sophie? întrebă Angela.

— Lady Sophia Barnes, răspunse Simon, cu privirea în cărţi. Cunoscută şi drept fiica marchizului de Ardington şi marea complice a Juliei.

— Oh, ce bine! răspunse Angela. Casa este plină de voie bună. Mereu spun că este cu atât mai bine cu cât suntem mai mulţi.

Când soseşte?

— Mâine, zise Julia. Ea şi mama ei vitregă vor sta aproape trei săptămâni.

Simon oftă, şi Julia se uită la el.

— Ce este?

— O domnişoară nemăritată şi mama ei. Doamne, ajută-mă! Julia şi Angela râseră.

— Sophie a jurat că nu se va mărita niciodată, Simon. Eşti în siguranţă.

— Am auzit şi eu, dar tot nu înţeleg cum crede că va evita asta.

— Este singurul copil, şi marchizul o adoră. Este mai bogat decât Cresus şi i-a promis că o lasă să îşi aleagă ea soţul. Sunt destul de geloasă pe ea, de fapt.

Simon o privi cu milă, şi Julia ridică o mână.

— Nu o spune.

Angela făcu ochii mari.

— Dar… dar eşti ducesă! bălmăji ea. Aproape orice femeie din regat ar vrea să fie în locul tău!

— Da, *aproape,* bombăni Julia, uitându-se la cărţile din mână. Haide odată, Simon. Mai am de câştigat zece lire.

*

Ieşiră cu toţii să întâmpine trăsura când aceasta intră

pe alee.

Dură o veşnicie până când prietena ei se dădu jos, dar când Sophie apăru în sfârşit, Julia fugi spre ea. Cele două râseră şi se îmbrăţişară, apoi Sophie se trase înapoi şi se uită în jos.

— Julia! Zvonul este adevărat. Eşti…

— Da, ştiu. Am multe să îţi spun, dar până atunci haide înăuntru. Bună ziua, Lady Ardington, îi spuse mamei vitrege a lui Sophie.

— Bună ziua, Excelenţă. Sper că nu vă deranjăm cu vizita.

— Prostii! Ne bucurăm că ne veţi ţine companie.

Se făcură prezentările între toţi şi grupul intră în casă în timp ce lacheii lui Colton duseră sus cuferele oaspetelor.

Sophie părea pe punctul să explodeze de curiozitate.

— Ştiu că sunt murdară şi miros a grajd, dar nu mai pot aştepta nici măcar un minut. Te rog, haide să ne plimbăm, îi spuse Juliei.

Cele două merseră în spatele casei, în grădini. Fitz apăru ca din neant, gata să le urmeze.

— Mergem să stăm în grădină, Fitz. Nu e nevoie să vii cu noi.

— Da, Excelenţă. Dar nu mergeţi mai departe, vă rog.

Sophie căscă gura şi îl privi pe Fitz îndepărtându-se.

— Ce naiba se întâmplă?

Julia râse.

— Hai afară şi îţi povestesc totul.

Când ajunseră la băncile din grădină, Julia spuse brusc:

— Da, este al lui Colton.

— Copilul, vrei să spui?

Când Julia încuviinţă, Sophie îşi dădu ochii peste cap.

— Păi, normal că este. Nici nu mi-am imaginat că ai purta copilul altui bărbat. Deci când ai spus că eşti la

Paris, de fapt, te-ai dus…

— Să îl găsesc pe Colton în Veneţia. Şi am reuşit.

Arătă spre burtă.

— Dar de ce acum, după opt ani?

Julia îi povesti totul prietenei sale, inclusiv despre Templeton, angajarea lui Pearl Kelly şi ce se întâmplase la Veneţia, şi încheie cu vizita cea mai recentă a lui Colton la reşedinţa Seaton.

— O curtezană? repetă Sophie. Nu pot să cred! Trebuie să îmi spui tot ce te-a învăţat! Şi zici că te-a ajutat Lord Winchester? Înţeleg de ce este Colton furios.

— Tu ar trebui să fii de partea mea!

Uneori insistenţa prietenei sale de a spune lucrurilor pe nume o enerva pe Julia.

— Îmi pare rău, Julia, dar ştii că nu îndulcesc adevărul niciodată, nici măcar de dragul tău. Nu oi fi eu măritată, dar este clar că niciun bărbat nu s-ar bucura să fie păcălit. Dar înţeleg de ce ai crezut că nu ai nicio altă variantă.

— El nu crede că este al lui. Colton e convins că m-am dus la Veneţia purtând deja copilul altui bărbat, hotărâtă să îl seduc pe el ca să pară un copil legitim.

— Ei, timpul va lămuri asta, zise Sophie. Nouă luni sunt nouă luni, Julia. Spune-mi cum a fost timpul petrecut cu el în Veneţia. A fost… bun cu tine?

Inima Juliei se înmuie când îşi aminti acea săptămână magnifică.

— Da, a fost bun. Şi atent, şi dulce. A fost cu adevărat minunat.

— Of, Doamne! Te-ai îndrăgostit de el. Ţi se citeşte pe chip.

Julia oftă, fără să se obosească să nege.

— Nu vreau să îl iubesc. A fost foarte crud de când s-a întors, înţeleg că este supărat, dar dacă nu mă va ierta niciodată?

Sophie râse de ea.

— Atunci este şi mai prost decât credeam, spuse încet. Eşti atât de curajoasă şi de puternică, Julia. Şi, dacă el se va încăpăţâna să nu te iubească, atunci o să-l ignorăm. Ai mulţi prieteni care te iubesc şi care ţin la tine. Deşi mi-aş fi dorit să îmi fi spus ce făcea Templeton. Poate tata ar fi…

— Of, Sophie. Nimeni nu l-ar fi putut opri pe Templeton în afară de Colton sau de ducesa văduvă. Dar îţi mulţumesc. Sunt norocoasă că te am lângă mine şi îmi cer scuze că nu ţi-am spus totul până acum.

— Ei, te iert, bineînţeles. A durat o veşnicie să o conving pe mama mea vitregă să plecăm din oraş ca să te vizităm. Se încheie sezonul, dar a refuzat să plece până acum. Dacă nu îl imploram pe tata…

— Ah, deci aşa ai reuşit. Şi ce mai face marchizul?

— Este disperat să aibă nepoţi. Mi-a spus că mai am un an să-mi aleg soţul, apoi mi-l va alege el.

Julia suspină.

— Oh, nu!

Prietena ei râse şi flutură din mână.

— Nu cred că vorbeşte serios. Nu este prima oară când mă ameninţă.

— Ei, ţi-a atras cineva atenţia? Ce zici de Simon?

— Nu, clar nu. Ştiu că îl adori, Jules, dar nu simt niciun fior când îl văd. Ştii ce vreau să spun?

— Da, din păcate ştiu. De fapt, chiar mi-aş dori să nu mai simt eu atâţia fiori în preajma lui Colton.

Privirea lui Sophie deveni curioasă.

— Mă laşi să citesc sfaturile pe care ţi le-a dat Pearl? Dacă a mers cu Colton…

— Femeia aceea este un adevărat geniu, Sophie. Când întâlneşti bărbatul pe care vrei să îl cucereşti, îţi dau ce mi-a scris. Iar acela nu va avea nicio şansă de scăpare.

Capitolul 13

Nu contează ce spun alţii. Dacă el are grijă de tine, lasă-i să vorbească.

Domnişoara Pearl Kelly către ducesa de Colton

Nick azvârli scrisoarea de la Fitz. Winchester, fir-ar să fie! Trebuia să îşi imagineze că protectorul ei avea să dea fuga la ea. Nick avea de gând să afle cât de curând ce mare bine îi făcuse ea lui Winchester de o preţuia atât de mult.

Nick ura să fie gelos. Mai ales pentru că nu mai simţise aşa ceva în viaţa lui. Dar nu putea nega că simţea acea furie arzândă şi nici nesiguranţa ce îi rodea stomacul.

Nu credea că ei doi avuseseră relaţii intime. Chiar şi aşa, tot detesta apropierea lor, prietenia şi afecţiunea pe care ea le oferea atât de uşor unui bărbat ce nu îi era soţ. Nick nu putea spune de ce îl deranja asta. Până la urmă, ea îşi bătuse joc de el.

Dar îl bântuia amintirea momentului în care o văzuse rănită, atât de palidă şi de fragilă. Voise ca el să o protejeze, să fie cavalerul ei galant – nu Winchester. Iar faptul că simţea atât de multe pentru o femeie care îl trădase făcea din el cel mai mare idiot.

Tocmai îşi punea ceva de băut când Marlowe îl anunţă pe Quint. Prietenul lui intră, arătând la fel de neîngrijit şi de prost îmbrăcat ca de obicei. Nick îi ceru lui Marlowe să aducă nişte ceai, căci Quint nu bea niciodată alcool.

Prietenul său se aşeză pe un scaun.

— Am venit să văd dacă vrei să mergem să luăm cina

la clubul White. Şi apoi poate la teatru? Este o piesă nouă la Covent Garden.

Nick oftă. O seară în oraş suna obositor şi nu-l atrăgea.

— Nu cred.

— Abia ai ieşit din casă săptămâna asta. Ce s-a întâmplat în timpul vizitei la reşedinţa Seaton?

Adevărul îi vui în creier, umilindu-l. „Aproape că m-am culcat cu soţia mea – care probabil că aşteaptă copilul altui bărbat pentru că nu mă mai pot controla.” Clătină din cap drept răspuns, temându-se că adevărul umilitor i-ar putea scăpa printre buze dacă deschidea gura.

— Nu voi accepta un refuz, Colton.

Nick ştia că nu ar fi o companie plăcută în această seară. Poate dacă Quint descoperea pe pielea lui asta, nu avea să îl mai bată tot timpul la cap să iasă. Îşi bău coniacul.

— Bine. Hai să mergem. O să jucăm nişte barbut mai întâi.

Nick îşi dădu seama că umbla vorba după privirile curioase ce i se aruncară când ajunseră la clubul White. El şi Quint merseră către mesele de barbut din spate, fără să se lase intimidaţi. Îşi făcură loc cu coatele la o masă aproape plină şi începură să facă pariuri. Însă, în doar câteva minute, jucătorii plecară unul câte unul până când rămaseră doar el şi Quint.

Mai jucară puţin, apoi merseră la sala de mese. Discuţiile din sală se transformară în şoapte când el şi Quint se aşezară. Nick oftă. Acum ce mai era?

Se întoarse pe scaun şi îl bătu pe umăr pe bărbatul din spatele lui.

— St. John, despre ce naiba tot trăncănesc toţi?

Privirea lui St. John se mută la Quint şi apoi reveni la Nick.

— Uh, să înţeleg că nu ai văzut carnetul de pariuri?

Nick simţi un bolovan în stomac, dar îşi păstră vocea calmă şi neafectată.

— Nu, nu l-am văzut. Am vreun motiv să îl văd?

— Soţia ta este menţionată în el. St. John îşi drese vocea şi continuă: Este…

Nick împinse scaunul şi ieşi din sala de mese. Nimeni nu îndrăzni să îl oprească în timp ce merse spre carnetul de pariuri.

Nu îi fu greu să îl găsească. Cel mai recent pariu, făcut de un anonim.

„Cincizeci de lire pentru cel care ghiceşte când va naşte ducesa de C.”

Nick apucă pagina şi o smulse din carnet dintr-o mişcare. O mototoli în mână în timp ce merse spre sala principală, apoi o aruncă în foc. Se întoarse în sala de mese şi se aşeză la loc. Sosise cina, dar Nick nu simţi gustul calcanului copt, fiind aproape gătuit de furie şi de umilinţă.

Al naibii carnet de pariuri. Îşi aducea aminte şi acum ce pariuri se făcuseră în timpul scandalului: dacă Nick o sedusese pe soţia fratelui său sau nu, sau dacă îşi ucisese fratele. Dar le putuse ignora atunci, amorţit fiind de durere. Iar realitatea fusese mult mai rea decât îşi putuseră imagina idioţii de la White.

În zilele acelea, speculaţiile îl urmăriseră oriunde mersese. Iar acum lucrurile stăteau la fel, graţie soţiei lui. Puneau pariuri pe legitimitatea copilului soţiei lui. La naiba! Quint se aplecă uşor.

— Să îndrăznesc să întreb ce scria?

Nick îi spuse, iar Quint se încruntă.

— Umblă nişte zvonuri, dar nu ştie nimeni sigur că soţia ta este însărcinată. Probabil pariază pe când o să o laşi tu gravidă, acum, că te-ai întors în Anglia.

Nick nu se gândise la asta. Nodul din stomac se mai detensionă puţin.

— Atunci de ce şuşotesc? De ce se comportă toţi de aici ca nişte iepuri speriaţi în prezenţa mea?

Quint se arătă mirat, de parcă răspunsul era absolut evident.

— Pentru că ultima oară când ai venit aici ai lovit un om în faţă. Sau ai uitat?

Nick chiar uitase. Îşi trecu o mână peste maxilar.

— Oricum, nu vreau să apară numele soţiei mele în acel carnet. Indiferent de motiv.

— Ei bine, dacă încă ai dubii, Winchester jură că este copilul tău.

— De parcă ar şti el, răspunse Nick.

Cerură să li se aducă un pahar de coniac pentru Nick şi un ceai pentru Quint. Conversaţiile din sala de mese se mai înviorară puţin, aşa că Nick presupuse că nu mai şuşoteau despre Julia şi el.

Soţia lui. Avea să scape vreodată de ea, de această dorinţă mistuitoare pentru ea? Aceste sentimente obsesive trebuiau să dispară la un moment dat. Şi apoi avea să îşi continue viaţa. Dar de ce naiba dura atât de mult?

Nu mai fusese niciodată atât de cumplit de nefericit. Nici după moartea fratelui său, nici când îi întorseseră spatele părinţii lui. Până şi copilăria lui singuratică pălea în faţa faptului că găsise femeia perfectă în Veneţia şi apoi aflase că totul fusese o minciună.

O înşelătorie şireată. Nici măcar nu bănuise.

„Îţi cunoşteam reputaţia… aşa că am plătit-o pe Pearl Kelly să mă înveţe cum să fiu o curtezană.”

Nick se încruntă şi îşi sorbi coniacul. Deşi se întorsese de puţin timp în Londra, chiar şi el auzise de Pearl Kelly. Oare Julia chiar apelase la curtezana legendară pentru a o învăţa trucurile meseriei, cum s-ar spune?

Fusese foarte sigur că un alt bărbat o învăţase artele plăcerilor trupeşti pe soţia lui. Până la urmă, fusese atât de

abilă… Ca, de exemplu, în noaptea în care îi spusese că nu mai putea face faţă şi a patra oară, iar ea luase asta ca pe o provocare şi îi demonstrase că se înşela. Rememorarea modului în care îşi folosise limba trimise o săgeată de dorinţă în vintrele lui. Oare se înşelase el în tot acest timp?

Quint îşi aruncă şerveţelul pe masă.

— Mergem? Spectacolul începe în mai puţin de o oră.

Uitase de teatru, dar ideea de a pleca de la club îl bucură mai mult ca oricând. Nick încuviinţă, şi cei doi ajunseră la Covent Garden. Se aşezară în loja Colton, una dintre cele mai mari din centrul teatrului. În vreme ce se instalau, Quint îl înghionti şi îi şopti:

— Nu te uita acum, dar Pearl Kelly este cu Burston, două loji la stânga ta.

Nick se uită imediat, şi privirea lui întâlni privirea unei brunete slabe. Ea mişcă uşor buzele şi se înclină să îi vorbească lui Lord Burston. Nick privi cum Burston încuviinţează şi se ridică.

— Cred că urmează să fii invitat pentru a ţi se face prezentările, bombăni Quint.

— Mai degrabă chemat la ordine, replică Nick încet.

Quint râse în timp ce Burston intră în lojă. Era un bărbat gras şi cu chelie, dar avea suficienţi bani pentru ca o femeie precum Pearl Kelly să treacă cu vederea aspectul său.

— Excelenţă, salută Burston făcând o plecăciune. Am auzit că v-aţi întors. Cum au fost călătoriile?

— Surprinzătoare, zise Nick. Deloc cum mă aşteptam.

— O cunoaşteţi pe domnişoara Kelly? întrebă Burston arătând spre loja lui.

— Am auzit de ea.

— Veniţi, permiteţi-mi să vă fac cunoştinţă. Mai durează câteva minute până începe piesa.

Curiozitatea şi politeţea îl făcură pe Nick să meargă

pe coridor, dincolo de perdele, şi să intre în lojă. Domnişoara Kelly nu se întoarse până când bărbaţii nu ajunseră lângă ea.

— Draga mea, începu Burston, iar o femeie foarte frumoasă şi îmbrăcată foarte scump se ridică să îi salute.

Pearl Kelly nu arăta deloc aşa cum şi-o imaginase Nick – avea un zâmbet luminos accentuat de şiragul de diamante prins în păr. Era scundă şi nu prea cărnoasă, chipul ei fin fiind înconjurat de bucle şatene. Avea diamante în urechi şi la gât şi inele aproape pe fiecare deget. Era, în mod evident, o femeie care aprecia bijuteriile.

Burston făcu rapid prezentările. Ea făcu o reverenţă cuviincioasă.

— Excelenţă! exclamă. Ce bucurie că aţi venit în vizită. Avea ochii căprui cu puncte verzi. Erau ochi inteligenţi, care ştiau multe – şi îl studiară cu atenţie. Luăm loc? Îmi place să mă simt comodă când am oaspeţi.

Nick mai că izbucni în râs. Fusese atât de ocupat să o măsoare din priviri, încât uitase de bunele maniere.

— Iertaţi-mă.

Se aşeză pe scaunul de lângă ea şi observă cu uimire faptul că Burston dispăruse.

— Sunteţi la fel de chipeş precum se zvoneşte.

Îl privi din cap până în picioare, ceea ce îl făcu să se lase pe spate pe scaun, amuzat.

— Iar dumneavoastră sunteţi la fel de frumoasă pe cât am auzit.

— Recunosc că mă simt puţin entuziasmată. Este o mare realizare să îl atrag pe Ducele Depravat în loja mea. Zâmbi şi continuă: Ştiţi, cred că ne-am fi cunoscut în cu totul alte circumstanţe dacă nu ar fi fost soţia dumneavoastră.

— Şi eu care credeam că unei femei în situaţia dumneavoastră nu i-ar păsa câtuşi de puţin de existenţa

unei soţii.

Era curios să vadă cum avea să evolueze această discuţie. Avea să confirme că o luase pe Julia sub aripa ei, că o învăţase toate trucurile pe care le ştia o depravată?

— Dar eu nu sunt precum alte femei. Dacă tot vorbim despre soţii, sunteţi foarte norocos. Excelenţa Sa este foarte frumoasă. Expresia domnişoarei Kelly nu trădă nimic, iar Nick deveni şi mai confuz. Înainte să poată răspunde, ea adăugă: Nu sunteţi de acord?

— Ba da, este. Şi foarte şireată.

— Majoritatea femeilor sunt. Voi, bărbaţii, nu prea observaţi astfel de lucruri. Sunteţi mai preocupaţi de calităţile noastre mai evidente. Îşi aranjă rochia fără a-l privi, dar continuă: însă o femeie va face tot ce crede că este necesar pentru a obţine ceea ce îşi doreşte.

— Şi ce anume îşi doreşte o femeie, domnişoară Kelly?

— Oh, spuneţi-mi Pearl. Toţi prietenii îmi spun aşa…

El se îndreptă de spate, aducându-şi aminte o discuţie similară cu doamna Leighton, în Veneţia.

— Şi nu îmi lipseşte nimic, Excelenţă. În ultimul timp, fac numai ceea ce mă amuză.

Se referea la ajutorul dat Juliei? Fir-ar să fie femeile şi talentul lor de a vorbi cu subînţeles.

— Un obicei frumos, dacă astfel de amuzamente nu îi rănesc pe alţii.

„Pe un soţ, de exemplu”, îi veni să adauge.

— Oh, mă îndoiesc să fi rănit pe cineva. Amuzamentele mele se rezumă mai degrabă la modul de a oferi plăcere. Sunt sigură că un bărbat cu reputaţia dumneavoastră apreciază astfel de eforturi.

Ah, acum se apropiau de miezul problemei. Îşi încrucişă braţele în dreptul pieptului.

— Da, apreciez oferirea plăcerii, dar numai când se întâmplă cu onestitate şi în mod deschis. Nu mi-a plăcut

niciodată duplicitatea.

Ea râse, un sunet jos şi răguşit, şi îl atinse uşor pe braţ.

— Oh, Excelenţă. Chiar şi puţină duplicitate poate fi bună. Viaţa nu este o tragedie greacă. Trebuie să ne bucurăm de ea! Să o gustăm din plin. Să trăim fără regrete. Am auzit că sunteţi un om serios şi posac, dar trebuie să vă bucuraţi mai mult de viaţă.

Îşi dădu seama că era amuzat, deşi nu dorea asta.

— Sunteţi mereu atât de enervant de optimistă?

— Doar în compania bărbaţilor chipeşi. Şi de ce să nu fiu? Deşi este adevărat că nu am avut o copilărie plăcută, uitaţi-vă câte am realizat, câte am acum. Viaţa ar fi foarte plictisitoare dacă am fi doar sclavii incertitudinilor şi ai nereuşitelor noastre.

Ce putea el replica la o asemenea afirmaţie? Era oglinda vieţii lui, şi nu îi plăcea asta, chiar deloc. De când se întorsese la Londra, petrecuse multe nopţi plictisitoare stând singur şi mohorât în casă.

— Prietenul dumneavoastră… vicontele Quint, cred. Îşi înclină capul înfăşurat în diamante către el şi continuă: A avut mereu aceste gusturi cumplite în materie de modă?

Nick râse.

— Da, de când îl cunosc. Încercăm să nu lăsăm asta să ne afecteze opinia despre el.

Ea încuviinţă.

— Contează ceea ce este înăuntru, nu? Se uită iar la Quint, relaxându-se în scaunul ei. A fost în mare pericol cu acea fată nesuferită a lui Pepperton. Fetişcana proastă a fugit cu un grăjdar. Ridicol!

Nick nu ştia decât ce îi spusese Quint, adică nu mare lucru.

— „Dragostea nu priveşte cu ochii, ci cu mintea”, cită el.

— „Şi de aceea Cupidon cel înaripat este pictat orb”,

continuă ea. Credeţi că este adevărat, Excelenţă? V-aţi îndrăgostit de frumuseţea soţiei dumneavoastră sau de inteligenţa ei?

Rezistă tentaţiei de a râde. Îndrăgostit? De Julia? Ideea era ridicolă. Nu?

— Arătaţi de parcă aţi fi înghiţi un ou stricat, zise ea râzând. Voi, bărbaţii, sunteţi atât de predictibili. Oh, vine Burston.

Pearl se ridică şi Nick îi urmă exemplul.

— Se pare că timpul nostru împreună s-a terminat, Excelenţă, zise ea.

— A fost o plăcere, domnişoară Kelly.

Îi ridică mâna acoperită de mănuşă şi o duse la buze. Ochii ei străluciră, iar el o privi cu atenţie.

— Am senzaţia că mi-am făcut datoria şi că v-am amuzat în această seară.

— Chiar aşa aţi făcut. Acest schimb a fost memorabil din foarte, foarte multe motive. Se apropie de el şi continuă: Transmiteţi-i toate cele bune soţiei dumneavoastră. Are toată stima mea.

Nick o privi în ochi pe curtezană şi găsi acolo răspunsul pe care îl căutase. Era adevărat: Julia *chiar* apelase la Pearl pentru a afla cum să îl seducă. Îşi înghiţi întrebările ce i se puseseră ca un nod în gât.

— Puteţi fi sigură că aşa voi face.

Plecă şi merse înapoi în loja lui, buimac. Piesa începu, dar el nu îi acordă atenţie. Mintea lui era captivată de discuţie şi de ceea ce aflase.

Nick fusese atât de sigur că Julia minţise, că un alt bărbat era responsabil de cunoştinţele intime ale unei relaţii fizice. Fusese prea pricepută pentru ca el să poată crede orice altceva. Ideea că fusese primul ei bărbat i se păruse ridicolă.

Îşi aminti acea primă oară, când îl încălecase pe scaun. Fusese prea îmbătat de dorinţă pentru a observa

vreun semn de virginitate, dar îşi amintea forţa cu care îl călărise. Îl luase imediat adânc şi tare. Făcuse asta fiindcă era înnebunită de dorinţă, cum crezuse el atunci, sau pentru a-şi rupe himenul fără ca el să observe?

Apoi se ridicase imediat pentru a se curăţa şi a-l curăţa şi pe el. Fusese singura dată când făcuse asta cât timp fuseseră împreună.

O senzaţie de greaţă i se cuibări în stomac. Soţia lui rămăsese virgină timp de opt ani? Ideea părea ridicolă. Cu corpul ei, inteligenţa, prezenţa de spirit, ar fi putut avea orice bărbat la degetul mic. De ce naiba să se fi păstrat pentru el, un bărbat pe care nici nu îl cunoştea şi pe care era foarte posibil să nici nu-l întâlnească? Nu avea niciun sens.

Îşi masă ceafa. Dacă Julia chiar fusese virgină la Veneţia, atunci copilul… Doamne, Dumnezeule! îi explodă un junghi cumplit de dureros în piept. Oare se înşelase în tot acest timp?

Inspiră adânc şi încercă să rămână calm. Nu ajuta cu nimic dacă devenea isteric. Timpul avea să lămurească dacă era copilul lui sau nu. Faptul că Julia o angajase pe Pearl Kelly nu însemna obligatoriu că fusese virgină la Veneţia. Dacă fusese disperată să îl convingă să creadă că acel bastard era copilul lui, atunci sfaturile de la Pearl Kelly i-ar fi putut garanta succesul, făcând-o irezistibilă în ochii lui, fie că era virgină, fie că nu.

Tot timpul avea să lămurească şi asta. Trebuia doar să aibă răbdare pentru a primi răspunsul pe care îl aştepta.

Dar sămânţa îndoielii încolţise, făcându-l să devină nesigur şi tulburat.

*

Simon plecă de la reşedinţa Seaton după ce ajunseră

Lady Sophia şi mama ei vitregă. Julia fu tristă din pricina plecării lui, dar el îi promise că avea să o viziteze din nou după ce se năştea copilul.

Pe durata următoarelor două săptămâni, ea şi Sophie începură să lucreze la camera copilului. Puseră covoare noi, iar camera fu vopsită într-un galben vesel. Cumpărară perdele şi mobilă, iar Sophie pictă pe unul dintre pereţi o copie exactă a iazului de pe moşia Seaton.

Despachetau o cutie de jucării cumpărate din sat, când Julia simţi o mişcare uşoară în burtă. Când se întâmplă din nou, suspină.

— Sophie! Copilul. Tocmai s-a mişcat. Am simţit!

Îi luă mâna prietenei ei şi o aşeză pe burtă. După cinci minute, copilul se mişcă din nou.

— Ai simţit?

Sophie făcuse nişte ochi enormi.

— Nu. Dar te cred. Este o senzaţie ciudată?

— Ciudată şi minunată. Trebuie să o găsesc pe Theo. Ne vedem mai târziu.

Coborî în grabă spre etajul al doilea şi spre camera lui Theo, unde mătuşa ei se odihnea. Julia ardea de nerăbdare să îi spună mătuşii ei că simţise copilul mişcându-se.

Când trecu de un colţ, uşa camerei lui Theo se deschise. Fitz ieşi din dormitorul mătuşii ei, părând oarecum ciufulit. Julia încremeni. Poate că îi adusese lui Theo…

O mână de femeie pe care Julia o recunoscu a fi a lui Theo ieşi şi îl apucă pe Fitz de cămaşă, şi bărbatul enorm se aplecă. Capul lui dispăru în cameră şi Julia auzi… săruturi.

Fascinată, se ascunse după o uşă pentru a nu fi văzută. Îşi studie pantofii şi aşteptă.

Theo… şi Fitz. Se abţinu de la un râs isteric.

Auzi paşi grei. Se uită şi îl văzu pe Fitz mergând pe

coridor în direcţia opusă. Theo, care îl privise cum pleca, se întoarse să intre înapoi în cameră şi o văzu pe Julia.

Mătuşa ei îşi închise halatul şi făcu ochii mari.

— De cât timp stai acolo?

Julia se apropie repede, împingând-o pe mătuşa ei înapoi în dormitor.

— De îndeajuns de mult timp. Mătuşă Theo, nu-mi vine să cred!

Este atât de…

— Mare. Ştiu.

O înghionti pe Julia în coaste conspirativ. Julia nu îşi mai reţinu râsetul.

— Theo! Voiam să spun „tânăr”. Cred că are jumătate din vârsta ta.

— Nu chiar, draga mea. Nici eu nu sunt chiar atât de bătrână.

Şi îmi place. Este dulce.

— Ei bine, mă bucur pentru tine. De cât timp durează această poveste de dragoste?

Julia se aşeză pe patul lui Theo, apoi se răzgândi când îşi aminti ce se întâmplase acolo cu câteva minute în urmă.

— De câteva săptămâni. Faţa de îngeraş a lui Theo strălucea, şi Julia văzu câtă bucurie îi aducea relaţia asta. Am vrut să îţi spun, dar nu ştiam cum ai să reacţionezi.

Julia se ridică şi îşi îmbrăţişă mătuşa.

— Dacă te face fericită, mătuşă Theo, atunci sunt şi eu fericită. Simţindu-şi burta presată de mătuşa ei, îşi aminti scopul iniţial al vizitei. Oh, venisem să îţi spun că s-a mişcat copilul. Uite…

Luă mâna mătuşii ei şi o aşeză pe burtă. Hai să vedem dacă se mai mişcă. Trecură câteva minute, dar nu se mai întâmplă nimic. Oh, bombăni Julia. Chiar voiam să simţi şi tu.

Theo o bătu pe umăr.

— Avem destul timp pentru asta, draga mea. Peste doar câteva luni, vom ţine în braţe micuţul copilaş. Dar de ce vorbeşti mereu despre copil ca despre un „el”? Ar putea să fie o fată, să ştii.

— Aşa este. Dar pentru că va fi singurul copil pe care eu şi Colton îl vom avea împreună, sper să fie băiat. Atunci voi şti că mi-am făcut datoria.

— Şi cui îi pasă de datorii? Dacă totuşi Colton nu îşi doreşte un moştenitor, atunci nu contează ce sex are copilul.

— Cred că ai dreptate, deşi poate Colton se va răzgândi cândva.

Ei, orice ar fi, acest copil va fi al meu şi am să îl cresc cum voi crede eu de cuviinţă.

— Fitz spune că este foarte nefericit Colton la Londra.

Theo vorbi încet, deşi nu avea cine să le audă. Julia se apropie şi o luă de mână.

— Da? Oh, ce altceva ţi-a mai spus Fitz?

— Spune că ducele abia iese din casă, nu face decât să stea toată ziua singur şi bosumflat.

— Singur? Oh, asta nu prea cred. Sigur Nick a găsit companie. Nu m-aş mira dacă ar avea deja o amantă sau două.

Theo clătină din cap.

— Fitz spune că ducele nu a avut oaspeţi de sex feminin. A spus că au mers la un bordel într-o seară, dar Colton a ieşit câteva minute mai târziu, părând speriat de moarte.

Julia nu ştiu cum să interpreteze această informaţie. Deşi se bucura că soţul ei nu îşi făcuse o amantă, nu înţelese de ce ar prefera să stea singur acolo decât să vină la reşedinţa Seaton.

— Preferă să mă ignore şi să fie nefericit în Londra decât să stea aici, cu mine.

— Asta crede Fitz. Spune că, stând acolo, Colton se pedepseşte pe sine – şi pe tine.

— Ei, măcar îmi ţineţi companie tu şi Angela.

— Şi curând vei avea şi un copil, îi aminti Theo.

Capitolul 14

Un bărbat te poate enerva adesea, mai ales unul încăpăţânat. Doar tu poţi hotărî dacă ţi-e folositor să îl ierţi.

Domnişoara Pearl Kelly către ducesa de Colton

Era o vară minunată. Julia deveni tot mai mare pe măsură ce trecură lunile. Făcu plimbări lungi, citi lângă iaz şi culese flori proaspete din grădină. Theo şi Fitz o însoţiră mereu în activităţile ei în aer liber, ca rezultat al faptului că îşi doreau să petreacă împreună cât mai mult timp şi să o vegheze pe Julia. Era şi Angela prin preajmă, vorbind fără oprire, ca de obicei.

Când căldura lui august trecu şi se făcu septembrie, Julia se aşteptă ca Nick să apară în orice clipă. Sigur înţelesese că greşise, că pruncul nu era un bastard, ci sânge din sângele lui. Nu era cazul să facă temenele la picioarele ei pentru a-l ierta?

Absenţa lui o duru. Când copilul se mişca, voia să împărtăşească bucuria momentului cu el. Noaptea tânjea după atingerea lui pentru a-i alina durerile de spate şi de picioare. Se simţea singură şi speriată, pregătindu-se pentru naşterea primului lor copil, peste doar câteva săptămâni. Era atât de supărat încât adevărul nici nu mai conta? Slaba ei speranţă de a-şi salva căsnicia se ofili împreună cu florile verii.

Când a doua săptămână din septembrie se încheie şi

veni a treia, Juliei nu îi mai păsa de nimic altceva decât să nască. Se simţea nefericită şi… imensă. Era incomod să meargă, chiar şi să respire, şi nu putea mânca mai nimic pentru că se simţea sătulă mai mereu. Nici nu îi mai păsa de Nick. Era evident că nu îl interesa soarta ei, şi ea nu mai avea energie să sufere din cauza asta.

Moaşa spuse că putea naşte în orice zi. Îi zise Juliei să meargă cât mai mult şi să o cheme la primul semn al declanşării travaliului.

Şi, exact când Julia era sigură că nu avea să mai facă faţă încă unei zile, se întâmplă. La prânz, i se plânsese lui Theo de cât de tare o durea spatele. Durerea era mai intensă decât în zilele precedente, şi se întrebase dacă nu era mai bine să se întoarcă în pat. Theo o convinsese să nu facă asta, repetând îndemnul moaşei cum că trebuie să se plimbe. Acum era după-amiază şi, în timp ce se plimba pe terasă, îi ţâşni lichid dintre picioare.

Fitz, care o urmărise îndeaproape în ultimele zile, fugi la Theo, care trimise imediat un lacheu după moaşă, doamna Popper. Cele două o ajutară pe Julia să meargă în dormitor, unde Theo îl goni pe Fitz şi o schimbă pe Julia într-o cămaşă de noapte curată. Durerile începură la scurt timp, uşoare şi cam enervante. Până ajunse doamna Popper, treizeci de minute mai târziu, durerea se intensificase.

Patru ore mai târziu, Julia fu convinsă că agonia nu putea fi mai rea de atât. Moaşa o ridică pe Julia în picioare, mişcând-o prin cameră, încercând să grăbească naşterea. Junghiurile de durere o sfâşiau, pornind din spate şi trecând prin burtă, părând să dureze o eternitate de fiecare dată. În acele clipe, o strângea pe Theo de mână şi dădea drumul absolut tuturor cuvintelor nedemne de o doamnă pe care le ştia.

— Cât mai durează?

Se ţinu de tăblia patului şi gâfâi.

— Vă mai verific peste treizeci de minute, Excelenţă. Ultima oară când m-am uitat, copilul nu era pregătit să iasă.

Doamna Popper era o bătrânică simpatică, dar Julia nu avea gânduri amabile la adresa ei în acel moment.

Cineva bătu la uşă. Theo se duse să scape de intrus, şi Julia se aplecă, cuprinsă de durere. Când Julia putu din nou să respire, Theo o luă de mână.

— Colton este la uşă, draga mea. Îl las să intre?

— Colton? Cum Dumnezeu a ajuns aici atât de repede?

Theo se foi, simţindu-se inconfortabil.

— Stă la hanul din sat de trei săptămâni.

— *Trei săptămâni!* Fusese în sat de aproape o lună. De ce nu venise să stea la reşedinţa Seaton? Sau măcar să o viziteze? De ce nu mi-ai spus?

Theo îşi frământă mâinile.

— Fitz m-a rugat să nu-ţi spun. Se pare că soţul tău nu a vrut să ştii că este aici.

Doamne, o ura într-atât? Dovedise că nu îl înşelase, dar tot nu voia să o vadă. Ea năştea copilul lor, iar el nici nu se putea face efortul să stea în aceeaşi casă.

O durere care nu avea legătură cu naşterea îi sfâşie pieptul.

— Spune-i să plece.

— Eşti sigură că…

— Spune-i. Să. Plece, urlă în timp ce o cuprinse o altă împunsătură de durere.

Mătuşa ei încuviinţă uşor şi se îndreptă spre uşă.

Alte şase ore trecură încet. Angela veni să mai stea cu ea, pentru a-i da lui Theo o pauză. Acum Julia stătea în pat, odihnindu-se între dureri. Perioadele de odihnă dintre contracţii erau tot mai scurte, iar durerea era tot mai intensă. Doamna Popper o avertiză că nu avea să nască decât peste vreo oră.

Julia se întrebă dacă avea să mai reziste. Era epuizată şi aproape în delir de durere. Angela şi Theo îi şterseră transpiraţia de pe frunte şi îi dădură ceai de orz, dar nimic din toate astea nu îi uşură senzaţia că era sfârtecată.

O oră şi jumătate mai târziu, doamna Popper declară că era momentul să împingă. În cameră începu agitaţia cu pregătirile pentru venirea copilului, deşi Julia nici nu observă. Era obosită, nu ştia unde avea să găsească puterea de a împinge. Îşi simţea membrele de gelatină şi abia mai ţinea ochii deschişi.

Îşi lăsă mintea să cutreiere pentru a scăpa de durere. Se gândi la Veneţia, la cum îşi trecea degetele prin părul soţului ei când stătea la ea în poală. Nick, ţinând-o de mână şi provocând-o prin Torcello. Nick, zâmbind la ea uşor înainte de a o săruta. Voia să simtă asta din nou.

— Nick, gemu. Vă rog, am nevoie de soţul meu. Cineva…

O durere îi cuprinse vintrele şi urlă. Doamna Popper o instrui pe Theo cum să o ţină pe Julia, acum că trebuia să împingă.

— Nick! strigă Julia când găsi puţină putere.

Nu mai conta că stătuse în sat, departe de ea. Avea nevoie de puterea lui, de asigurările lui că totul avea să fie bine. Îl voia pe Nick cel din Veneţia.

Mişcă din cap disperată pe pernă, transpirând fără oprire, în agonie.

— Am nevoie de Nick. Aici cu mine. Acum.

O auzi ca prin vis pe Angela spunându-i lui Theo că îl cheamă ea înainte de a ieşi din cameră.

*

Nick nu putu sta locului. Aproape că făcuse gaură în covorul Aubusson de la cât mersese dintr-o parte în alta.

Trecuseră aproape douăsprezece ore. Era normal? Nu ar fi trebuit să apară copilul până acum? Auzise ţipetele din camera Juliei. Îl rodea sentimentul că era ceva în neregulă. Iisuse, dacă o pierdea…

Uşa bibliotecii se deschise, şi apăru Lady Lambert.

— Ei bine? zise el.

Angela clătină din cap.

— Nu încă. A cerut să vă întoarceţi la han. Vă trimitem veste dacă are nevoie de dumneavoastră.

Îl străbătu un val de dezamăgire.

— Nu vrea să mă vadă deloc?

În ochii Angelei se citea mila.

— Îmi pare rău, Excelenţă. Vă trimitem veste dacă avem nevoie de dumneavoastră până dimineaţă.

Se întoarse şi plecă.

Exact de asta se temea. Julia nu îl voia şi nu avea nevoie de el. Se înşelase amarnic, fusese atât de prost să creadă că făcea copilul altui bărbat. Ce lucruri îi spusese… Se temea că nu avea să-l ierte niciodată. Dumnezeu ştia că el nu avea să se ierte niciodată.

De aceea stătuse la distanţă în aceste ultime săptămâni. Era clar copilul lui, ţinând cont de data la care se născuse. Cum putea da ochii cu mama copilului, ştiind ce spusese? Avea tot dreptul să îl urască, şi se părea că exact asta făcea.

— Poate ar trebui să rămânem, indiferent de ce spune Lady Lambert.

Fitz stătea pe scaunul de lângă foc, răsfoind o biografie a lui Jonathan Swift. Nick se aşeză pe un scaun, îşi puse coatele pe genunchi şi îşi cuprinse capul în mâini. Se dusese la uşa ei mai devreme, ceruse să o vadă. Fusese cumplit să stea pe hol şi să îi audă strigătele de durere. Voise să îi ofere orice fărâmă de confort putea. Dar Theo spusese că Julia nu voia să îl vadă în acel moment. Că să aştepte în bibliotecă, poate se răzgândea soţia lui.

Se pare că nu se răzgândise.

Casa părea să-l ia în râs. Nu fusese dorit aici cât trăiseră părinţii lui, şi, acum că erau morţi, nu se schimbase nimic. Nici soţia lui nu îl voia aici.

Nu o putea învinui. Vina pentru ceea ce făcuse îl măcinase în ultimele săptămâni. Nu prea putuse să doarmă sau să mănânce, ştiind că urma să vină ziua când avea să fie nevoit să dea ochii cu Julia. Ce ar fi putut să îi spună pentru a-şi cere scuze cum se cuvenea?

Iar acum îl gonise. Simţi o durere în piept şi se bombăni pentru a suta oară că era un prost.

— Mă duc la han. Cheamă-mă când…

Fitz încuviinţă.

— Aşa am să fac. Aveţi grijă cum călăriţi pe drum.

— Am un pistol încărcat, Fitz. Am să fiu bine.

Nick se ridică şi merse spre uşa principală, cu inima îndurerată. Thorton apăru de nicăieri.

— Calul meu, Thorton.

— Sigur, Excelenţă.

Dispăru pe hol, lăsându-l pe Nick să privească din nou în jur.

Poate că aşa era mai bine. Până la urmă, ce ştia el despre ce înseamnă să faci cu un copil?

Ducele de Colton avu un singur gând când plecă: să se îmbete criţă.

*

Lumea se răsuci cu fundul în sus. Ceva era în neregulă. Ceaţa din mintea lui Nick se ridică puţin, suficient cât să-şi dea seama că nu avea picioarele pe pământ. Dar totuşi se mişca. Simţea zdruncinăturile de paşi, dar nu el era cel care mergea. Încercă să deschidă ochii, nu putu, aşa că începu să râdă în schimb.

— Iisuse.

Vocea era joasă şi oarecum familiară.

— Fitz?

Nick încercă fără succes să îşi facă pleoapele să colaboreze.

— Eu sunt, Excelenţă. Iertaţi-mă pentru ce am să fac.

Nick nu înţelese, cuvintele se amestecară cumplit în capul său. Aşa că se relaxă…

Apa rece ca gheaţa îi atinse ceafa, trezindu-l din ameţeală. Încercă să se dea la o parte, dar nu putu să ridice braţele. Nu putu decât să se scuture pentru a-i spune apei să se oprească. Dar apa rece tot veni, curgând pe el până când aproape că nu mai putu respira.

Nu ştiu cât dură, păru o veşnicie, dar într-un final se ridică, ud leoarcă, şi îşi deschise ochii.

— La naiba! Ajunge!

Îşi dădu deoparte de pe faţă părul ud.

Fitz dădu drumul mânerului de la pompa hanului, şi apa se opri.

— Nu v-am mai văzut atât de beat de mulţi ani. Eraţi cu faţa în jos, în cameră, când v-am găsit.

Ah, acum îşi amintea. Reşedinţa Seaton. Hanul. Julia şi…

— A… a născut?

Fitz zâmbi.

— Da. O fetiţă. Felicitări, Excelenţă!

O fetiţă. Fiica lui. Lui Nick i se înmuiară genunchii şi căzu la pământ. Fir-ar să fie. Acum era *tată.*

Deşi avea mintea încă înceţoşată, oroarea şi frica îşi găsiră loc. Nu ştia cum să fie tată. Era evident că nu ştia nici cum să fie soţ. Cum trebuia să se poarte? Ce trebuia să facă?

— Lady Carville a spus să vă aduc. Mai bine ne întoarcem acolo.

Nick stătu în nămolul din curtea hanului. Era răvăşit şi, în ciuda apei reci, pe jumătate beat.

— Trebuie să mă fac prezentabil mai întâi. Mă ajuţi să mă ridic, te rog, Fitz?

După o oră şi jumătate, Nick era îndeajuns de treaz. Se spălase, se bărbierise, se îmbrăcase, permiţându-i lui Fitz să îi dea un ceai tare. Se simţea oribil. Îi zvâcnea ceva în spatele ochilor şi i se întorcea stomacul pe dos doar la ideea de mâncare. Dar era nerăbdător să se întoarcă, aşa că Nick se sui pe spatele lui Charon şi călări spre casa lui strămoşească.

— Ai văzut-o?

— Pe fiica dumneavoastră? întrebă Fitz.

Când Nick încuviinţă, Fitz zâmbi.

— Da. Are părul negru şi plămâni puternici. Seamănă cu tatăl ei, zic eu.

Lui Nick i se puse un nod în stomac. Ar fi trebuit să fie acolo, să aştepte pentru a-şi vedea fiica. Doar o zi ca tată şi deja o dezamăgise.

Dar soţia lui? Cum avea să reacţioneze Julia la prezenţa lui? Fitz spusese că Theo îl chemase pe Nick. Asta însemna că Julia îl voia acolo? Sau avea să îi spună din nou să plece?

Doamne, ce prostie făcuse.

Dacă Julia nu îl putea ierta, atunci avea să plece spre continent imediat. Era logic. Julia dovedise că nu avea nevoie de el, şi el lămurise deja problema proprietăţilor. Nu avea să mai ducă lipsă de nimic, niciodată. Ce altceva mai putea face dacă rămânea în Anglia?

Când bătu în sfârşit la uşa camerei soţiei lui, nu ştia la ce să se aştepte. Avea să îl primească?

Uşa se deschise puţin, şi apăru faţa rotundă a lui Theo.

— Intraţi, Excelenţă, şopti ea, ţinând degetul peste buze.

Nick intră şi văzu un ghemotoc în braţele lui Lady Carville. I se tăie răsuflarea. Capul copilului era acoperit

de păr negru şi stufos. Nu îşi putu lua ochii de la feţişoara delicată, cu gene lungi ce îi umbreau obrajii în timp ce dormea.

Theo îl luă de braţ şi îl conduse către patul Juliei, unde soţia lui dormea. Ochii Juliei erau încercănaţi, pielea ei albă ca de nălucă. Părea epuizată.

Intrară în sufrageria apartamentelor Juliei, şi Theo închise uşa.

— Iertaţi-mă că întreb, dar unde mama naibii aţi fost? Theo îl privi dur, deşi vocea îi rămase blândă. A avut nevoie de dumneavoastră, Excelenţă.

Nick se încruntă.

— Despre ce vorbeşti? Mi-a spus să plec. M-am dus înapoi la han aseară.

Theo oftă şi îşi dădu ochii peste cap.

— V-a strigat. Ore întregi. Îi era greu şi voia să vă vadă.

Probabil avea mai mult alcool în sânge decât credea, pentru că nimic din toate astea nu aveau sens.

— Lady Lambert a spus că… Şi atunci îşi dădu seama. Nick se ciupi de baza nasului. De ce presupusese că Angela zisese adevărul? El, dintre toţi oamenii, ar fi trebuit să ştie cât de falsă era, în ciuda asigurărilor ei că se schimbase. Sunt un idiot, bombăni.

— Da, sunteţi. Acum staţi jos şi am să v-o dau imediat pe fiica dumneavoastră.

Nick înlemni.

— Oh, nu. Eu…

— Prostii!

Theo îl conduse către un balansoar care fusese aşezat lângă fereastră.

— Luaţi loc.

Făcu ce i se spuse, deşi abia putea să respire. Sigur avea să rănească o făptură atât de firavă cu mâinile lui mari. Cum se ţinea un copil?

Theo îi dădu câteva indicaţii despre cum să ţină braţele, apoi se aplecă şi îi transferă gâgâlicea. Dumnezeule din ceruri, ce mică era! Şi *bellissima,* cum ar spune veneţienii. Fiica lui se mişcă, apropiindu-se de el, şi emoţiile îi puseră un nod în gât.

— Se numeşte Olivia, şopti Theo.

Încuviinţă, incapabil să vorbească sau să îşi ia ochii de la chipul roz al fiicei lui. Trăsăturile ei perfecte, de la nasul mic la curba delicată a buzei ei de sus, totul îi amintea de Julia. Părul însă era al lui.

Regretele îl făcură incapabil să mai tragă aer în plămâni. Julia avusese nevoie de el. Strigase după el ore întregi, se pare. Ar fi trebuit să fie aici pentru ea – şi pentru Olivia. Şi el care spera că avea să-l ierte. Ar fi trebuit să pună să fie biciuit. Cum putuse fi atât de prost?

Avea să rezolve cu Lady Lambert chiar azi.

Theo îl bătu pe umăr.

— Revin, Excelenţă. Mă duc să văd ce face nepoata mea. Faceţi în continuare ce faceţi acum.

Nick continuă să se legene privind cum se mişca pieptul fiicei lui. Ochii îi deveniră suspect de umezi. Părea ireal că fiinţa aceasta mică era parte din el. Ce făcuse el ca să merite ceva atât de preţios?

Dacă ar fi ştiut că Julia îl voise acolo cu o seară în urmă, nimic nu l-ar fi făcut să plece. Avea de gând să îi spună asta, să îşi ceară scuze în fiecare minut, în fiecare oră, până când soţia lui avea să-l ierte. Poate că nu aveau să mai împărtăşească nimic din ce avuseseră în Veneţia, dar erau legaţi pe viaţă, prin căsătorie şi prin copilul lor. Avea să o facă să înţeleagă.

Dar acum era fericit să stea aici cu fiica lui şi să o privească în timp ce dormea.

Theo se întoarse după vreo douăzeci de minute.

— S-a trezit soţia dumneavoastră, dacă vreţi să o vedeţi.

Se aplecă şi o luă pe Olivia din braţele lui, lăsându-i lui Nick singura opţiune: de a da ochii cu Julia.

El trecu prin hol şi intră în dormitorul soţiei lui. Arăta obosită, sprijinită pe perne şi bând ceai. Părul ei blond fusese ridicat într-un coc improvizat, şi ochii ei îl măsurară când intră.

— Colton, arăţi de parcă ai fost călcat în picioare de o herghelie de cai. Înţeleg că te-ai distrat aseară?

Vocea ei era aspră şi răguşită.

— Nu, răspunse el încet, închizând uşa după el pentru a avea intimitate. Nu m-am distrat. Mi s-a spus că nu mă vrei aici, Julia.

— Acum nu mai contează, nu?

— Contează pentru mine. Contează foarte mult. Se foi în picioare, aşteptând ca ea să spună ceva. Cum ea nu spuse, veni mai aproape de pat. Mi-e teamă că este cazul să-ţi cer mai multe scuze decât aş putea rosti vreodată. Nu te pot învinui că eşti supărată sau că îmi porţi pică. Nu ar fi trebuit să mă îndoiesc de cuvântul tău.

Ea îi aruncă o privire goală, lipsită de orice emoţie.

— Asta e tot? Aş vrea să o hrănesc pe Olivia dacă ai terminat.

Aproape suspină când simţi lipsa de emoţie din vocea ei, dar continuă:

— Este foarte frumoasă.

Julia zâmbi, un zâmbet real care îi îndulci chipul şi îi aminti de femeia încântătoare din Veneţia.

— Mulţumesc.

Urmă o linişte stânjenitoare. Nick îşi prinse mâinile la spate.

— Am de gând să îmi aduc lucrurile de la han.

— Te muţi înapoi aici? întrebă ea încruntându-se. Pentru cât timp?

El ridică din umeri. Tocmai îi venise ideea, de fapt. La un moment dat, în timp ce îşi ţinea fiica în braţe, se

hotărâse să rămână şi să lupte. Dar nu avea să îi spună Juliei despre planurile lui. Nu încă.

— Este şi casa mea, să ştii. Şi mâncarea este mai bună aici.

— Ceea ce nu a părut să fie o problemă în ultimele trei săptămâni cât ai stat ascuns.

Deci ştia.

— Nu mă ascundeam. Nu am vrut să te supăr înainte de naştere. Am stat departe din consideraţie pentru tine.

Ea pufni.

— Consideraţie? Cred că mă iei de proastă. Scuteşte-ne pe toţi de complicaţii şi du-te înapoi la Londra, Colton.

— Încă nu, răspunse el.

Măcar schimbul de replici îi mai adusese culoare în obraji.

— Uneori, lucrurile complicate sunt cele pentru care merită să lupţi, adăugă el.

Cu asta, făcu o plecăciune şi se retrase către dormitorul lui. Îşi lăsă soţia să se gândească la vorbele lui.

Îl chemă pe Fitz, apoi se duse la oglindă. O herghelie de cai, într-adevăr. Îşi aruncă nişte apă rece pe faţă şi se şterse cu un prosop.

Când veni Fitz, câteva minute mai târziu, Nick îi spuse să îi aducă lucrurile de la han.

— Deci o să staţi aici?

Nick încuviinţă.

— Da.

— Era şi timpul, dacă nu vă supăraţi că spun asta.

— Când anume nu ai spus tu ce aveai de spus, Fitz? bombăni el sec. Dar, înainte să pleci, vreau să faci un lucru foarte important.

Capitolul 15

Uneori trebuie să îl eviţi, ca să îi dai o lecţie.

Domnişoara Pearl Kelly către ducesa de Colton

Nick răsfoia paginile unei cărţi când Lady Lambert intră în bibliotecă.

— Ia loc, îi spuse, fără să se deranjeze să se ridice.

Nu, nu avea de gând să îi ofere nici respect, nici bunătate. De fapt, voia să se simtă cât mai incomod cu putinţă, aşa că lăsă tăcerea să dureze câteva clipe. În sfârşit închise cartea, o aşeză pe servantă şi o privi în ochi.

— Nu îmi pot imagina ce joc ai jucat aseară, doamnă. Chiar cred că nu există nicio explicaţie pe care mi-ai putea-o oferi şi pe care să o cred sau să o scuz. Încă nu ştiu motivele, dar ai folosit naşterea fiicei mele pentru a te răzbuna pe mine.

Ea zâmbi ironic.

— Chiar dacă Julia a avut un moment de slăbiciune şi te-a strigat, ştiu că nu te doreşte cu adevărat. Am auzit-o spunând asta de multe ori.

— Şi dacă asta ar fi adevărat, nu era treaba ta să decizi. Nu îţi permit să te amesteci în căsnicia mea.

— Căsnicia ta? zise, râzând. Căsnicia ta este o farsă, Excelenţă. Se ridică şi merse încet spre el. Haide, toarse ea, şi lui Nick i se ridică părul de pe ceafă. Nu ne mai stă nimic în cale acum. Harry e mort şi soţia ta nu te suportă. Putem în sfârşit să fim împreună, aşa cum am plănuit dintotdeauna.

Fir-ar să fie! Nick se ridică de pe scaun şi se duse în spatele acestuia, lemnul fiind o barieră între el şi cumnata lui.

— Nu am plănuit nimic de acest fel, doamnă. Ţi-am spus acum nouă ani că nu te vreau. Nu a schimbat nimic acest fapt, nici măcar moartea lui Harry.

— Nu te cred. Până şi Harry ştia că era ceva între noi.

Nick strânse pumnii, şi muşchii i se încordară. Vina pentru moartea fratelui său era o umbră neagră pe sufletul lui Nick.

— Nu a fost niciodată nimic între noi, şi orice a crezut Harry au fost doar minciuni spuse de tine.

— Dar nu înţelegi? Încă nu este prea târziu pentru noi.

— Vreau să pleci imediat din casa mea, Angela. Trase de sfoară şi îl chemă pe Thorton. Nu îţi voi permite să mai îndrugi minciuni, adăugă.

Thorton apăru.

— Da, Excelenţă?

— Spune-i lui Fitz să vină şi să o conducă pe Lady Lambert către casa văduvei.

Angela suspină în timp ce Thorton închise uşa.

— Nu poţi vorbi serios.

— Ba da. Şi doar respectul pentru fratele meu mă împiedică să te arunc în stradă după tot ce ai făcut. Aşa că fii recunoscătoare că îţi permit să stai în casa văduvei. Menajera ta îţi va strânge lucrurile şi ţi le va trimite.

— Colton, fii rezonabil…

— Sunt mai mult decât rezonabil, se răsti el. Dar, dacă te mai amesteci *vreodată* în familia mea, am să te las fără niciun ban. O să rămâi pe străzi, să te descurci singură.

Ea strânse din buze.

— Nu ai îndrăzni.

— Ba aş face mai mult decât să îndrăznesc, doamnă. Te asigur că te ruinez dacă mai creezi probleme în casa asta.

Cineva bătu la uşă şi Nick strigă:

— Intră!

Fitz intră, cu o expresie intimidantă pe chip.

— M-aţi chemat, Excelentă?

— Condu-o pe Lady Lambert la casa văduvei, Fitz.

— Sigur.

Fitz îşi încrucişă braţele enorme peste piept şi aşteptă.

— Nick, te rog…

El ridică o mână.

— Îmi spui „Excelenţă”. Şi vreau să pleci din casă, doamnă, şi să nu te mai întorci vreodată. Nick se uită la Fitz. Dacă refuză să meargă sau îţi face vreo problemă cât de mică, ai permisiunea mea să o iei pe sus şi o duci acolo.

*

— *Ce* a făcut?

Julia se aplecă, nerăbdătoare să audă mai mult în timp ce o bătu uşor pe Olivia pe spate. Theo încuviinţă.

— A dat-o afară din casă. I-a spus lui Fitz să o care ca pe un sac de făină, dacă este nevoie. Fitz zice că era furioasă. A făcut spume tot drumul spre casa văduvei.

Era greu să îţi fie milă de Angela, se gândi Julia. Mai ales când ştiai că minţise cu rea-voinţă. Julia era la fel de furioasă ca Nick în privinţa minciunilor femeii şi avea de gând să afle cauza lor imediat ce putea. Dar trebuia să aştepte până îşi revenea după naştere. O sărută uşor pe Olivia pe cap şi se lăsă pe pernele aşezate în spatele ei.

— S-a întors Colton să te vadă?

— Nu. De ieri nu a mai venit.

Sincer, chiar nu se aştepta să îl vadă pe soţul ei prea mult, indiferent dacă era în casă sau nu. Trebuia să stea în pat în următoarele câteva zile şi avea să ia cina în camera ei.

Însă o chinuia o întrebare. De ce era Colton aici? Se ascunsese în sat câteva săptămâni înainte să nască, refuzând chiar şi să doarmă sub acelaşi acoperiş cu soţia

lui, aşa că de ce nu se întorcea la Londra, acum că se născuse fiica lor?

Julia se uită în jos spre Olivia, care dormea liniştită pe pieptul ei. Simţi că-i creşte inima de dragoste şi de mândrie. Nu, nu îi oferise lui Colton un moştenitor, nu că şi-ar fi dorit soţul ei unul. Dar Olivia era nepreţuită, oricum. Fiica ei avea să fie mereu o amintire a acelor zile minunate din Veneţia.

Înainte ca totul să se strice iremediabil.

Nu existau speranţe să repare mariajul lor. Iertarea nu avea să vină niciodată, cel puţin nu din partea ei. Se ajunsese prea departe. Fusese crud, apoi o ignorase când avusese cea mai mare nevoie de el. Era nepoliticos, arogant şi complet egoist. Oricât de mult tânjea inima ei după el ziua şi corpul ei noaptea, nu putea uita ultimele luni. Nu, îi frânsese inima o dată. Nu avea de gând să rişte să se întâmple din nou.

Cineva bătu la uşă. Doamna Larkman băgă capul înăuntru.

— Oh, mieluşica, spuse încet dădaca Oliviei, apropiindu-se de pat. Daţi-mi voie să o duc sus şi să o pun în pătuţ, Excelenţă.

Întinse mâinile şi luă copilul ce dormea din braţele Juliei.

— Mulţumesc, doamnă Larkman, şopti Julia şi trimise în aer un pupic pentru frumoasa ei fetiţă.

— Femeia pare foarte pricepută, comentă Theo când doamna Larkman ieşi din cameră.

— Chiar este. Îmi place foarte mult şi pare să o adore pe Olivia. Îşi luă ceaşca de ceai şi îşi privi mătuşa. Jur, Theo, că nu te-am mai văzut arătând atât de bine. Chiar străluceşti. Şi nu ai mai băut atât de mult în ultimele săptămâni.

Mătuşa ei făcu ochii mari, şi Julia zâmbi.

— Sigur că am observat. Presupun că nu trebuie să te

întreb cum merge relaţia cu Fitz.

Theo zâmbi.

— Sunt fericită. Este un bărbat bun. De fapt, dacă nu ai nevoie de mine…

— Du-te, ordonă Julia zâmbind. Am de gând să dorm puţin, oricum.

— Foarte bine, draga mea. Odihneşte-te, şi am să vin pe la tine mai târziu.

O bătu pe braţ pe Julia şi apoi plecă.

La scurt timp după aceea, Julia era pe punctul să adoarmă, când se deschise uşa ce făcea legătura cu apartamentele soţului ei. Deschise ochii la timp pentru a-l vedea pe Colton intrând emanând aroganţă şi frumuseţe masculină. Umerii i se tensionară pe dată.

— Soţule, nu baţi la uşă înainte să intri?

El ridică dintr-o sprânceană neagră, cu o urmă de zâmbet pe buze.

— Nu.

Nervoasă, se instală mai bine în pat şi închise ochii.

— Mă culc, Colton. Deci, dacă nu te deranjează…

— Nu am de gând să stau mult. Voiam doar să te întreb cum te simţi şi să îţi aduc ceva de citit.

Julia deschise un ochi şi văzu o carte mică în mâna lui. Colton era… grijuliu? Ei bine, îşi pierdea timpul. Îşi închise ochii din nou.

— Sunt bine. Las-o pe noptieră când pleci.

Paşii lui se apropiară, şi EA auzi un sunet.

— Este una dintre preferatele mele, spuse el. Am găsit-o în bibliotecă.

Apoi îi simţi mâna cea mare trecându-i peste frunte într-o mângâiere tandră, şi mirosul familiar de săpun îi invadă simţurile. Julia se chinui să nu se mişte.

Ce avea de gând să facă?

Se retrase, fără să mai spună vreun cuvânt, şi uşa se închise în urma lui. Nu mai putea să doarmă, aşa că se uită

la tavan, întrebându-se ce urmărea el. Curiozitatea o făcu să întindă mâna după carte. Era *Tancrede* a lui Voltaire, piesa de la care Rossini crease *Tancredi* – un mod deloc subtil de a-i aminti de prima opera la care merseseră împreună în Veneţia.

Pentru o clipă, se îmbună, şi inima ei tresări prosteşte. Colton putea fi şarmant când îşi propunea asta. Dar trebuia să rămână indiferentă; nu avea să rişte să iubească un bărbat care nu merita.

Chiar dacă tânjea după el la fiecare suflare.

*

Ceasul bătu ora unu, sunetul singuratic răspândindu-şi ecoul în camera întunecată a Juliei. Clipi, epuizată, dar neputând să doarmă. Trecuseră trei săptămâni de când o născuse pe Olivia. Iubea fiecare minut preţios petrecut fiind mamă, de la a ţine-o pe fiica ei în braţe până la a privi faţa perfectă a Oliviei în timp ce dormea. Când nu era cu Olivia, Julia tânjea să îşi ţină copila în braţe.

Dar nu dorul de fiica ei o ţinea trează în noaptea asta. Nu, altcineva era de vină pentru neliniştea ce o făcea să se zvârcolească în pat.

Soţul ei o înnebunea.

De câte ori era singură, apărea Nick. O întreba cum se simţea, se interesa de Olivia, îi aducea dulciuri de la bucătărie, ba chiar îi adusese şi o a doua carte pe care să o citească. Astăzi îi adusese o floare, o dalie o numise el. O noutate în grădinile reşedinţei Seaton, cu forma ei rotundă alcătuită din petale ascuţite de un roşu aprins.

Nu ştia ce să înţeleagă din atenţiile lui. Nu încerca niciodată ceva fizic şi nu o mai atinsese deloc din ziua când îşi trecuse mâna prin părul ei. Părea mulţumit să petreacă timp cu ea, de parcă ar fi curtat-o. Indiferent de motiv, o tulbura prezenţa lui.

De fapt, Julia ar fi putut să coboare la cină în fiecare seară, dar continuase să mănânce singură în camera ei. Era laşitate, pur şi simplu: din dorinţa de a petrece cât mai puţin timp posibil cu soţul ei.

Dacă tot era trează, se hotărî să se ducă sus să vadă ce făcea Olivia. Luă pe ea un capot şi o lumânare şi ieşi pe coridor.

Casa era tăcută, căci toată lumea se retrăsese de mult la culcare. Urcă repede scările şi merse spre camera pe care ea şi Sophie o decoraseră cu grijă.

Uşa camerei era deschisă, iar din încăpere ieşea o lumină blândă, galbenă, semn că doamna Larkman era acolo. În timp ce Julia se apropie, fu surprinsă să audă vocea groasă a unui bărbat. Era Nick. Ce Dumnezeu făcea în camera copilului? Julia stinse repede lumânarea şi se opri lângă uşă, privind pe furiş înăuntru.

Soţul ei se relaxa într-un balansoar lângă şemineu, şi Olivia dormea în braţele lui. O ţinea pe fiica lor la piept şi se legăna încet. Îşi dăduse jos haina, rămânând în cămaşa albă de pânză, cu lavaliera şi cu vesta de un roşu rubiniu. Văzându-l cu capul brunet aplecat atât de aproape de fiica lor, Julia fu cuprinsă de emoţie şi o podidiră lacrimile. Se îndepărtă puţin de uşă pentru a nu fi văzută şi rămase acolo, ascultând.

— … Şi pe partea de est a casei sunt trandafiri, Livvie.

„Livvie”? Avea deja un nume de alint pentru fiica lor?

— De toate culorile. Roz, albi, roşii. Dar trebuie să fii atentă la spini dacă vrei să culegi unul. Mamei tale îi plac gardeniile, cel puţin pentru parfumul ei. Le avem în seră. O să ţi le arăt cândva.

Julia zâmbi când el menţionă parfumul ei. Nu crezuse că Nick ar observa ceva atât de banal.

— Şi *chiar* o să ţi le arăt. Am să fac tot ce pot să nu te dezamăgesc niciodată, spuse încet soţul ei. Nu sunt prea

sigur ce fel de tată am să fiu. Tatăl meu… nu a fost un exemplu prea bun. Îl vedeam doar de câteva ori pe an, şi atunci erau întâlniri neplăcute. Fratele meu spunea că trebuia să mă consider norocos că nu eram nevoit să îndur instrucţiunile fără sfârşit în privinţa datoriei şi a onoarei. Eram liber să hoinăresc şi să fac ce voiam, ceea ce cred că era adevărat. Ţi-ar fi plăcut de fratele meu, Harry. Ar fi fost un duce mult mai bun, asta e clar. Harry făcea mereu numai ce trebuia.

Continuă să îi povestească fiicei lor cum îl salvase de la înec din iaz într-o iarnă. Nick fusese hotărât să traverseze gheaţa, deşi Harry încercase să îl convingă să nu facă asta. Când gheaţa se crăpase şi Nick căzuse în apă, Harry găsise o ramură de copac şi îl scosese pe Nick din apa foarte rece, strigând la el că era un ameţit iresponsabil.

Julia zâmbi şi îşi dădu seama că avea obrajii uzi. Această parte a soţului ei era foarte rar văzută de cineva, iar el i-o împărtăşea aici, noaptea, Oliviei. Julia îşi şterse lacrimile, îşi uscă faţa şi simţi imediat o atingere uşoară pe umăr.

Se sperie şi îşi acoperi gura pentru a-şi înăbuşi ţipătul. Se linişti când o văzu lângă ea pe dădacă, pe doamna Larkman.

— Vine în fiecare noapte cam pe la ora asta, şopti doamna Larkman dând din cap spre camera Oliviei. Excelenţa Sa stă cu ea cam o oră şi ceva, să îmi dea mie o pauză, zice. Îi dădu un ghiont Juliei. Vă daţi seama, Excelenţă? Ducele vrea să îmi dea mie o pauză? Nu spun nimănui însă. Nu aş vrea să vorbească servitorii despre asta.

Se uitară amândouă înăuntru. Olivia se trezise şi îl ţinea de deget pe Nick cu o mânuţă mică şi roz, iar el zâmbea la ea. Inima Juliei se topi. Ea credea că lui nu îi păsa de fiica lor, iar el de fapt petrecea timp cu ea în

fiecare noapte.

— Aţi mai văzut vreodată ceva atât de dulce? şopti doamna Larkman.

— Nu. Niciodată, răspunse Julia, ameţită.

Avea nevoie de timp pentru a se gândi la ce văzuse şi auzise. Nick era… ciudat.

Se îndepărtă de uşă.

— Cred că mai bine mă duc înapoi în pat. Noapte bună, doamnă Larkman.

Julia reaprinse lumânarea şi o luă înapoi spre scări.

Încă se mai gândea la schimbările din comportamentul soţului ei a doua zi, în timpul micului dejun. Adormise abia târziu, spre dimineaţă. De câte ori închidea ochii, îl vedea pe Nick ţinând-o pe Olivia în braţe şi zâmbindu-i tandru. Voia să îl urască, dar imaginea aceea îi tot trecea prin minte şi supărarea pe care o ţinuse atât de mult timp începu să dispară.

Dar îşi permitea să o lase să dispară de tot? Cum putea să aibă din nou încredere în el după tot ce spusese şi făcuse? Avusese încredere în el cândva, iar el îi călcase în picioare dragostea şi încrederea, spunându-i cuvinte îngrozitoare şi înlăturând-o din viaţa lui. Îi frânsese inima. Nu voia să îi mai dea nimănui puterea de a o răni astfel. Fusese prea dureros.

Doamne, cât îşi dorea să plece. Ar fi fost mult mai simplu dacă nu ar fi trebuit să îl vadă în fiecare zi.

De vreme ce era clar că nu avea de gând să plece, era timpul să afle ce anume urmărea el aici.

*

Mai târziu în dimineaţa aceea, Julia îl chemă pe Thorton pentru a afla unde era soţul ei.

— Excelenţa Sa şi domnul Fitzpatrick fac scrimă în sala de bal, o informă valetul.

Îi trecu prin minte imaginea unui Nick transpirat şi pe jumătate dezbrăcat făcând scrimă în Veneţia. Îşi aminti cum i se umflau şi i se mişcau muşchii în timp ce picioarele lui îl purtau dintr-o parte în alta a sălii. Amintirea îi acceleră respiraţia. Nevoia de a-l vedea din nou aşa era mult mai intensă decât îşi dăduse ea seama. Ceea ce însemna că era o idee periculoasă.

— Thorton, spune-i, te rog, Excelenţei Sale să mi se alăture în bibliotecă după ce termină.

— Sigur că da, Excelenţă. Să vi se aducă şi un ceai?

— Nu, spuse ea repede, pe un ton tăios. Nu trebuia să fie o întâlnire de socializare, îşi dădu ea seama. Mulţumesc, Thorton, dar nu va fi nevoie, adăugă pe un ton mai blând. Nu am de gând să ocup mult din timpul Excelenţei Sale.

Julia se duse în bibliotecă să aştepte. Alese o carte de poezii pentru a-şi distrage atenţia, dar îşi aminti cât îi displăcea poezia. Puse cartea deoparte, şi tocmai alesese un roman, când se deschise uşa.

Nick intră în cameră, fiecare pas al picioarelor lui lungi demonstrând încredere deplină. Părul lui negru era dat pe spate dezvăluind faţa cu trăsături puternice, şi purta doar o cămaşă de pânză şi pantaloni, ambele ude de transpiraţie şi lipite de corpul suplu. Doamne, era delicios! Ea înghiţi în sec şi îşi impuse să nu observe asta.

— Îmi cer scuze că am venit fără să fac o baie mai întâi, dar mi-a spus Thorton că vrei să mă vezi.

I se părea ei sau expresia de pe chipul lui părea plină de speranţă?

Julia îşi drese vocea.

— Da, vreau. Luăm loc?

Se aşeză la loc pe canapea, iar el alese un scaun.

Ezită pentru o clipă, hotărându-se cum era mai bine să procedeze. Când ezitarea se prelungi, el ridică dintr-o sprânceană, cu aroganţă. O apucară nervii şi izbucni:

— De ce mai eşti aici?

— Pentru că încă nu mi-ai spus de ce m-ai chemat.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Nu face pe prostul. Ştii foarte bine la ce mă refer. La reşedinţa Seaton, Colton. De ce mai eşti aici?

Nick păru luat prin surprindere de întrebarea ei îndrăzneaţă. Se mişcă puţin şi îşi masă bărbia.

— Este casa mea. Nu sunt bine-venit aici?

Ea se chinui să se stăpânească.

— Mai ai alte trei proprietăţi prin Anglia, plus casa din Londra. Există un motiv pentru care eşti aici şi aş vrea să îl ştiu.

Trecură clipe lungi. După cum îi tresărea muşchiul maxilarului, îşi dădu seama că nu ştia ce să răspundă. Dar tăcu, curioasă să afle ce avea să spună.

— Nu ştiu, răspunse până la urmă, pe un ton jos şi blând. Poate că sunt aici pentru tine. Pentru Olivia.

I se umplu pieptul de emoţie, dar se forţă să o înăbuşe. Era cu săptămâni bune prea târziu. Se ridică şi începu să se plimbe prin cameră.

— Cuprins de furia ta iraţională, m-ai trimis aici şi m-ai ignorat timp de şapte luni. Chiar ai crezut că te voi primi cu braţele deschise când te vei decide să revii? Nu te voi ţine niciodată departe de fiica ta, dar nu te voi ierta pentru ceea ce s-a întâmplat între noi.

Privirea lui era întunecoasă şi solemnă.

— Julia, mi-am cerut iertare pentru cele ce s-au întâmplat din vina mea. Dacă m-aş putea întoarce în timp şi să fac lucrurile altfel, aş face-o.

— Şi, deşi regret că te-am păcălit, nu regret ce am făcut.

Cum ar fi putut, când rezultatul era Olivia?

— Ai prefera să plec, să înţeleg?

„Da”, vru să îi spună. „Pleacă înainte să îmi pierd voinţa.” Dar îşi aminti de vizitele lui la Olivia din fiecare

noapte. Ar fi fost prea crud să le refuze amândurora acele momente.

— Nu. Dar am vrut să ştii ce simt. Ne vom vedea la cină, evident, şi mi-aş dori să avem o relaţie cordială. Pentru binele Oliviei, se grăbi să adauge. Dar, te rog, încetează cu atenţiile din timpul zilei. Nu vreau să petrec timp cu tine, singuri.

Faţa lui nu trădă niciunul dintre gândurile care-i treceau prin minte, ci afişă o expresie politicoasă.

— Prea bine. Cum doreşti, doamnă. Asta a fost tot?

Julia încuviinţă, amintindu-şi că aşa era cel mai bine. Soţul ei se ridică, îi oferi o plecăciune curtenitoare şi ieşi din cameră.

*

Nick urcă apăsat scările principale. Furia şi frustrarea îi puseseră un nod în gât, şi se întoarse pentru a se duce înapoi la parter, în clipa aceasta nu avea nevoie de o baie, în timpul căreia să nu facă decât să se gândească. Nu, era chinuit de emoţii întunecate de care trebuia să scape, altfel ar fi înnebunit. Merse către partea din dos a casei, spre grajduri.

Trecu pe lângă Fitz. Prietenul observă probabil ceva pe chipul său, pentru că se întoarse şi merse la pas cu el.

— Pleacă! urlă Nick.

— Sunteţi sigur?

— Foarte.

Fitz îl ignoră, ca de obicei, şi merse cu el până la grajduri, unde Nick găsi un grăjdar şi îi ordonă să pună şaua pe Charon.

Fitz dispăru pentru o clipă într-unul dintre grajduri în timp ce Nick merse de colo, colo prin ţărână, aşteptându-şi calul, cu pulsul zvâcnindu-i în timpane. Vremea de octombrie era cam rece, şi nu avea pe el decât o cămaşă

subţire, dar nici nu observă. Simţea nevoia să evadeze. Să simtă vântul pe chip. Să se epuizeze.

După ce Nick se sui în spinarea lui Charon, Fitz îi întinse un săculeţ.

— Cel mai tare whisky irlandez pe care l-aţi putea găsi, Excelenţă. Şi, dacă nu vă întoarceţi peste două ore, vin să vă caut.

Nick încuviinţă, prea amorţit să răspundă, legă sacul de şa şi lovi cu călcâiele în lateralele calului. Charon o luă la fugă şi se pierdu în peisajul rural.

Aerul îi înţepă faţa în timp ce calul lui puternic mânca pământul cu copitele lui enorme. Nick se lăsă în jos spre gâtul lui Charon şi se ţinu bine de animal cu coapsele, concentrat să rămână în şa.

Când încetini lângă râu, şi el, şi Charon erau asudaţi. Duse calul spre apă şi descălecă, lăsând hăţurile pe pământ.

Nick se aşeză pe malul nisipos, cu săculeţul în mână. Băgă mâna înăuntru şi scoase sticla, după care îi desfăcu dopul. Când înghiţi prima gură, simţi că îi coboară foc în stomac. Inspiră. La naiba, Fitz vorbise serios, se gândi Nick în timp ce i se umeziră uşor ochii. Era cea mai tare băutură pe care o băuse în ultima vreme.

Şi exact de asta avea nevoie. Luă încă o gură sănătoasă din sticlă.

„Nu te voi ierta pentru ce s-a întâmplat între noi.”

De trei săptămâni tot încercase să spargă gheaţa dintre ei, străduindu-se să fie un soţ bun, grijuliu şi respectuos – şi eşuase. Voise să o facă să înţeleagă cât de rău îi părea pentru ce se întâmplase. Fusese un prost că încercase. El nu avusese niciodată parte în viaţă de bunătate, de grijă şi de respect. Nu îi dovediseră asta părinţii lui de nenumărate ori? Nick habar nu avea să se comporte ca un soţ. De ce naiba crezuse că ar reuşi după atât de mult timp?

Se lăsă pe spate pe pământul moale. Încleştarea din pieptul lui se transformase într-o durere mai slabă. Se uită în sus la norii cenuşii ce pluteau pe cer, ascultă susurul blând al râului.

Înţelegea supărarea Juliei. Se purtase îngrozitor cu ea. Aproape că i se făcu rău de jenă pentru ce îi făcuse în Veneţia mamei fiicei lui, o doamnă de societate care nu mai fusese cu niciun alt bărbat. Ce îi spusese, ce o pusese să facă şi ce îi făcuse el, plus acuzaţiile şi răutatea cu care o tratase odată ajunşi în Londra. Nici nu era de mirare că nu îl dorea prin preajmă. Se ura la fel de mult pe cât îl ura şi ea.

Şi, chiar dacă ea l-ar fi vrut, el n-ar fi putut să fie soţul de care avea nevoie, care să vină la ea noaptea, să o atingă doar cât era strict necesar înainte de a o avea în mod respectabil sub cearşafuri. Până şi ideea i se părea ridicolă.

Dar nici nu se putea comporta cu ea cum făcuse cu doamna Leighton. Era soţia lui, nu o târfă, chiar dacă jucase rolul uneia pentru scurt timp, şi nu o putea expune laturii lui vulgare cum o făcuse în Veneţia. Nu putea să o jignească în acest mod.

Însă problema alarmantă era că nu o putea uita pe doamna Leighton, pe Julia. O dorea cu fiecare bătaie a inimii lui păcătoase. Se satisfăcuse singur cu gândul la ea de atâtea ori în ultimele şapte luni, încât ar fi trebuit să nu o mai aibă în minte deloc. Dar nevoia de ea era tot mai mare. Ridică sticla spre gură şi mai luă câteva înghiţituri, un strop de whisky alunecându-i din gură în jos spre pământ.

Când avea să înceteze acest chin? Când avea să îşi piardă interesul pentru ea, cum şi-l pierduse pentru nenumărate alte femei înaintea ei?

O forţă inexplicabilă îl atrăgea spre ea, o făcea complet irezistibilă. Poate erau de vină înflăcărarea şi

curajul ei sau faptul că spunea ce gândea şi îl înfruntase încă de la început. Dacă el ar fi fost un bărbat mai bun, s-ar fi potrivit de minune împreună.

Whisky-ul îi răscoli stomacul. Era oare… îndrăgostit de ea? Mai luă o înghiţitură, sperând ca acel gând să-i dispară din minte. Cum nu se întâmplă asta, Nick gemu. Nici nu era de mirare că nu putuse avea nicio altă femeie după venirea de la Veneţia. Se îndrăgostise, fir-ar să fie! De femeia pe care nu o putea avea niciodată!

La naiba!

Doamne, tatăl lui ar fi savurat ironia acelei situaţii. Îi spusese de nenumărate ori că nicio femeie respectabilă nu l-ar putea vrea, indiferent de titlu. Chiar şi în noaptea nunţii, tatăl lui Nick îi tot repetase: „A trebuit să plătesc o avere pe ea, odraslă ingrată. Fă bine şi fă-i câţiva copii repede, înainte să îşi dea seama ce poamă eşti şi să-ţi închidă uşa dormitorului în nas”.

Şi chiar era o poamă. Vulgar, încăpăţânat şi nervos, îşi petrecuse aproape toată viaţa singur. Doar pentru Harry simţise Nick afecţiune, dar relaţia lor se stricase la scurt timp după ce Harry se însurase. Deşi Nick negase cu vehemenţă, Harry era convins că încerca să o seducă pe Angela, iar disperarea cauzată de acest gând îl făcuse pe fratele lui să se sinucidă.

Vinovăţia, oroarea faptului că el fusese cel care îi găsise trupul fratelui său… Nick nu avea cum să uite asta niciodată – şi nici să se ierte. Puse sticla la gură şi turnă whisky-ul pe gât dintr-o singură înghiţitură lungă.

Iar acum înrăutăţise totul îndrăgostindu-se de soţia lui cea respectabilă, frumoasă şi exemplară, care, întâmplător, îl dispreţuia. „Doamne, ce încurcătură”, gândi el, şi totul în jur începu să se înceţoşeze. Foarte bine. Poate avea să stea aici şi să bea toată ziua. Doar nu îl aştepta nimic acasă.

Se gândi la Olivia, şi emoţiile îi învăluiră inima. Fiica

lui era mai importantă pentru el decât orice altceva, atât de dulce şi perfectă cum era. Nu crezuse niciodată că ar simţi o asemenea dragoste pentru copilul său, şi această realitate aproape că îl copleşi. În experienţa lui, copiii erau ignoraţi, dar nu se vedea niciodată făcându-i asta lui Livvie. Trebuie să crească ştiind că tatăl ei o iubea.

Poate de aceea nu voia încă să plece. Nu voia să repete greşelile părinţilor lui. Olivia nu trebuia să ajungă vreodată să se simtă nevrednică sau neiubită. Ne-*nimic.* Poate că nu dorise un copil, dar acum nimeni nu avea să o ia pe Livvie de lângă el.

Aşa că avea să păstreze distanţa faţă de soţia lui şi să îşi viziteze fiica seara, când puteau să stea singuri. Nu aveau nevoie de nimeni altcineva. O avea pe Livvie, şi îi era de-ajuns.

Decizia ar fi trebuit să îl facă să se simtă mai bine, dar, în mod ciudat, nu se întâmplă asta. Poate că încă o gură de băutură era mai de folos.

Capitolul 16

Ţine minte, orice bărbat are limitele lui.

Domnişoara Pearl Kelly către ducesa de Colton

Trecu o lună, timp în care Julia îşi văzu soţul doar de câteva ori. Nu mai lua cina cu ei seara, iar ziua stătea singur. Ştia de la doamna Larkman că mergea în camera copilului în fiecare noapte, pentru a petrece timp cu fiica lor, dar nu o mai căută pe Julia. Ea chiar se întreba unde

dormea, pentru că nu îl mai auzise în camera de lângă ea.

Încercă să nu se simtă rănită. Până la urmă, ea îi ceruse să o lase în pace. Dar nu se aşteptase ca el să dispară cu totul. Presupusese măcar că avea să vină în continuare la cină. Oare cum îşi petrecea tot timpul de unul singur?

Pentru a afla, trebuia să îl urmărească, ceea ce Julia refuză să facă. Îşi petrecu după-amiezile cu Olivia şi cu mătuşa Theo. Acum, că trupul ei îşi revenise după naştere, putea ieşi la plimbări lungi pe domeniu, şi asta făcea în fiecare dimineaţă.

În această dimineaţă, fusese de acord să o viziteze pe Angela. Lady Lambert îi scrisese Juliei cu o zi în urmă, cerându-şi scuze că îl gonise pe Nick în seara când se născuse Olivia şi o implorase pe Julia să o viziteze.

Trecuseră două luni de când Colton o trimisese pe Angela în casa văduvei, dar supărarea şi confuzia Juliei în legătură cu seara naşterii Oliviei nu se diminuaseră. Cum putuse această femeie, pe care Julia o crezuse o prietenă, să se întoarcă împotriva ei într-un asemenea moment? Nu avea sens. Julia nu ar fi crezut-o capabilă pe Angela de atâta cruzime. Şi, deşi orice ar fi spus Angela nu îi putea scuza comportamentul, Julia voia să audă de la ea de ce făcuse aşa ceva.

Julia supraveghea pregătirea unui coş cu diferite bunătăţi şi mâncăruri în bucătărie, când auzi un clinchet de chei.

— Bună dimineaţa, Excelenţă. Faceţi un picnic?

Doamna Gibbons, menajera, zâmbi politicos din partea cealaltă a camerei.

— Bună dimineaţa, doamnă Gibbons. Mă duc să o vizitez pe Lady Lambert şi m-am gândit că i-ar plăcea nişte bunătăţi făcute de bucătăreasă.

Menajera se încruntă.

— Este cam departe, Excelenţă, dacă nu vă supăraţi

să vă spun. Îl chem pe unul dintre lachei să meargă cu dumneavoastră?

— Nu, nu este nevoie. M-am plimbat aproape la fel de mult ieri. Am să mă descurc.

— Cum doriţi, Excelenţă. Este destul de frig, să luaţi cea mai călduroasă mantie.

Julia încuviinţă.

— Aşa am să fac. Mulţumesc, doamnă Gibbons.

Plecă peste douăzeci de minute, purtând o mantie groasă, pălărie, mănuşi şi o eşarfă. Chiar era foarte frig, vântul de toamnă târzie bătea prin copacii aproape goi. Pământul era acoperit de frunze de toate formele, mărimile şi culorile, ca un covor păgân ce trosnea sub cizmele ei călduroase în timp ce mergea.

Ajunse în pădure şi încercă să nu se gândească la accidentul suferit. Era adevărat, nu mai mersese pe această potecă de atunci, dar nu avea de ce să se îngrijoreze. Fusese un accident ciudat, cauzat cu siguranţă de instabilitatea dată de sarcină.

De partea cealaltă a copacilor se vedea deja casa văduvei, pe culmea dealului. Era o casa solidă, de cărămidă, cu două etaje, cu iederă verde pe faţadă. Nu mai locuise nimeni acolo vreme de câţiva ani, aşa că Julia nu fu surprinsă să vadă că proprietatea nu era prea bine întreţinută. Angela luase cu ea un servitor sau doi, dar avea să dureze să aranjeze proprietatea.

Urcă pe potecă şi văzu un cal odihnindu-se în apropiere. Angela avea un oaspete?

Înainte să ajungă la uşă, îi explodă o durere ascuţită în spatele capului, forţa loviturii împingând-o în faţă. Simţi pământul rece sub obraz înainte de a fi învăluită de întuneric.

*

Nick stătu în sala de bal, cu bustul gol, aşteptând ca Fitz să se pregătească. Prietenul lui ceruse o pauză scurtă să îşi tragă sufletul.

— Dacă nu ai fi atât de ocupat cu activităţile nocturne, poate că ai avea energie pentru exerciţiile noastre de dimineaţa, strigă la el.

— Şi dacă dumneavoastră aţi avea nişte activităţi nocturne, nu aţi simţi nevoia să ne împingeţi pe amândoi la epuizare în fiecare zi, bombăni Fitz.

— Probabil era adevărat, recunoscu Nick. Aceste exerciţii îl ţineau sănătos la cap, fiindcă altfel se simţea cumplit de frustrat. Dar nu avea de gând să îi spună şi lui Fitz asta.

— Şi ce mai face frumoasa Lady Carville?

Fitz roşi, ceva ce Nick nu crezuse vreodată că avea să vadă. Fir-ar să fie, Fitz era îndrăgostit.

— Este minunată, spuse bărbatul masiv. Şi blândă. Dulce precum…

— Ajunge! Nick ridică o mână. Aş vrea să nu mă îngreţoşezi, te rog.

Fitz zâmbi cu înţeles, lucru ce îl făcu pe Nick să strângă degetele pe floretă.

— Aţi putea fi şi dumneavoastră sub vraja unei anumite femei, dacă v-aţi încumeta.

Se încumetase deja, dar nu se obosi să îl corecteze pe Fitz.

— Ridică-te, leneşule. Vorbeşti mai mult decât o femeie.

Chiar atunci se deschise uşa şi intră un lacheu.

— A sosit asta, Excelenţă.

Nick aruncă floreta, luă biletul şi îl deschise. Rămase fără suflare. Pulsul îi zvâcnea în timpane şi şopti:

— Dumnezeule!

— Ce s-a întâmplat?

Fitz se grăbi să se apropie, şi Nick îi întinse biletul.

Colton,

O am pe soţia ta. Putem face un schimb, pentru preţul corect. Vino singur la casa arendaşului de la capătul pădurii. Dacă vii cu cineva, soţia ta va muri.

— De la cine credeţi că este? întrebă Fitz.

Nick clătină încet din cap, mintea lui fiind paralizată de teamă. Cineva o luase pe Julia. O răpise. Cum naiba se întâmplase asta?

Îşi luă cămaşa şi fugi din cameră.

— Thorton! strigă în timp ce îşi luă pe el cămaşa şi coborî scările câte două odată. Thorton!

— Da, Excelenţă?

Thorton apăru la capătul scărilor, cu ochii mari de îngrijorare.

— Soţia mea. Unde este?

— Cred că s-a dus să se plimbe de dimineaţă. Voia să o viziteze pe Lady Lambert la casa văduvei.

— Singură? Nu s-a dus nimeni cu ea?

Când Thorton clătină din cap, furia şi vinovăţia îl cuprinseră pe Nick şi lovi cu pumnul în picior. Fir-ar să fie! Ar fi trebuit să o supravegheze mai cu atenţie, dar mândria lui nenorocită îl împiedicase. Ea îi ceruse să o lase în pace, şi el, ca un prost, făcuse exact asta.

Iisuse! Nu şi-ar fi iertat-o niciodată dacă i se întâmpla ei ceva.

— Fitz! strigă.

— Aici sunt, Excelentă.

Nick se întoarse şi îl văzu pe Fitz stând pe scări, faţa lui brăzdată de cicatrice părând îngrijorată.

— Ce vreţi să facem?

— Nu ştiu încă. Dar ia pistoalele şi discutăm pe drum.

*

Julia îşi reveni încet, chinuită de durerea de cap. Totul o durea. Se întoarse uşor, confuză, şi îşi dădu seama alarmată că avea mâinile legate la spate. Clipi în întuneric şi se uită în jur. Era într-o căsuţă, una pe care nu o recunoştea, deşi părea să fi fost nefolosită de câţiva ani după pânzele de păianjen. Ce se întâmplase?

Respiră adânc încercând să aline zvâcnirile din capul ei. Pereţii şi podelele erau din lemn, şi în cameră era foarte puţină mobilă. O măsuţă cu câteva scaune şi un pat. În şemineu era înteţit un foc, încălzind aerul.

Cine locuia aici? Şi ce voia de la ea?

Îşi mişcă mâinile, încercând să vadă cât de strâns era legată. Poate reuşea să se elibereze. Se dădu bătută după ce oftă uşor. Nu avea să fie lesne să scape. Frânghiile erau prea strânse ca să le poată slăbi.

Uşa se deschise, şi intră un bărbat, cu braţele pline de lemne pentru foc. Se uită în sus şi… Era Templeton.

Oh, ce Dumnezeu, ar fi trebuit să ştie. Julia miji ochii la vărul soţului ei. Frica lăsă loc furiei. Acest bărbat o chinuise mult prea mult timp.

— Ce bine că te-ai trezit. Nu voiam să dormi toată după-amiaza.

Merse spre şemineu şi puse lemnele lângă foc.

— Nu aş fi dormit deloc dacă nu m-ai fi lovit în cap, prostule. Dezleagă-mă!

— Nu te ajuta cu nimic să ţipi la mine, Excelenţă. Şi nu accept ordine de la tine.

Ea oftă.

— Ţi-ai pierdut minţile, Templeton? De ce m-ai adus aici?

— O să vezi, zise el, dându-şi jos haina. Mai întâi, trebuie să scap de soţul tău, când vine.

Oh, nu! Îşi înăbuşi isteria şi panica din interior. De ce

o lovise în cap? Ce voia să îi facă lui Nick?

— De unde ştii că va veni?

Templeton luă un scaun şi îl aşeză lângă perete, cu faţa spre ea şi spre uşă.

— I-am trimis un bilet. O să vină.

Julia nu era prea sigură. Până la urmă, ea şi Nick nu erau chiar în relaţii prietenoase. La ultima lor conversaţie, îi spusese să o lase în pace, iar el se conformase imediat. Chiar se îndoia că avea să vină să o salveze.

— Şi dacă nu vine?

— Oh, va veni. Templeton scoase un pistol din buzunar. Dar nu mai vorbi. Vreau să fiu pregătit când vine.

— Ai de gând să îl omori.

Brusc, totul deveni clar. Dacă Nick dispărea, fără a lăsa în urmă un moştenitor, Templeton urma să ia titlul.

— Da, cam asta este ideea. Nebunul ăla nu ar fi trebuit să se întoarcă niciodată. Şi nu s-ar fi întors dacă nu erai tu.

— Atunci de ce să mă răpeşti?

— Când autorităţile vor găsi pistolul în mâna ta, moartea lui Colton va părea rezultatul unui conflict între îndrăgostiţi. Până la urmă, toţi ştiu că nu există afecţiune între voi.

Ei i se făcu greaţă.

— Templeton, asta este dezgustător, chiar şi pentru tine.

El zâmbi, trăsăturile lui ascuţite devenind şi mai tăioase de la veselia malefică.

— Mulţumesc.

Urmă o linişte apăsătoare. Trosnetele focului erau asurzitoare, şi fiecare secundă care trecea era un chin. Muşchii ei se încordară de teamă, anticipând momentul în care Nick avea să intre pe uşă. Poate reuşea să îl convingă să mai slăbească funia de la mâinile ei. Astfel, poate reuşea să fugă.

— Frânghiile sunt prea strânse, Templeton. Mă dor mâinile. Nu vrei să le slăbeşti puţin?

O privi cu duşmănie.

— Nicio şansă. Nu pot risca să scapi. Acum, taci din gură, harpie ce eşti, altfel te leg la gură.

Minutele se scurgeau încet. De cât timp era aici? De câteva ore? Deveni tot mai neliniştită, neştiind dacă Nick avea să vină după ea sau nu. Şi, dacă venea, cum avea să rămână viu?

Şi-l imagină pe Nick intrând pe uşă şi pe Templeton împuşcându-l pe soţul său chiar în faţa ei. Pieptul îi fu cuprins de durere, şi trebui să închidă ochii. Nu, nu. Nick nu putea să *moară.* Da, era supărată pe el, dar ideea de a-l pierde o umplu de o disperare la care nu s-ar fi aşteptat.

Încă îl iubea pe acest bărbat enervant, iar el nu avea voie să moară înainte ca Julia să îi spună asta. Numai Nick putea să o răscolească. Putea să o facă furioasă acum, ca în clipa următoare să ardă de dorinţă. O rănise, nu încăpea îndoială, dar Julia avea nevoie de el. Olivia avea nevoie de el.

Gândul la fiica ei îi umezi ochii. Avea să o mai vadă vreodată pe Olivia? Dacă Templeton îşi ducea la capăt ameninţările, şi ea, şi Nick aveau să moară azi.

Ceea ce ar fi însemnat ca Olivia să depindă de bunătatea rudelor. Deşi Julia o iubea pe Theo, mătuşa ei nu îşi dorise niciodată copii. Avea să o ia în grijă pe Olivia? Nu vorbiseră niciodată despre asta, dar, dacă nu o creştea Theo pe Olivia, cine să o facă?

Julia ura ideea ca o rudă îndepărtată sau un străin să o crească pe fiica ei. Cine avea să îi sărute zgârieturile şi să îi mângâie părul? Cine avea să o ajute să îşi aleagă rochiile şi să o ducă la curte? Aveau să îi spună Oliviei despre părinţii ei adevăraţi, cât de mult o iubeau? Lacrimile alunecară pe chipul Juliei şi îşi înăbuşi un suspin.

Templeton se uită la ea ciudat, apoi se ridică şi puse

pe foc ultimele lemne.

— Mă duc să mai iau lemne.

Îşi luă pe el haina şi pălăria şi ieşi tropăind din căsuţă.

Ei mai că îi venea să zâmbească. Dacă ar fi ştiut că scăpa de Templeton atât de uşor doar plângând, ar fi izbucnit în lacrimi de mult.

Julia încercă să slăbească frânghiile, trăgând cu toată forţa, îşi folosi degetele pentru a trage de orice parte a frânghiei reuşi să atingă. Poate reuşea să se elibereze, chiar dacă le slăbea doar puţin. Îşi dădu seama după usturimea pe care o simţea că îi sângerau degetele, dar asta nu conta. Templeton nu avea să câştige.

Uşa se deschise. Înlemni, crezând că era Templeton, dar îl văzu pe soţul ei. Pregătit de luptă, avea chipul aspru şi părea nervos, cu un pistol în mâna dreaptă.

— Nick, oftă ea, umerii relaxându-i-se de uşurare. Slavă cerului!

Nick se apropie, uitându-se în jur pentru a se asigura că era singură.

— Eşti rănită?

O atinse uşor pe obraz cu mâna lui liberă, şi expresia i se îndulci.

Ea încuviinţă.

— Sunt bine. Este Templeton. Vrea să te omoare.

— Chiar asta vreau, spuse Templeton din spatele lor, ţinând pistolul spre Nick. Şi, dacă te întorci, Colton, am să obţin ceea ce ar trebui să fie al meu.

Julia întâlni privirea lui Nick. În adâncul ochilor lui sălbatici şi cenuşii se vedeau determinarea şi ferocitatea, dar şi teama. Îi era teamă pentru ea.

— Să nu îndrăzneşti, îi spuse ea încet. Nu te sacrifica pentru mine.

— Lasă pistolul din mână, Colton. Templeton intră în casă. Pune-l pe podea. Acum, continuă el.

Privirea lui Nick nu se abătu de la ea. Se auzi un sunet puternic când pistolul lui căzu pe podea.

— Nu, Nick, şopti ea, în timp ce îi scăpă o lacrimă pe obraz şi alunecă în jos.

El ridică mâna pentru a şterge lacrima cu degetul mare.

— Nu plânge, *tesorina,* şopti el.

Julia înghiţi în sec, alintul încălzindu-i inima chiar dacă panica ameninţa să o sugrume. Sigur avea de gând să îl oprească pe Templeton, nu?

— Întoarce-te. Încet.

Templeton ţinu arma îndreptată către Nick. Nick se îndreptă şi se răsuci cu faţa la Templeton, cu o expresie cruntă pe chip.

— Doar nu crezi că vei scăpa cu asta, nu? Vocea lui era tăioasă, şi îşi încrucişă braţele peste piept. Chiar dacă scapi, nu te va crede nimeni, adăugă.

— Nu vor putea să dovedească nimic, răspunse tăios Templeton. Arma va fi găsită în mâna soţiei tale, şi veţi fi morţi amândoi. Trebuie doar să te împuşc din faţă, să pară că v-aţi certat şi v-aţi omorât.

— Vrei să spui aşa cum nu s-a putut dovedi că ai aranjat rădăcina aia astfel încât să se împiedice soţia mea?

Julia suspină, iar expresia de pe chipul lui Templeton confirmă acuzaţia.

— Voiam să piardă plodul, urlă vărul soţului ei. Nu puteam risca să facă un moştenitor. Fiindcă nu a murit, a trebuit să găsesc altă soluţie. Aşa este mult mai bine, pentru că scap de voi amândoi. Acum, mişcă-te!

Nick ridică mâinile.

— Templeton, este o nebunie. Nu vrei să ne omori.

— Ba da, vreau. Şi tu eşti primul. Stai în mijlocul camerei.

Nick merse cu atenţie spre centrul podelei, foarte liniştit, iar

Templeton ridică pistolul pentru a ţinti în pieptul ducelui. Julia nu putea să creadă că se întâmpla asta. Nick avea de gând să îi permită lui Templeton să îl împuşte fără să lupte?

— Nick, nu!

Încercă să se elibereze disperată, dorind să ajungă la pistolul abandonat de Nick pe podea, la picioarele ei.

Templeton apăsă pe trăgaci şi…

Se auzi un foc. Timpul se opri în loc, şi Julia îl privi ţintă pe Nick, aşteptând să îl vadă căzând rănit. Dar el rămase în picioare uitându-se la Templeton… care căzu la podea fără niciun zgomot.

Fitz apăru în pragul uşii, cu un pistol fumegând în mână.

— Bine lucrat, Fitz, strigă Nick, întorcându-se spre Julia. Asigură-te că este mort, bine?

Fitz încuviinţă şi se duse să studieze rana lui Templeton. Nick zâmbi la ea.

— Eşti sigură că nu eşti rănită? Nu te-a atins, nu?

Julia clătină din cap, incapabilă să vorbească.

Nick se lăsă pe vine în spatele scaunului ei. Peste câteva secunde, mâinile ei deveniră libere. Sângele reveni în braţele ei cu furnicături dureroase, şi ţipă de durere. Nick puse mâinile lui mari pe umerii ei şi începu să maseze până ajunse la încheieturi. Când îşi reveni, se ridică, se întoarse şi îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui, strângându-l cât de tare putu.

Nu mai voia să îi dea drumul niciodată.

— Am crezut că o să te omoare, şopti ea lângă gâtul lui.

Braţele lui puternice se închiseră în jurul ei, şi Nick o strânse.

— Mi-a părut rău să te sperii, dar nu puteam să îi dau de bănuit că este şi Fitz aici.

O sărută uşor pe frunte, ţinând-o strâns în braţe.

Niciunul dintre ei nu observă figura întunecoasă din pragul uşii. Julia auzi un strigăt şi îl văzu pe Fitz fugind către uşă exact când se auzi o nouă împuşcătură. Îl privi îngrozită pe Fitz căzând la pământ.

Angela trecu pragul, cu câte un pistol mic în fiecare mână.

— Fir-ar să fie! Glonţul ăla era pentru tine, Colton.

Aruncă arma goală la podea, luă repede al doilea pistol şi apăsă din nou pe trăgaci.

— Angela, ce Doamne iartă-mă faci? Pune arma jos.

Nick se aşeză în faţa Juliei, ţinând-o de braţ, pentru a o opri pe loc. Se uită peste umăr, pentru a nu o scăpa pe Angela din ochi.

— Nu înainte de a te omorî pe tine. Prostul ăla nu a putut face nimic bine, zise Angela privind către Templeton.

— Tu şi… Templeton?

Vocea lui Nick îi trăda uimirea.

— Nu fi atât de surprins. Aveam interese comune. De opt ani îl pregătesc pe idiot să preia titlul de duce, îl încurajez să preia mai mult controlul pentru noi. Şi a dat greş de fiecare dată.

— Dă-mi voie să ghicesc. El a stat în spatele tentativelor de ucidere ce m-au avut în vizor în ultimii ani.

Angela lăsă capul pe spate şi râse.

— El? Te rog. Nu, aceea eram eu. A durat o veşnicie să strâng suficienţi bani ca să angajez pe cineva să te găsească şi apoi să încerce să te omoare. Dar ai reuşit mereu să rămâi viu, şi trebuia să o iau de la capăt cu strânsul banilor. Ei bine, de data asta nu mai scapi, Excelenţă.

— De ce? întrebă el, cu voce calmă şi lipsită de inflexiuni. De ce faci asta?

Ea făcu un pas înainte, cu mâinile tremurânde.

— Ar trebui să fiu ducesă. Eu ar trebui să controlez averea Colton, nu să mă rog de tine pentru resturi, precum

un câine. A trebuit să o suport pe vrăjitoarea aia sinistră vreme de opt ani, să o ascult ore întregi cum arunca ocări. Singurul motiv pentru care nu am omorât-o mai devreme a fost fiindcă am vrut să o conving să îl lase pe Templeton să controleze averea.

Pe Julia o luă ameţeala. Angela o ucisese pe mama lui Nick? Femeia era de-a dreptul nebună.

Aplecându-se din spatele lui Nick, Julia se uită la Fitz, care rămăsese neclintit. Avea o pată mare roşie pe o parte, dar îşi dădu seama că pieptul lui se mişca uşor, ceea ce însemna că era încă viu, slavă cerului. Julia îşi aminti de pistolul de pe podea şi se aplecă uşor în scaun, apoi folosi piciorul pentru a-l trage spre poalele ei.

— Dar Harry a murit, şi tu m-ai gonit. Iar acum sunt un nimic, zise cu asprime Angela, nările ei mărindu-se.

— Harry nu a murit pur şi simplu, Angela. S-a spânzurat, pentru că ai făcut tu tot posibilul să ne găsească împreuna. Era o întâlnire inocentă, iar tu te-ai aruncat în braţele mele exact când intra Harry în cameră. Toată treaba a fost pusă la punct cu dibăcie. Iar când Harry ţi-a dat ocazia să explici, în loc să spui adevărul, i-ai împuiat capul cu minciuni, zise Nick. Harry chiar te-a iubit. L-a distrus să afle că tu nu i-ai împărtăşit dragostea. A refuzat să mă creadă şi a murit convins că l-am dezonorat având o relaţie secretă cu soţia lui. Totul este numai din vina ta.

Julia se îndreptă în scaun, şocată. Fratele lui… se sinucisese? Oh, Doamne! Sărmanul Nick. Cât de vinovat trebuia să se simtă. Nici nu era de mirare că tatăl lui putuse să îl şantajase să se însoare, cu atâţia ani în urmă. Nick nu ar fi vrut să afle cineva adevărul despre moartea fratelui său, întinând astfel memoria lui Harry.

— Harry nu s-a sinucis, prostule. Am ştiut că, dacă ne găseşte împreună, se va pierde cu firea. Era deja gelos pe tine, pe felul în care ţineam la tine. Am văzut cum te uitai

la mine, Nick. Ştiam cât de mult mă doreai. Iar eu te iubeam. Am fi fost perfecţi împreună. Dar tu ai distrus totul!

Julia simţi cum Nick încremeneşte.

— Cum adică nu s-a sinucis? întrebă el.

Vocea Angelei deveni joasă, răguşită.

— Haide, Nick. Nu te preface în faţa mea. Sunt singura femeie care te-a înţeles, care ţi-ar fi putut oferi ce aveai nevoie. Şi ştiu cât de mult mă doreai, cum mă priveai.

— Angela, l-ai omorât pe Harry?

— A trebuit. S-a închis în birou şi a băut până a leşinat, explică ea. A fost uşor să îi pun ştreangul de gât după ce l-am legat de balustrada de sus. A fost de-ajuns să îl duc spre scaun, să pun ştreangul în jurul gâtului său şi să trag scaunul. Nici nu a simţit. Dar ai stricat tu totul. Ai plecat şi te-ai însurat cu *ea,* iar eu am devenit un *nimeni.*

Angela se apropie, ţinând arma îndreptată către pieptul lui Nick. Cu privirea sălbatică, buzele ei se suciră într-un zâmbet malefic, şi nebunia Angelei deveni evidentă. În orice clipă, cumnata lui Nick putea să îl împuşte în piept.

Julia începu să se întindă foarte încet către arma de la picioarele sale, avându-l pe Nick în faţa ei.

— Nu vrei să faci asta, Angela. O să fii spânzurată.

— Oh, ba vreau să fac asta. Aştept să o fac de opt ani. Şi, după ce te omor pe tine, o să o omor şi pe soţia ta.

— Suntem doi, iar tu ai un singur glonţ. Nu fi proastă.

Julia nu putu înţelege cum de Nick era atât de calm. Pe ea o străbătea panica până la vârful degetelor de la picioare. Dar trebuia să facă totuşi ceva, chiar şi aşa. Nu avea să permită ca Nick să moară. Se aplecă uşor şi reuşi să atingă fildeşul de pe patul pistolului.

Ţinând arma acum, se ridică şi trecu lângă Nick.

Aţinti arma spre cealaltă femeie şi puse degetul pe trăgaci.

— Lasă arma jos, altfel te împuşc.

— Ai tras vreodată cu arma, vacă proastă? zise Angela flegmatic. Eu ţintesc foarte bine. Nu ai nicio şansă. Dar poate o să te împuşc pe tine prima.

Angela îndreptă arma spre pieptul Juliei, ochii strălucindu-i cu o lumină diabolică.

Totul păru să se întâmple brusc. Angela şi Julia traseră amândouă în acelaşi timp, sunetele aspre explodând în camera mică. Auzi un strigăt, al lui Nick, înainte ca el să se arunce în faţa ei.

Julia abia băgă de seamă că Angela se prăbuşi, odată cu Nick. Fusese împuşcat şi Nick? Căzu în genunchi, neîndrăznind să respire. „Nu. Te rog, nu.”

Îl întoarse încet şi văzu pata roşie de pe umărul lui.

— Nick! Oh, Doamne, eşti rănit!

El deschise ochii.

— Sunt bine. Ajută-mă să mă ridic.

— Nu, nu te mişca.

Îl împinse înapoi jos când el încercă să se salte.

— Julia, fii rezonabilă. Trebuie să mă asigur că Angela e moartă şi să îl ajut pe Fitz să ajungă înapoi la moşie.

Deşi îl vedea strângând din dinţi de durere, cunoştea prea bine expresia aceea încăpăţânată din ochii lui.

— Bine. Dar dacă pierzi prea mult sânge şi mori pe drum, nu o să te iert niciodată.

Buzele lui se curbară într-un zâmbet slab.

— Nici nu m-aş aştepta la altceva, soţie.

Capitolul 17

Din când în când, un bărbat ar putea crede că poate lua

decizii în locul tău. Este de datoria noastră să îi scăpăm de această iluzie.

Domnişoara Pearl Kelly către ducesa de Colton

— De ce te-ai dat jos din pat?

Julia se ţinu de tocul uşii, privindu-l pe soţul ei cum încerca să se îmbrace cu un singur braţ.

Deşi rana lui Nick nu fusese gravă, doctorul recomandase să se odihnească, pentru a reduce riscul de febră. Până acum, stătuse în pat pentru douăzeci de minute, în total.

Închise uşa în urma ei.

— Nick, este evident că ai dureri. Doctorul a spus că trebuie să te odihneşti.

El continuă să se chinuiască să-şi lege lavaliera, încercând să facă nod cu o singură mână.

— Trebuie să îl văd pe Fitz.

Juliei i se făcu milă de el şi se apropie să îl ajute. Îi dădu mâna la o parte şi începu să lege ea pânza albă.

— Ţi-am spus deja. Glonţul i-a rupt o coastă şi a suferit o contuzie când a căzut la pământ. În afară de faptul că îl doare când respiră, prietenul tău va fi bine. Mai ales pentru că stă în pat, urmând instrucţiunile doctorului, spre deosebire de alţi bărbaţi din casă cu răni de glonţ.

Încercă să nu se uite la pielea de pe gâtul lui sau la părul negru de pe piept, atât de aproape de degetele ei. Inima îi bătea nebuneşte pentru că era atât de aproape de el. Dacă ar fi privit spre el, ar fi sărutat-o? Ideea o făcu să-şi simtă rochia prea strâmtă.

— Aş fi crezut că te vei bucura să scapi de mine, şopti el în timp ce ea termină de legat lavaliera.

Privirea ei ţâşni spre el cu surprindere, şi văzu că el se uita în altă parte. Chiar credea asta? Sigur că da. Nu avea de ce să creadă că ea se răzgândise. Erau multe de

spus, multe lucruri pe care el trebuia să le afle, dar limba ei părea umflată şi de nefolosit.

— Nick, eu…

Bătu cineva la uşă.

— Intră, zise ducele.

Apăru Thorton.

— Excelenţă, a venit ajutorul de şerif şi vrea să discute cu dumneavoastră. Să trimit un lacheu să vă ajute cu hainele?

— Nu, mă descurc. Spune-i că o să cobor imediat.

Majordomul încuviinţă şi dispăru. Nick începu să-şi bage cămaşa albă în pantaloni cu mâna cea bună.

— Ajută-mă cu vesta, bine?

Julia ţinu vesta pe care o alesese el din dulap, iar Nick o luă pe el încet, având grijă la umărul rănit. Se întoarse, şi Julia încheie nasturii. Încercă să nu se gândească la abdomenul lui plat, chiar sub degetele ei… cum sărutase abdomenul ăla în Veneţia, înainte de a ajunge mai jos…

— Mulţumesc.

Se întinse spre haină şi, după ce ea îl ajută să o ia pe el, începu să se îndepărteze.

— Nu vreau să scap de tine, izbucni ea înainte ca el să ajungă la uşă.

El se opri, dar nu se întoarse. Ea continuă:

— Am stat ore întregi, terifiată, şi m-am gândit că Templeton te va împuşca. Şi apoi, când te-a împuşcat Angela… Rămase fără voce şi inspiră adânc. Am nevoie de tine, Nick. Dacă ai fi murit azi, nu ştiu cum aş fi putut să supravieţuiesc.

El nu se mişcă, doar se uită la perete, cu o postură rigidă.

— Ai fi găsit o cale. Te-ai descurcat foarte bine în toţi aceşti ani fără mine. Îndrăznesc să spun că vei fi bine, orice s-ar întâmpla.

— Cum poţi să crezi asta? Nu mă pot gândi la un viitor fără tine.

— Nu îmi pot da seama de ce, ţinând cont că te-am dezamăgit în toate felurile posibile.

Ea clipi. O dezamăgise?

— Cred că eşti ameţit de la pierderea de sânge. Spui lucruri fără sens.

Se întoarse spre ea, ţinând braţul rănit aproape de corp.

— Ai fost răpită şi aproape ucisă astăzi, din cauza mea. Cum să trăieşti cu cel responsabil pentru asta?

— Ceea ce s-a întâmplat nu a fost vina ta, Nick. Angela a luat-o razna.

— Oricum, ai suferit destul din cauza prostiei mele. Clătină din cap şi îşi trecu mâna sănătoasă prin păr. Ştiam că Angela e puţin dusă, dar nu am făcut nimic ca ea să dispară din casa asta. I-am permis să se dea pe lângă tine, iar între timp ea şi Templeton plănuiau să te lase fără Olivia. Este de neiertat.

— Poate că da, dar nu te învinuiesc pe tine pentru ceea ce ea…

— Nu contează, pentru că mă învinuiesc *eu!* Mi-am pierdut zece ani din viaţă cât am fugit spre acea căsuţă, ştiind că te rănise cineva. Şi, când am văzut-o pe Angela că se întoarce şi trage în tine… Am să retrăiesc acel moment în coşmarurile mele până am să mor.

Nu-l mai văzuse pe Nick atât de supărat, atât de palid şi de nesigur pe el. Era clar că evenimentele zilei îl afectaseră. Trebuia să îl facă să gândească logic, să înţeleagă că nu era totul vina lui.

— Angela ne-a păcălit pe amândoi, Nick. Iar eu am fost suficient de proastă încât să mă duc singură la casa văduvei. Dacă luam pe cineva cu mine, poate evitam tot ce s-a întâmplat.

— Sau poate mai era încă o persoană rănită. Îşi duse

mâna la ceafă şi strânse. Şi ştii foarte bine că nu este vorba doar despre Angela. Poţi spune cu toată sinceritatea că mă poţi ierta, că poţi uita tot ce am spus şi am făcut? Nu văd cum ar fi posibil aşa ceva sau cum am putea clădi o viaţă împreună după atâta suferinţă şi neîncredere.

Nu se gândise chiar ea la aceste întrebări, de curând? Nu exista un răspuns facil, decât că trebuia să depăşească totul pentru că alternativa nu putea exista.

— Sunt şi eu de vină pentru ce s-a întâmplat între noi. Eu am venit la Veneţia să te seduc, să rămân gravidă, chiar şi după ce am aflat dorinţele tale în această privinţă. Şi apoi…

— Nu încerca să îmi găseşti scuze, Julia. Nu le merit.

— M-ai iertat pentru duplicitatea mea? Pentru ce ţi-am făcut?

— Te-am iertat cu luni în urmă, dar nu am vrut să recunosc.

Adevărul este că nu ai fi fost nevoită să mă păcăleşti dacă eu nu îmi ignoram responsabilităţile, cu ani în urmă. Îţi cer sincere scuze pentru tot ce a trebuit să înduri.

— Nick, te rog…

— Nu, dă-mi voie să spun asta. Când mă uit la tine, văd o inocenţă atât de frumoasă, şi apoi îmi amintesc cum am pângărit-o. Doamne, te-am dezvirginat pe un scaun! Nick clătină din cap, ţinându-se de rădăcina nasului. Nu o să mă pot revanşa faţă de tine niciodată, să simt că mi-am ispăşit pedeapsa pentru câtă suferinţă am provocat. Am fost cel mai prost soţ, Dumnezeu ştie că ţi-ar fi mai bine cu oricare alt bărbat. Te-am ignorat, te-am tratat ruşinos şi am spus şi am făcut tot felul de lucruri de neiertat.

Julia înţelese că nu era vorba doar despre virginitatea ei.

— Nu m-ai pângărit. Săptămâna noastră din Veneţia… nu o voi uita niciodată. Cum să uit, când a fost cea mai minunată, uimitoare, frumoasă experienţă din

viaţa mea?

El închise ochii, apoi se întoarse cu spatele.

— Nu sunt eu cel de care ai nevoie, Julia. Nu pot să fiu un soţ aşa cum trebuie. Nici nu aş şti de unde să încep. Iar după ziua de azi ar trebui să fie absolut evident acest fapt.

Ea îşi dădu seama că era exact invers. Astăzi, dovedise exact ce fel de soţ era: curajos, atent şi protector. Merse în faţa lui şi îl mângâie pe maxilarul acoperit de o umbră de barbă.

— Dar m-ai salvat. Nu uita partea aceasta, soţule.

El se lăsă mângâiat pentru o clipă, apoi se retrase.

— Ceea ce nu schimbă nimic, şi nici cine sunt eu. Nu pot fi ceea ce îţi trebuie ţie, un soţ din înalta societate care cere voie înainte să intre în dormitorul soţiei lui pentru a o atinge în întuneric.

Titlul, casa aceasta… nu au fost niciodată menite pentru mine. Şi nu am vrut nimic din toate acestea. Dacă încerc să devin soţul pe care îl meriţi, vom fi amândoi foarte nefericiţi, Julia.

O luă ameţeala. Situaţia era mult mai gravă decât se temuse ea iniţial. El chiar credea că nu merită nimic din ce primise, inclusiv pe ea.

— Merit un soţ care să stea lângă mine. Acel soţ eşti *tu,* Nick. Nu vreau pe altcineva.

El trecu pe lângă ea, mai spre centrul camerei.

— Nu ştii ce vorbeşti. Am fost stricat de mult timp şi am pierdut orice speranţă să duc o viaţă normală. Winchester m-a acuzat de multe ori că sunt egoist, că mă gândesc numai la mine. Ei bine, am învăţat să fiu egoist pentru că nimănui altcuiva nu i-a mai păsat niciodată de mine. Nu mă pot schimba, şi este mai bine dacă nu rămân.

— Te poţi schimba. Te-ai schimbat deja. Un bărbat egoist s-ar fi grăbit să îşi salveze soţia de răpitori? S-ar fi aruncat în faţa glonţului menit pentru altcineva? Şi-ar fi

petrecut nopţile legănându-şi fiica în braţe, spunându-i poveşti în loc să doarmă?

El făcu ochii mari.

— Ştiai?

— Ştiam. Şi un bărbat care ar face toate acestea este mai mult decât suficient de bun pentru mine.

Nu spuse nimic, iar expresia lui, mai lipsită de speranţă decât văzuse ea vreodată, deveni şi mai deznădăjduită. Cum era posibil aşa ceva? În sfârşit înţelesese că îl iubea, iar acum el voia să se retragă, nedorind să lupte pentru un viitor împreună. Chiar nu simţea nimic pentru ea, absolut nimic?

Ea nu dorea pe nimeni altcineva. Cu siguranţă Nick nu era perfect, dar nici ea nu era. Şi era un bărbat bun, în adâncul sufletului său. Era sigură de asta, văzuse multe dovezi în acest sens, inclusiv astăzi. Nu avea să existe niciun alt bărbat pentru ea. Niciodată.

I se strânse stomacul de frică, pentru a doua oară în aceeaşi zi. Chiar se ura atât de mult, se credea atât de nedemn de dragoste şi de afecţiune încât refuza şi să încerce? Fugise de viaţa lui cu opt ani în urmă, neputând să se împace cu el însuşi şi cu trecutul său, iar acum părea hotărât să fugă din nou.

— Te rog, Nick. Putem să trecem peste tot şi să ne continuăm viaţa. Nu ar fi mariajul nostru primul care a început dificil.

El îşi strânse buzele într-o expresie de încăpăţânare pe care ea o ştia prea bine.

— Nu văd cum ar fi posibil.

— De ce nu?

În interiorul ei se dădu o luptă între supărare, tristeţe, frustrare şi dezamăgire, de nici nu mai ştiu pe care dintre emoţii să o exprime mai întâi.

— Nu poţi accepta faptul că te vreau?

Îi stătea pe vârful limbii să îi spună că îl iubea, dar

ceva o reţinu. Poate teama stârnită de gândul la reacţia lui, teama că sentimentul nu era împărtăşit.

El merse către fereastră, se sprijini cu braţul sănătos de toc şi se uită spre grădină pentru o clipă.

— Nici nu mi-ai răspuns la întrebare, zise el încet, vocea lui fiind încărcată de emoţie. Ceea ce este un răspuns în sine, nu crezi? Nu voi putea uita niciodată ce am făcut, iar tu nu vei putea să mă ierţi.

Julia deschise gura pentru a nega, dar nu reuşi să rostească totuşi cuvintele. Îl iertase? Nu voia să îl piardă, cu siguranţă, dar putea spune cu sinceritate că îi ierta toate cuvintele dure şi tot ce făcuse după ce se întorseseră de la Veneţia?

Când ea ezită, el se depărtă de fereastră şi merse spre uşă.

— Şi acum ce se va întâmpla? întrebă ea cu voce gâtuită.

El stătu o clipă cu mâna pe mânerul uşii.

— Am să plec.

Apoi deschise uşa şi dispăru.

*

A doua zi dimineaţa, Julia rămase în pat, epuizată. Petrecuse noaptea foindu-se în pat până răsărise soarele. Nick pleca. Se hotărâse, repulsia lui faţă de propria persoană şi teama erau prea puternice pentru ca Julia să le poată învinge.

După ce Meg îi aduse ciocolata de dimineaţă, doamna Larkman veni cu Olivia. Ţinând-o pe fiica ei în braţe, Julia îşi aminti de decizia lui Colton de a nu face parte din viaţa ei. Asta era valabil şi în cazul Oliviei? Ideea ca fiica lor să crească fără tată îi frânse din nou inima Juliei. Da, când avusese ideea de a face copilul lui Colton, presupusese că ea urma să fie singurul părinte din viaţa

copilului, în absenţa soţului ei. Dar Colton o văzuse pe fiica lor, o ţinuse în braţe. Cum putea să nu îşi dorească să o privească în timp ce creştea?

Veni Theo şi o găsi pe Julia gata să izbucnească în lacrimi.

— Oh, Doamne, ce s-a întâmplat?

Merse către şnurul clopoţelului şi trase cu putere. Doamna Larkman fu chemată şi Olivia se întoarse în camera ei. Theo se aşeză pe pat şi o luă de mână pe Julia.

— Acum, draga mea. Ce s-a întâmplat?

Julia trase aer în piept.

— Îmi cer scuze. Nu îmi pot stăpâni lacrimile.

— Din cauza lui Colton?

Când Julia încuviinţă, Theo oftă.

— Bănuiam eu. S-a închis în birou de aseară, din câte mi-a spus Thorton. Ce s-a întâmplat?

— I-am spus că am nevoie de el, că vreau un viitor împreună. M-a speriat de moarte faptul că am fost la un pas de a-l pierde ieri. Îl iubesc, Theo.

Lacrimile pe care le ţinuse în frâu curseră libere acum pe obrajii ei.

— Şi care a fost reacţia lui Colton? Aproape că mă tem să întreb.

Julia îi povesti lui Theo conversaţia, îi spuse despre insistenţa lui Nick cum că nu va putea fi niciodată soţul de care avea ea nevoie. Theo bombăni şi clătină din cap.

— Dacă ar mai fi trăit mama lui, aş certa-o bine pentru cum şi-a tratat copilul. Nu există motive pentru ca o mamă să fie atât de crudă, chiar dacă acel copil nu a fost conceput în condiţii ideale.

— Ce vrei să spui, cum adică în condiţii ideale?

— Nu ţi-a spus Angela? Ea bănuia, ca urmare a unor conversaţii cu ducesa văduvă, că tatăl lui Colton a siluit-o pe soţia lui când aceasta l-a refuzat. Cum rezultatul a fost naşterea soţului tău, ducesa nu a putut nici să uite, nici să

ierte ce se întâmplase şi s-a răzbunat pe copil.

Julia suspină.

— Ce cumplit! Mă întreb dacă ştie şi Colton.

— Dacă nu, ar trebui să afle. L-ar putea ajuta să înţeleagă că lipsa devoţiunii materne nu a fost vina lui, ci a mamei lui.

Julia se gândi să îi spună lui Nick despre această nouă informaţie, dacă mai apuca.

— Ce să mă fac, Theo? Ştiu că ţine la mine. Cum îi pot dovedi cât de mult îl iubesc? Vreau să recapăt ce am avut în Veneţia.

— Cât de departe eşti dispusă să mergi pentru a-l convinge pe soţul tău să rămână?

— Am să fac orice este necesar. Vreau să lupt pentru el, dar nu ştiu cum.

Theo zâmbi.

— Atunci lasă asta pe seama mea. Ştiu exact ce trebuie să faci.

*

Nick privi cum se ridică şi coboară pieptul lui Fitz. Respira adânc şi sacadat, şi doctorul îl asigurase pe Nick că prietenul lui avea să îşi revină.

Totuşi, vinovăţia ameninţa să îl sufoce. Fitz şi Julia aproape că muriseră din cauza prostiei lui Nick. Cum de nu observase că Angela era nebună? Aflase cu opt ani în urmă că era în stare să mintă şi să unelteasc pentru a obţine orice îşi dorea. De ce nu făcuse nimic să o oprească, încă de atunci?

De când se întorsese la Londra, nimic nu mersese conform planurilor. Stricase totul prin incapacitatea lui de a gândi limpede. Mai întâi fusese ros de furie din pricina lui Winchester şi a Juliei, apoi fusese orbit de o dorinţă de nestăvilit pentru soţia lui. Chiar şi acum, după naşterea

Oliviei, nu reuşea să îşi găsească liniştea şi fericirea.

Poate că în acest loc nu putea avea niciodată parte de ele, amintirile şi durerea fiind prea mari. Cu cât pleca mai departe de Anglia, cu atât era mai bine. Julia merita mai mult decât viaţa pe care fusese nevoită să o accepte, cu un soţ care nu putea fi aşa cum avea ea nevoie. Divorţul nu era o posibilitate, dar putea măcar să îi ofere libertate revenind la viaţa lui din străinătate.

Doamne, o iubea atât de mult. Tânjea după soţia lui cum nu i se mai întâmplase cu nicio altă femeie, şi să stea lângă ea fără să o aibă era o tortură de neimaginat. După părerea lui, distanţa avea să le facă bine amândurora.

Fitz pufăi în somn şi se mişcă, atrăgându-i din nou atenţia lui Nick. Deşi Nick avea să plece din nou, Fitz nu avea să i se alăture de această dată. Prietenul lui o iubea pe Lady Carville, iar Nick nu îndrăznea să îi nege acestuia său niciun minut de fericire cu acea femeie. Oricum, acum că Angela îşi asumase răspunderea pentru atacurile asupra lui, Nick nu mai avea nevoie de gardă de corp. Nu, avea să plece singur. În ziua următoare, înainte ca Fitz să îşi revină de tot. Înainte ca Fitz să încerce să îl convingă să rămână.

Nick oftă şi îşi frecă ochii cu mâna sănătoasă. La naiba, ce obosit era! Noaptea trecută fusese înfiorătoare. Evenimentele din timpul zilei, combinate cu declaraţiile Juliei privind propriile sentimente, îl împiedicaseră să închidă ochii. Nici măcar timpul petrecut cu Olivia, la primele ore ale dimineţii, nu îl însufleţise, îl deprimase şi mai rău, îl făcuse să îşi dorească lucruri pe care nu le putea avea.

Uşa se deschise şi intră Lady Carville.

— S-a trezit?

El se ridică.

— Încă doarme, mă tem. Este neobişnuit? Ar trebui să doarmă atât de mult?

— Somnul este cel mai bun lucru pentru el, Excelenţă, îl linişti ea. L-am trezit o dată la câteva ore noaptea trecută, din cauza rănii de la cap. Probabil va dormi pentru restul zilei de azi.

Lady Carville zâmbi către Fitz, dragostea strălucindu-i în ochi nestingherită. Simţind că aveau nevoie să stea singuri, Nick merse spre uşă.

— Mă chemaţi dacă se trezeşte? Vreau să îi mulţumesc.

— Ştie, Excelenţă. Aşa e cu cei pe care îi iubim, nu? Vrem să îi protejăm de rău, indiferent dacă au nevoie de asta sau nu.

Clară şi directă, privirea ei era sugestivă, şi Nick îşi dădu seama că nu mai vorbeau despre Fitz.

— Totuşi, dacă nu vă deranjează, spuneţi-i unui lacheu să mă cheme dacă se trezeşte astăzi.

Câteva ore mai târziu, după ce călărise şi făcuse o baie, Nick se instală în birou. Mai avea multe lucruri de rezolvat înainte să plece: să trimită scrisori avocatului său şi administratorului averii şi să îşi termine testamentul.

Şi apoi mai era Olivia. Merita o explicaţie scrisă de ce nu rămăsese lângă ea, ca să nu se simtă abandonată când creştea. Singurul lucru pe care nu dorea să îl creadă fiica lui era că el nu o iubea, pentru că o iubea. Acele câteva ore petrecute cu ea în fiecare noapte aveau să fie cele mai frumoase amintiri din viaţa lui.

„Pe lângă Veneţia”, se gândi el cu amărăciune.

Habar nu avea cum să îşi ia rămas-bun de la soţia lui. Nick nu se pricepea la dulcegării, şi, dacă îşi împărtăşea sentimentele, s-ar fi simţit amândoi mai nefericiţi. Oricum, trebuia să îi spună ceva, şi numai naiba ştia ce anume.

După-amiaza cenuşie lăsase de mult loc înserării când termină el de scris instrucţiunile pentru avocat şi administrator. Îşi masă gâtul, întinzându-se puţin pentru a uşura durerea de spate şi de umeri, şi continuă să scrie.

Cineva bătu la uşă. Probabil era Thorton din nou, gata să îl hărţuiască iarăşi să mănânce ceva.

— Intră, strigă, fără să se obosească să ridice privirea.

Auzi cum se închise uşa de lemn masiv.

— Thorton, te-am rugat să nu fiu deranjat. Ce este atât de urgent de data asta?

Un parfum fin de gardenii ajunse la el, invadându-i simţurile, şi privirea lui Nick se ridică brusc.

Julia.

Soţia lui stătea acolo, aşa frumoasă şi de neatins, că lui îi veni să urle de cât era de nedrept totul. Purta un halat de seară, cu picioarele desculţe, şi chiar şi acea porţiune mică de piele expusă îi făcu inima să bată mai tare. La naiba, femeia aceasta îl tenta la fiecare pas.

Chipul ei nu trădă nimic în timp ce închise uşa în urma ei. Când se auzi ecoul cheii prin cameră, el se ridică şi mai că trânti scaunul.

— S-a întâmplat ceva? se auzi întrebând, vocea lui fiind foarte slabă în timp ce ea înainta spre el.

În loc să răspundă, ea îşi ridică braţele şi îşi scoase o agrafă din păr. După alte şase agrafe, o perdea de bucle blonde i se revărsă pe spate. El înlemni, hipnotizat, incapabil să vorbească. O parte din el abia aştepta să vadă ce avea să facă în continuare. Altă parte voia să fugă – şi cât mai repede.

Merse spre el, legănând din şolduri şi lăsând să se vadă o parte din decolteu prin despicătura halatului. Lui Nick nu îi venea să creadă că nu era doar un vis. Când îi întâlni privirea seducătoare, cum nu o mai văzuse de la Veneţia, se apucă de marginea biroului pentru a nu se năpusti asupra ei.

— Ce ai de gând să faci, Julia?

Mâinile ei apucară capetele cordonului şi îl desfăcură încet.

— Îţi arăt ce vei rata plecând. Vrei să vezi?

Deschise halatul de mătase şi îl dădu jos. Lui i se uscă gura.

Apăru întâi pielea fină a umerilor şi a gâtului ei, apoi marginile delicate ale claviculei. Apoi halatul căzu la podea, şi Nick rămase cu gura căscată. Dumnezeule… era combinezonul roşu de la Veneţia.

Făcut din satin şi dantelă, acoperea prea puţin din frumuseţea ei naturală. Partea de sus, neagră, îi ridica sânii şi îi oferea o tentaţie delicioasă. Partea de jos a corpului… era complet expusă. Materialul roşu transparent se termina exact deasupra sexului ei în faţă, iar în spate îi ajungea până la fese. Corpul lui răspunse imediat, întărindu-se, până ce mădularul lui ţeapăn presă dureros interiorul pantalonilor.

Ea pluti spre el, iar el nu îşi putu mişca picioarele sau braţele. Nu putu face nimic decât să privească neajutorat la orice avea ea de gând să facă.

— Julia, şopti el.

Măcar îşi mai putea folosi vocea. Soţia lui clătină din cap, şi buzele ei se curbară într-un zâmbet secretos.

— Nu şi în seara asta, dragul meu. În seara asta, îmi poţi spune Juliet.

*

Nu avea să uite niciodată expresia de pe chipul soţului ei. Ezitarea, speranţa şi dorinţa – atât de intensă încât îl făcea să se topească. Privirea lui sclipi fierbinte în timp ce o privi de sus până jos, şi păru că abia se mai abţine să nu se repeadă la ea. Agitaţia ei dispăru, înlocuită de o putere feminină pe care nu o mai simţise de când doamna Leighton îşi împachetase pudrele şi jupele transparente.

— De ce? gâfâi el.

Ea se mângâie cu vârful degetului pe curba sânilor.

— Afirmi că ştii ce fel de bărbat îmi trebuie mie. Dar nu m-ai întrebat nici măcar o dată ce fel de bărbat îmi doresc. Când erau la distanţă mai mică de un braţ, zise: Nu îmi doresc un soţ care să ceară voie înainte de a intra în dormitorul meu, pipăindu-mă în întuneric ca un şcolărel neinstruit. Nu, eu îmi doresc un bărbat. Un bărbat păcătos care să se bucure de cât de păcătoasă sunt şi eu. Se apropie de el, îşi puse mâinile pe pieptul lui, se ridică pe vârfuri şi îi şopti la ureche: Asta pentru că mi-a plăcut foarte mult să păcătuiesc cu tine, Nicholas.

Sânii ei atinseră pieptul lui puternic, şi fu mulţumită să îl audă gemând.

Se forţă să rămână complet nemişcat, respirând sonor şi precipitat. Încerca din răsputeri să îi reziste, sărmanul de el. Era foarte bine că nu îşi folosise toate trucurile.

Mâna ei alunecă în jos pe abdomenul lui, până ajunse la mădularul întărit. Îşi trecu degetul peste conturul lui şi îi privi pleoapele cum se lasă grele, genele negre făcând umbră pe obraji.

— Să îţi povestesc despre toate lucrurile păcătoase pe care aş vrea să le fac cu mâinile mele? şopti ea, apoi se apropie până când buzele lor aproape se atinseră. Cu gura mea?

Asta puse capac. O strânse cu mâna zdravănă, gura lui devorând-o pe a ei. Sărutul fu apăsat. Nemilos. Disperat. Nu respirară, iar dinţii lor se loviră, limbile împletindu-se. Era exact ce îşi amintea de la Veneţia – şi chiar mai mult.

Buzele lui se lipiră de ale ei din nou şi din nou, iar ea răspunse aruncându-şi braţele în jurul gâtului său şi sărutându-l înfocată. Apoi mâinile ei începură să îl atingă peste tot, reobişnuindu-se cu conturul umerilor şi al pieptului său. Încercă să se apropie şi mai mult, aproape

zvârcolindu-se în vreme ce încerca disperată să liniştească pofta nebună dinăuntrul ei.

El îi sărută gâtul şi şopti:

— Dă-mi voie să te duc în pat.

Julia clătină din cap.

— Nu. Chiar aici.

Se urcă pe marginea biroului, şi picioarele ei goale îi rămaseră atârnate.

— Vreau să mă ai chiar aici.

— Nu ar trebui să…

Ea îl apucă de lavaliera şifonată şi îl trase aproape. El se strecură între picioarele ei, căldura lui apăsând direct pe sexul ei dezgolit. Suspină în urma senzaţiei, dar îşi dorea mai mult.

— Nick, te *rog!*

Mâna lui se duse între ei şi îi găsi intrarea, degetele alunecând uşor pe umezeala strânsă acolo. O provocă, mângâind şi frecând, şi trebui să se muşte de buză ca să nu ţipe.

— Doamne, femeie, gemu el. Ai puterea de a mă înnebuni. Dacă nu intru în tine…

Degetele ei zburară către nasturii pantalonilor lui, deschizându-i cât de repede putu. Câţiva se rupseră şi căzură pe podea.

— Acum, Nick. Am nevoie de tine acum.

Când mădularul lui se eliberă, nu pierdu timpul, ci îl potrivi şi intră adânc. Gemură amândoi. Mădularul lui o lărgi, o umplu, iar ea îşi înfăşură picioarele în jurul mijlocului său, pentru a-l ţine acolo. Se retrase cu o lentoare ucigătoare şi apoi intră cu totul din nou, adânc în ea.

— Visez la asta în fiecare noapte de la Veneţia încoace, spuse el înainte de a o penetra cu forţă, împingând-o în sus pe birou.

Îşi aşeză mâna sănătoasă sub fesele ei, pentru a o

ţine pe loc.

— E stânjenitor, dar mă tem că nu voi rezista mult.

Julia nu putu să răspundă din cauza intensităţii incredibile. Se potrivea cu ea perfect, strâns în leagănul şoldurilor ei în timp ce îi ducea pe amândoi la extaz. Adora faptul că era atât de nebun după ea, amândoi aproape înnebuniţi de dorinţă.

O sărută din nou, gemând în gura ei în timp ce se mişcă în ea, apoi îi luă buza de jos între dinţi. O muşcă. Durerea delicioasă şi plăcerea îi străbătură coloana, apoi vintrele şi ajunseră direct în adâncul ei, făcând-o să se strângă în jurul mădularului lui, pierdută în extaz.

— Oh, drace, gemu Nick.

Începu să intre în ea rapid, cu capul dat pe spate, corpurile lor atingându-se într-un ritm turbat.

Simţi cum creştea, străfulgerările senzuale de încântare făcându-i membrele să amorţească. Mâinile ei îl ţinură strâns şi unghiile se afundară în muşchii antebraţelor lui.

— Da, mai repede. Oh, Doamne, Nick.

Degetele lui găsiră ghemul de nervi dintre picioarele ei, pe care îl atinse ca un expert. Simţi că urcă mai sus, şi mai sus… şi corpul ei explodă într-o mie de fărâme. Văzu lumini în spatele pleoapelor închise şi gemu lung şi gutural, orgasmul trecând prin fiecare părticică a corpului ei, răscolind-o cu intensitatea plăcerii. Tremură şi tresări, dându-şi seama doar vag că începu şi Nick să tremure, şoldurile lui tresăltând, muşchii lui zvâcnind încordaţi.

Se ţinu de el strâns, lipsită de vlagă şi epuizată, şi respiră. Nu existau cuvinte pentru a descrie cât de minunat fusese. Nick nu spuse nimic, doar îşi cobori capul şi îl lipi de al ei. Stătură aşa timp îndelungat, cu mădularul lui încă în ea.

Când îşi recăpătă suflul, el se retrase, închizându-se stângaci la pantaloni cu o mână şi evitându-i privirea.

— Îmi cer scuze, bombăni.

Ea îl apucă de braţ.

— Nu îţi cere scuze. Ne-am dorit amândoi asta, Nick.

— Nu, nu înţelegi. Asta e…

Julia inspiră adânc pentru a-şi face curaj.

— Te iubesc.

Privirea lui surprinsă o găsi pe a ei, aşa că ea repetă:

— Te iubesc. M-am îndrăgostit de tine la Veneţia şi nu vreau pe nimeni altcineva. Cu siguranţă nu vreau un soţ care să vină la mine doar pe întuneric, să mă atingă pe sub pături. Vreau un soţ care să mă aibă pe birou.

El se încruntă.

— Mă iubeşti?

— Te iubesc, declară ea din nou, încuviinţând. Şi, dacă mă părăseşti, am să te urmăresc, Nicholas. Îţi jur. Dacă nu vrei să locuim în Anglia, eu şi Olivia te urmăm oriunde vrei să mergem.

El expiră pe gură, prelung.

— Nu ştii ce spui…

— Uită-te la mine! Când privirea lui furtunoasă o întâlni pe a ei, continuă: Nu vei scăpa niciodată de mine, bărbate, la fel cum nici eu nu voi scăpa de tine. Te-am urmărit o dată şi sunt pregătită să o fac din nou. Ştiu exact pe cine îmi doresc, şi acel cineva stă chiar în faţa mea acum.

— Eu…

El îşi feri privirea şi îşi pierdu şirul cuvintelor.

— Tu… ce?

El îşi drese vocea.

— Nu ştiu dacă pot să fiu ceea ce îţi trebuie ţie.

— Eşti *exact* ceea ce îmi trebuie mie. Îi cuprinse faţa în palme. Tu mă iubeşti?

El încuviinţă.

— Te iubesc. Doamne, cred că m-am îndrăgostit de tine în prima clipă în care te-am văzut. Sunt complet

nefericit fără tine.

Ea zâmbi.

— Spune-o din nou, bărbate.

Nick se aplecă, gura lui aproape atingând-o pe a ei.

— Te iubesc, nevastă. Dar ce se întâmplă dacă te înşeli? Dacă o să te fac nefericită?

— Sunt sigură că mă vei face nefericită în unele zile, şi la fel voi face şi eu. Vor fi urcuşuri şi coborâşuri în mariajul nostru. Dar nu mai poţi să fugi, Nick. Rămâi cu mine şi hai să începem viaţa pe care ne-o dorim amândoi. Viaţa pe care o meritǎm amândoi.

El păru a-i cântări vorbele, încercând să înţeleagă, şi pe chipul lui apăru un strop de speranţă.

— Fără să facem nimic sub pături, la adăpostul întunericului?

— În mod clar nu. Dacă încerci, îţi arăt eu ţie. Ridică mâna şi îl mângâie pe obraz. M-am îndrăgostit de Ducele Depravat la Veneţia, la urma urmei. Acum nu mai poţi da înapoi.

Norii întunecoşi se risipiră din privirea lui, şi un zâmbet viclean îi lumină chipul.

— Ei bine, dacă tu poţi să fii doamna Leighton din când în când, atunci presupun că pot şi eu să fiu Ducele Depravat, ca răsplată.

— Chiar aşa ar fi corect, spuse prefăcându-se serioasă.

— Dacă într-adevăr mă vrei, *tesorina,* sunt al tău. Nu sunt sigur că pot fi un tată şi un soţ bun, dar am să încerc până îmi dau duhul, pentru că aş muri să fiu fără tine. O sărută, lung şi adânc. Câte costumaţii de acest fel mai are doamna Leighton? întrebă când se opriră din sărutat.

Mâinile lui alunecară peste dantela ce îi acoperea sânii, iar ea se cutremură.

— Câteva. De ce?

— Pentru că soţul acesta păcătos simte nevoia să

smulgă hainele de pe tine şi să te aibă din nou, de data asta pe covorul din birou.

Capitolul 18

Femeile care trăiesc darul iubirii adevărate sunt foarte puţine – şi norocoase.

Domnişoara Pearl Kelly către ducesa de Colton

O lună mai târziu

Nick o legănă uşor pe Olivia în braţe şi simţi cum îi creşte inima în piept când ea îi zâmbi. Fiica lui avea capacitatea de a-l face să se simtă cel mai puternic bărbat din lume. Ea îi oferea dragoste necondiţionată şi încredere, iar el jură să nu risipească darurile ei niciodată.

Şi apoi mai era şi soţia lui, care avea modul propriu de a-l face să se simtă puternic. La început fusese cam nesigur că îl dorea aşa cum era, cu defecte cu tot. Părea să fie ceva mult prea frumos pentru a fi adevărat. Dar îi dovedise într-o sută de moduri diferite în ultima lună cât de bine se potriveau. De fapt, petrecuseră câteva nopţi în care ea fusese chiar mai depravată decât el. Îşi propuse să îi trimită lui Pearl Kelly un cadou foarte generos, pentru a-şi manifesta recunoştinţa faţă de ea.

Se hotărâseră să locuiască la moşia Seaton. Soţia lui începuse să redecoreze, şi muncitorii erau veşnic prezenţi pe domeniu. Majoritatea portretelor familiei Seaton fuseseră mutate în pod. Deşi acum Nick înţelegea motivul pentru care mama lui îl respinsese, nu voia să-şi amintească de familia lui în fiecare zi.

Doar de Julia şi de Olivia, desigur.

— Livvie, tatăl tău îţi promite că te va răsfăţa. Indiferent de ce spune mama ta, *bellissima.*

Fiica lui zâmbi de parcă înţelese fiecare cuvânt. Dacă era pe jumătate la fel de deşteaptă precum mama ei, probabil chiar înţelesese.

— Iar o răsfeţi, Nicholas?

Se întoarse şi o văzu pe soţia lui intrând în cameră. Era atât de frumoasă şi de încăpăţânată – şi era a lui. Îl şi iubea. Încă avea zile în care nu îi venea să creadă.

— Şşşttt. Se aplecă şi îi şopti fiicei lui: Nu îi spune mamei tale.

Julia râse, prelung şi tare, bucuria ei umplând camera, aşa cum făcea oriunde se ducea. Se întinse spre Olivia.

— O iau eu. Tu ai un oaspete.

— Un oaspete? Cine?

— Vei afla foarte curând. Du-te, Nick!

Julia o luă pe fiica lor, nelăsându-i altă opţiune decât să se ridice.

Când intră în birou, un bărbat blond se întoarse spre el, unul pe care Nick l-ar recunoaşte oriunde.

— Winchester! îl salută. Nu te aşteptam. Nick închise uşa. Ai primit scrisoarea mea?

Winchester încuviinţă şi-l privi cu o expresie încrezută.

— Da, dar am venit să aud personal.

Nick îşi dădu ochii peste cap.

— Mi-am cerut deja iertare. Ce mai vrei de la mine?

— Să mai aud o dată. Şi zilnic, pentru tot restul vieţii mele.

Nick râse.

— Bine. Ai avut dreptate. Am fost un ticălos egoist care s-a purtat cu ea nedrept. Îţi sunt recunoscător că ai ajutat-o când te-a rugat şi că ai adus-o la Veneţia să mă găsească. Îmi cer scuze că te-am lovit şi că am pus la

îndoială motivele tale sincere şi altruiste. Asta e tot sau am uitat ceva?

— Cred că e tot. Şi sunteţi fericiţi amândoi?

— Teribil de fericiţi, da.

— Excelent! zise Winchester şi îl bătu pe Nick pe umărul sănătos. Atunci hai să bem ceva şi îmi poţi povesti cum de ai ajuns să te răzgândeşti.

Peste câteva minute, ambii se aşezară pe fotolii, cu câte un pahar de coniac în mână.

— Aşadar, începu Winchester, aşezând un picior acoperit de cizmă peste genunchiul celuilalt picior, e greu să îi spui „nu" soţiei tale, nu?

— Chiar aşa. Îndrăznesc să spun că este cea mai încăpăţânată persoană pe care o cunosc. Ai văzut-o deja?

— Preţ de câteva minute, când am ajuns. I-am spus că am venit să te văd pe tine. Pentru o clipă, m-am gândit că nu ne va lăsa singuri, temându-se să nu ne batem iar. A trebuit să îi spun ce mi-ai scris, cum mi-ai cerşit iertarea eternă, înainte să plece să te caute.

— Iertarea eternă? Şi mai spui că eu sunt cel melodramatic.

— Oh, ai avut şi tu momentele tale. Cei de la clubul White încă mai vorbesc despre ziua în care ai venit şi mi-ai tras una la masa de barbut.

Nick bău din coniac şi se abţinu de la comentarii.

— Ce mai face Quint?

— Tot cu inima frântă, deşi pretinde că nu. Îi tot spun că, dacă Ducele Depravat şi-a putut găsi fericirea cu o femeie, o să reuşim toţi.

— Vorbind despre fericire, de unde ai ştiut? De unde ai ştiut că eu şi Julia ne potrivim atât de bine? Nick puse paharul jos. Existau şanse să o refuz la Veneţia, şi călătoria voastră s-ar fi dovedit inutilă.

Winchester ridică din umeri.

— Vă cunosc pe amândoi de mult timp, şi era clar că

aveau să iasă scântei. Cum să nu iasă între doi oameni atât de pasionali? Când te-ai însurat cu ea, mai ţii minte ce ţi-am spus?

Nick încercă să îşi aducă aminte momentul din urmă cu nouă ani. Dar fusese prea beat după moartea fratelui său ca să mai ţină minte.

— Nu, nu mai ştiu.

— Ţi-am spus că e la fel de focoasă şi de încăpăţânată ca tine şi că trebuia să te consideri *norocos* să o ai. Dacă putea cineva să te pună la respect, ştiam că Julia e aceea. Puse paharul pe birou. Mai ţii minte ce altceva ţi-am spus în ziua aceea?

Nick clătină din cap, privind cum prietenul lui se ridică şi îşi scoate haina. Rămas în cămaşă, Winchester merse spre centrul camerei.

— Ţi-am spus că, dacă o răneşti vreodată, am să-ţi rup falca.

Îi făcu semn lui Nick să se ridice.

— Haide, Colton. Ridică-te şi îndură, ca un bărbat.

Nick se înecă de râs.

— Doar nu-ţi imaginezi că o să stau locului şi o să te las să mă baţi, nu?

— Asta ţi-am permis şi eu când te-ai întors în Anglia. Ţi-am dat voie să mă loveşti şi nu m-am obosit să mă apăr, pentru că ştiam că o meritam. Sus, Colt. Haide!

Winchester încleştă pumnii şi îi ridică într-o poziţie de luptă. Merita una în faţă, aşa că Nick se ridică.

— Abia aştept să te îndrăgosteşti, Winchester. Jur să îţi fac viaţa un iad.

— Nu mai cotcodăci, bătrâne, şi apropie-te.

Winchester ridică pumnul, trase braţul în spate şi…

— Simon!

Se întoarseră spre uşă amândoi, de unde Julia îi privea îngrozită. Winchester coborî imediat pumnii, cerând iertare din ochi în timp ce ducesa intră în cameră.

— Aveai de gând să îl loveşti, Simon? Mi-ai promis că nu faci asta!

Winchester îşi prinse mâinile la spate – întruchiparea inocenţei. Nick aproape că pufni.

— Nu, sigur că nu. Voiam să îi arăt nişte mişcări dintr-un meci de box pe care l-am văzut recent la Londra. De ce să vreau să îl lovesc pe Colton?

De data asta Nick chiar pufni. Soţia lui miji ochii la amândoi.

— Nu ştiu ce se întâmplă între voi, se răsti ea, dar e cazul să vă împăcaţi. Acum! Ce-a fost a fost. Vă purtaţi de parcă aţi fi copii. Amândoi.

Nick ridică mâinile în semn de predare.

— Mi-am cerut scuze.

Se uitară amândoi la Winchester, care oftă şi încuviinţă din cap.

— Bine. Dar dacă îţi mai face probleme, promite-mi că mă anunţi, doamnă ducesă.

Ea îi zâmbi cu afecţiune.

— Aşa am să fac, Simon. Acum, dacă vrei să vii sus, poţi să îţi vezi nepoata…

— Mi-ar plăcea mult.

Winchester porni în urma ei, dar se opri când Nick puse mâna pe braţul lui.

— Venim în câteva minute. Vreau să discut ceva cu Winchester.

— Ceva ce nu implică lovituri? întrebă ea.

El încuviinţă.

— Da. Venim în camera fetei imediat.

Julia se încruntă preventiv la amândoi şi apoi plecă. Nick îi făcu semn lui Winchester să ia loc.

— Spune-mi cum de aţi devenit atât de apropiaţi tu şi Julia. Nu am ştiut niciodată de ce erai atât de hotărât să o aperi.

— Ah.

Winchester se foi pe scaun şi roşi. Reacţia îl făcu pe Nick şi mai curios.

— Pe Julia ai întrebat-o?

— Da, răspunse Nick. Mi-a spus să te întreb pe tine.

— Nu este o poveste pe care aş vrea să o spun, aşa că să zicem că soţia ta m-a oprit din a face ceva incredibil de prostesc.

Cum Winchester nu intră în amănunte, Nick îl încurajă:

— Şi? Doar nu crezi că poţi să îmi spui doar atât, nu?

Prietenul lui râse uşor.

— Şi să îţi baţi joc de mine pentru restul vieţii mele? Probabil mă crezi chiar prost, Colt. Nu, ţi-am spus tot ce trebuie să ştii.

— Suntem prieteni de mai mult de douăzeci de ani, şi nu vrei să îmi spui?

— Nu este un eveniment despre care să vorbesc cu mândrie. Dar îţi pot spune atât: când mă voi însura, nu va fi pentru că mă imaginez îndrăgostit.

— Nu ştiu ce să spun, Winchester. Dragostea are avantajele ei.

Winchester se ridică.

— Atâta fericire ar fi chiar revoltătoare dacă nu aş ţine atât de dezgustător de mult la amândoi. Hai să îţi vedem fata, Colton. Am auzit că are temperamentul tatălui ei.

Când intrară în camera copilului, o găsiră pe Julia cântându-i Oliviei încet. Nick nu îşi aminti să fi văzut ceva mai frumos. Îşi sprijini umărul de uşă, fericit să le privească pe cele două făpturi pe care le iubea mai mult decât orice pe lume.

Winchester îl bătu pe spate.

— Eşti incredibil de norocos pentru un degenerat.

Nick zâmbi cu toată gura.

— Ştiu.

Când îi văzu, Julia îi oferi un zâmbet luminos lui Nick, fericirea şi dragostea strălucindu-i în privire, şi inima lui Nick bătu cu putere în piept. La naiba, îl afecta de fiecare dată, pur şi simplu îl făcea praf cu o privire.

— Olivia, hai să îl cunoşti pe unchiul Simon, zise ea încet, şi Winchester luă copilul în braţe, ţinând-o pe Olivia cu grijă. O învârti, iar copila zâmbi larg.

Julia merse spre Nick şi îl luă de braţ. Îi priviră pe Winchester şi pe Olivia.

— Ai cea mai ciudată expresie pe chip, şopti ea. La ce te gândeşti?

El o trase aproape de el şi o sărută pe tâmplă.

— Ştiu că Winchester abia a ajuns, dar aveam planuri pentru seara asta. Crezi că ne-am putea furişa puţin?

Se uită la el cu ochi sclipitori.

— Speri să o vizitezi pe doamna Leighton, nu-i aşa?

El se aplecă şi şopti:

— Am nevoie doar de tine, draga mea. Preferabil dezbrăcată şi în patul meu.

— Oh, Nick. Ce plictisitor! glumi ea. Nu îţi vei putea păstra porecla cu astfel de obiceiuri.

— Nimic nu este plictisitor cu tine, nevastă. Îndrăznesc să spun că mă vei tot ademeni până când am să crăp.

— Acesta este planul meu, bărbate. Acesta este planul…

Sfârşit